

Uradni list Republike Slovenije

Internet: www.uradni-list.si

e-pošta: info@uradni-list.si

Št. **88** Ljubljana, četrtek **3. 6. 2021**

ISSN **1318-0576** Leto **XXXI**

PREDSEDNIK REPUBLIKE

1836. Ukaz o postavitvi izrednega in pooblaščenega veleposlanika Republike Slovenije v Švicarski konfederaciji

Na podlagi prvega odstavka 107. člena Ustave Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 33/91-I, 42/97 – UZS68, 66/00 – UZ80, 24/03 – UZ3a, 47, 68, 69/04 – UZ14, 69/04 – UZ43, 69/04 – UZ50, 68/06 – UZ121, 140, 143, 47/13 – UZ148 in 47/13 – UZ90, 97, 99 in 75/16 – UZ70a) in četrtega odstavka 17.a člena Zakona o zunanjih zadevah (Uradni list RS, št. 113/03 – uradno prečiščeno besedilo, 20/06 – ZNOMCMO, 76/08, 108/09, 80/10 – ZUTD, 31/15 in 30/18 ZKZaš) izdajam

U K A Z

o postavitvi izrednega in pooblaščenega veleposlanika Republike Slovenije v Švicarski konfederaciji

Za izrednega in pooblaščenega veleposlanika Republike Slovenije v Švicarski konfederaciji postavim mag. Iztoka Grmeka.

Št. 501-03-8/2021-2
Ljubljana, dne 27. maja 2021

Borut Pahor
predsednik
Republike Slovenije

1837. Ukaz o postavitvi izrednega in pooblaščenega veleposlanika Republike Slovenije na Madžarskem

Na podlagi prvega odstavka 107. člena Ustave Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 33/91-I, 42/97 – UZS68, 66/00 – UZ80, 24/03 – UZ3a, 47, 68, 69/04 – UZ14, 69/04 – UZ43, 69/04 – UZ50, 68/06 – UZ121, 140, 143, 47/13 – UZ148 in 47/13 – UZ90, 97, 99 in 75/16 – UZ70a) in četrtega odstavka 17.a člena Zakona o zunanjih zadevah (Uradni list RS, št. 113/03 – uradno prečiščeno besedilo, 20/06 – ZNOMCMO, 76/08, 108/09, 80/10 – ZUTD, 31/15 in 30/18 ZKZaš) izdajam

U K A Z

o postavitvi izrednega in pooblaščenega veleposlanika Republike Slovenije na Madžarskem

Za izrednega in pooblaščenega veleposlanika Republike Slovenije na Madžarskem postavim dr. Marjana Cencena.

Št. 501-03-9/2021-2
Ljubljana, dne 27. maja 2021

Borut Pahor
predsednik
Republike Slovenije

VLADA

1838. Odlok o ustanovitvi, sestavi in načinu dela Medresorske komisije za kemijsko varnost

Na podlagi 56. člena Zakona o kemikalijah (Uradni list RS, št. 110/03 – uradno prečiščeno besedilo, 47/04 – ZdZPZ, 61/06 – ZBioP, 16/08, 9/11 in 83/12 – ZFFS-1) Vlada Republike Slovenije izdaja

O D L O K

o ustanovitvi, sestavi in načinu dela Medresorske komisije za kemijsko varnost

1. člen

S tem odlokom se ustanovi Medresorska komisija za kemijsko varnost (v nadaljnjem besedilu: komisija).

2. člen

Komisija spodbuja usklajeno delovanje resorjev na področjih ravnanja s kemikalijami in kemijske varnosti, pri čemer zlasti:

- omogoča izmenjavo informacij o razvoju in izvajanju politik na področju kemijske varnosti,
- spodbuja usklajeno načrtovanje in izvajanje politik ter delovanje resorjev na področju kemijske varnosti,
- spremlja stanje kemijske varnosti, prepoznava izzive in pripravlja priporočila za njihovo obvladovanje.

3. člen

Komisijo sestavljajo predstavniki:

- Urada Republike Slovenije za kemikalije,
- Ministrstva za zdravje,
- Ministrstva za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano (Uprave Republike Slovenije za varno hrano, veterinarstvo in varstvo rastlin),
- Ministrstva za okolje in prostor,
- Ministrstva za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti,
- Ministrstva za gospodarski razvoj in tehnologijo,
- Ministrstva za obrambo (Uprave Republike Slovenije za zaščito in reševanje),
- Ministrstva za infrastrukturo,
- Gospodarske zbornice Slovenije (Združenja kemijske industrije),
- nevladnih organizacij.

4. člen

Za usklajeno izvedbo posebnih medresorskih ukrepov za obvladovanje tveganj za zdravje ljudi in okolje lahko komisija ustanovi stalne aličasne delovne skupine predstavnikov ključnih za ta vprašanja pristojnih oziroma zainteresiranih ministrstev, družbenih organizacij in interesnih skupin, po potrebi pa tudi zunanjih strokovnjakov.

5. člen

(1) Komisija se sestaja po potrebi, a vsaj dvakrat letno.

(2) Člani komisije pri delu v komisiji delujejo v skladu s svojimi pristojnostmi.

(3) Podrobnejšo ureditev postopkov in drugih vprašanj v zvezi s svojim delovanjem komisija uredi s poslovnikom.

6. člen

Strokovne ter upravne in tehnične naloge za komisijo opravlja Urad Republike Slovenije za kemikalije.

7. člen

(1) Stroške za sodelovanje članov komisije na sejah komisije in njenih delovnih skupin krijejo ministrstva in organizacije, katerih predstavniki so ti člani.

(2) Finančna sredstva za delo komisije se zagotavljajo iz proračuna Urada Republike Slovenije za kemikalije.

PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

8. člen

(1) Ministrstvo za zdravje v petih dneh od uveljavitve tega odloka pozove pravne osebe iz 3. člena tega odloka, da predlagajo svoje predstavnike v komisijo.

(2) Člani komisije se imenujejo v 45 dneh od uveljavitve tega odloka.

9. člen

Z dnem uveljavitve tega odloka preneha veljati Sklep o ustanovitvi, sestavi in načinu dela Medresorske komisije za kemijsko varnost (Uradni list RS, št. 93/05 in 71/07).

10. člen

Ta odlok začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 00725-40/2021

Ljubljana, dne 27. maja 2021

EVA 2019-2711-0031

Vlada Republike Slovenije

Janez Janša

predsednik

1839. Odlok o spremembah Odloka o imenovanju državne komisije in regijskih komisij za ocenjevanje škode ob naravnih in drugih nesrečah

Na podlagi 97. člena Zakona o varstvu pred naravnimi in drugimi nesrečami (Uradni list RS, št. 51/06 – uradno prečiščeno besedilo, 97/10 in 21/18 – ZNOrg) Vlada Republike Slovenije izdaja

O D L O K

o spremembah Odloka o imenovanju državne komisije in regijskih komisij za ocenjevanje škode ob naravnih in drugih nesrečah

1. člen

V Odloku o imenovanju državne komisije in regijskih komisij za ocenjevanje škode ob naravnih in drugih nesrečah (Uradni list RS, št. 45/19) se besedilo 1. člena spremeni tako, da se glasi:

»V Državno komisijo za ocenjevanje škode ob naravnih in drugih nesrečah (v nadaljevanju: državna komisija) se imenujejo:

- za predsednico Sinja Bandelj,
- za člane Srečko Šestan, Dušica Majer, Ana Jakšič, Dušan Remic, Ervin Vívoda, Aleš Zupan, Iztok Žgavc, Jernej Hudolin, Hermina Oberstar in Mojca Pirnat.«.

2. člen

Besedilo 2. člena se spremeni tako, da se glasi:

»V regijsko komisijo za ocenjevanje škode ob naravnih in drugih nesrečah na območjih upravnih enot Celje, Slovenske Konjice, Šmarje pri Jelšah, Šentjur pri Celju, Žalec, Mozirje, Velenje in Laško, s sedežem pri Izpostavi Uprave Republike Slovenije za zaščito in reševanje Celje, se imenujejo:

- za predsednika Iztok Uranjek,
- za člane Aleksander Milanez, Samo Marinc, Tomaž Uranjek, Anton Apat, Edi Kruder, Tatjana Pevec, Vinko Debelak,

Marko Kobale, Anton Vahčič, Mirjam Vengust, Igor Petovar, Jože Spevan, Robert Jeušnik, Stanislav Vipotnik, Matilda Počočnik, Mateja Kumer in Lidija Tekauc,
– za tajnika Anita Fir.«.

3. člen

Besedilo 3. člena se spremeni tako, da se glasi:

»V regijsko komisijo za ocenjevanje škode ob naravnih in drugih nesrečah na območjih upravnih enot Izola, Koper in Piran, s sedežem pri Izpostavi Uprave Republike Slovenije za zaščito in reševanje Koper, se imenujejo:

- za predsednika Salko Pivač,
- za člane Egon Mihačič, Matjaž Jančar, Miran Sotlar, Dragiša Šumanski, Vojko Ludvik in Jaka Bizjak,
- za tajnika Andrej Gustinčič,
- za namestnika tajnika Rok Kamenšek.«.

4. člen

Besedilo 4. člena se spremeni tako, da se glasi:

»V regijsko komisijo za ocenjevanje škode ob naravnih in drugih nesrečah na območjih upravnih enot Jesenice, Kranj, Radovljica, Škofja Loka in Tržič, s sedežem pri Izpostavi Uprave Republike Slovenije za zaščito in reševanje Kranj, se imenujejo:

- za predsednika Andrej Avsenek,
- za člane Franc Marn, Vilijem Hof, Marija Kalan, Janez Dovžan, Tatjana Zupan, Metod Gaber in Bernard Strel,
- za tajnika Janez Prašiček,
- za namestnika tajnika Mateja Bauman.«.

5. člen

Besedilo 6. člena se spremeni tako, da se glasi:

»V regijsko komisijo za ocenjevanje škode ob naravnih in drugih nesrečah na območjih upravnih enot Domžale, Grosuplje, Kamnik, Kočevje, Litija, Ljubljana, Logatec, Ribnica in Vrhnika, s sedežem pri Izpostavi Uprave Republike Slovenije za zaščito in reševanje Ljubljana, se imenujejo:

- za predsednika Rade Rot,
- za člane Anton Zavodnik, Srečko Veselič, Harison Kirinčič in Alenka Caf,
- za tajnika Tomaž Igljč.«.

6. člen

Besedilo 7. člena se spremeni tako, da se glasi:

»V regijsko komisijo za ocenjevanje škode ob naravnih in drugih nesrečah na območjih upravnih enot Maribor, Pesnica, Ruše, Lenart in Slovenska Bistrica, s sedežem pri Izpostavi Uprave Republike Slovenije za zaščito in reševanje Maribor, se imenujejo:

- za predsednika Ksenija Štern,
- za člane Marjan Vajcer, Draga Zadavec, Sonja Gračanič, Stojan Krajnc, Bojan Marko, Andrej Soršak, Roman Štabuc, Slavko Vodušek, Eva Jaki, Vinko Štern, Bojan Božič, Jadviga Jug, Miša Pušenjak, Zlatka Gutman Kobal, Simona Hauptman, Robi Debernardi, Ludvik Rihter, Marjeta Miklavc, Franci Ornik, Franci Senekovič, Vladimir Ledinšek, Marija Krennik, Srečko Rajh in Vladimir Krajcer,
- za tajnika Rudolf Golob,
- za namestnika tajnika Stanislav Brumec.«.

7. člen

Besedilo 11. člena se spremeni tako, da se glasi:

»V regijsko komisijo za ocenjevanje škode ob naravnih in drugih nesrečah na območjih upravnih enot Cerknica, Ilirska

Bistrica, Postojna in Sežana, s sedežem pri Izpostavi Uprave Republike Slovenije za zaščito in reševanje Postojna, se imenujejo:

- za predsednika Darko Škerjanc,
- za člane Drago Čehovin, Andrej Zadnik, Jože Smrdelj, Polona Škodič, Drago Dujmovič, Klavdijo Skuk, Ema Zadel, Majda Godina, Ida Štoka, Rajko Intihar in Anže Srebovt,
- za tajnika Uroš Frol.«.

KONČNA DOLOČBA

8. člen

Ta odlok začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 00718-7/2021

Ljubljana, dne 27. maja 2021

EVA 2021-1911-0008

Vlada Republike Slovenije

Janez Janša

predsednik

1840. Sklep o umiku soglasja Vlade Republike Slovenije k odprtju konzulata Republike Belorusije v Republiki Sloveniji s sedežem v Ljubljani

Na podlagi četrtega odstavka 66. člena Zakona o zunanjih zadevah (Uradni list RS, št. 113/03 – uradno prečiščeno besedilo, 20/06 – ZNOMCMO, 76/08, 108/09, 80/10 – ZUTD, 31/15 in 30/18 – ZKZaš) je na predlog ministra za zunanje zadeve Vlada Republike Slovenije sprejela

S K L E P

o umiku soglasja Vlade Republike Slovenije k odprtju konzulata Republike Belorusije v Republiki Sloveniji s sedežem v Ljubljani

I

Vlada Republike Slovenije umika soglasje k odprtju Konzulata Republike Belorusije v Republiki Sloveniji s sedežem v Ljubljani.

KONČNI DOLOČBI

II

Z dnem uveljavitve tega sklepa preneha veljati Sklep o soglasju za odprtje Konzulata Republike Belorusije v Republiki Sloveniji s sedežem v Ljubljani (Uradni list RS, št. 1/11).

III

Ta sklep začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 55100-2/2021

Ljubljana, dne 26. maja 2021

EVA 2021-1811-0035

Vlada Republike Slovenije

Janez Janša

predsednik

USTAVNO SODIŠČE

1841. Odločba o odpravi Odloka o spremembah in dopolnitvah Odloka o imenovanju ulic, trgov in naselij v zdraviliškem kraju Radenci

Številka: U-I-2/21-28
U-I-3/21-26

Datum: 20. 5. 2021

ODLOČBA

Ustavno sodišče je v postopkih za oceno ustavnosti in zakonitosti, začelih na pobudo Franca Vukajča, Radenci, in drugih, vsi Radenci, ter na pobudo skupine občinskih svetnikov Občine Radenci s prvopodpisanim Dejanom Beričem, Radenci, na seji 20. maja 2021

o d l o č i l o:

1. Odlok o spremembah in dopolnitvah Odloka o imenovanju ulic, trgov in naselij v zdraviliškem kraju Radenci (Uradno glasilo slovenskih občin, št. 71/20) se odpravi.

2. Do drugačne ureditve se za poimenovanje sporne ulice uporablja Odlok o imenovanju ulic, trgov in naselij v zdraviliškem kraju Radenci (Uradne objave občin Gornja Radgona, Lendava, Ljutomer in Murska Sobota, št. 28/79, Uradni list RS, št. 45/96, Uradno glasilo slovenskih občin, št. 28/20, 41/20, 9/21) brez spremembe, ki jo je povzročila uveljavitev predpisa iz prve točke izreka te odločbe.

O b r a z l o ž i t e v

A.

1. Pobudniki Franc Vukajč, Marta Vukajč, Stanislav Tolplak, Leon Klemenčič in Primož Mauko so stanovalci ulice (v nadaljevanju pobudniki stanovalci), ki se je pred sprejetjem Odloka o spremembah in dopolnitvah Odloka o imenovanju ulic, trgov in naselij v zdraviliškem kraju Radenci (v nadaljevanju Odlok) imenovala Titova cesta, po njegovi uveljavitvi pa Cesta osamosvojitve Slovenije (v nadaljevanju sporna ulica). Odloku očitajo, da je bil sprejet v neskladju s tretjim in četrtem odstavkom 21. člena Zakona o določanju območij ter o imenovanju in označevanju naselij, ulic in stavb (Uradni list RS, št. 25/08 – v nadaljevanju ZDOIONUS), ker župan ni ustrezno objavil predloga za začetek postopka preimenovanja ulice ter o predlogu niso bili obveščeni. Obvestilo o posvetovanju naj bi bilo objavljeno na spletni strani Občine Radenci (v nadaljevanju Občina) in na spletni strani spletnega portala MojaObčina.si. Pobudniki stanovalci zatrjujejo, da gre za isti medij, saj je mogoče ob novice na spletni strani Občine najti zgolj povezavo, ki posameznika preusmeri na spletno stran MojaObčina.si. Menijo, da je zakonodajalec z uporabo pojmov "objave v vsaj enem javnem mediju" imel v mislih tiskani medij, saj drugače določene skupine prebivalstva (npr. starejši) ne bi bile ustrezno obveščene o začetku postopka. Pobudniki stanovalci navajajo še, da bi bilo najprimernejše, da bi župan vse stanovalce ulice pisno obvestil o predlogu za začetek postopka za njeno preimenovanje. Opozarjajo še, da je bil v času objave predloga razpisan tudi posvetovalni referendum o spremembi imena ulice ter da sočasnost sprejetja obeh oblastnih aktov kaže na namen zavajanja občanov, ki so menili, da jim ni treba podati mnenj in pripomb na predlagano spremembo, ker bodo o njej glasovali na referendumu.

2. Odloku očitajo tudi, da je bil sprejet v neskladju s tretjim odstavkom 46. člena Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 94/07 – uradno prečiščeno besedilo, 76/08, 79/09, 51/10 in 30/18 – nadaljevanju ZLS). Pobudniki stanovalci navajajo, da so takoj, ko so iz spletnih medijev izvedeli za sprejetje

Odloka, dne 31. 12. 2020 po elektronski pošti poslali obvestilo županu in občinskemu svetu, da bodo vložili pobudo za razpis naknadnega referenduma o splošnem aktu občine. Menijo, da bi moral župan iz tega razloga zadržati izvrševanje Odloka, vendar tega ni storil. Ravno nasprotno, župan naj bi že 31. 12. 2020, še pred uveljavitvijo Odloka, nameščal nove cestne oznake v sporni ulici.

3. Pobudniki Dejan Berič, Norma Bale, Toni Žitek, Drago Kocbek so člani občinskega sveta Občine (v nadaljevanju pobudniki svetniki). Odloku očitajo, da je bil sprejet v neskladju s prvim odstavkom 17. člena in tretjim odstavkom 21. člena ZDOIONUS. Navajajo, da niso bili seznanjeni s pobudo o ponovnem preimenovanju ulice in z rezultati predhodnega posvetovalnega postopka ter se zato do predloga za preimenovanje niso mogli opredeliti. Menijo, da jim je bila zato kršena pravica do sodelovanja pri sprejemanju splošnega akta občine. Pobudniki svetniki opozarjajo, da je župan podal predlog za preimenovanje ulice v času, ko je bil še vedno razpisan posvetovalni referendum. Zato menijo, da so bili vsi upravičenci do sodelovanja v predhodnem postopku trdno prepričani, da je preimenovanje ulice v mirovanju oziroma da je obvestilo o posvetovalnem postopku povezano z referendumom.

4. Pobudniki svetniki Odloku očitajo tudi, da je bil sprejet v neskladju s 70. in 77. členom Poslovnika Občinskega sveta Občine Radenci (Uradno glasilo slovenskih občin, št. 6/15, 32/16, 11/20 in 62/20 – v nadaljevanju Poslovník). Navajajo, da bi morali predlog izpodbijanega odloka v skladu s 70. členom Poslovnika prejeti deset dni pred njegovo obravnavo, v obravnavanem primeru pa so gradivo prejeli neposredno pred sejo. Menijo, da je bil Odlok v nasprotju s 77. členom Poslovnika sprejet po skrajšanem postopku, saj ne gre za manj zahtevne spremembe in dopolnitve. Pobudniki svetniki Odloku očitajo tudi, da je bil sprejet v nasprotju z 78. členom Poslovnika, 84. členom Statuta Občine Radenci (Uradno glasilo slovenskih občin, št. 2/11 in 67/15) in 90. členom Ustave. Odlok naj bi vseboval določilo, da prične veljati naslednji dan po objavi, župan pa naj ne bi upošteval pravila, da predpisi praviloma začnejo veljati petnajst dni po njihovem sprejetju. Župan naj bi zato neupravičeno posegel v pravico do referenduma.

5. Obe pobudi sta bili posredovani v odgovor Občini.¹ Občina zavrača očitke pobudnikov² kot očitno neutemeljene ter zatrjuje, da je bil postopek preimenovanja ulice izpeljan v skladu z veljavno zakonodajo. Pojasnjuje, da je bila glede preimenovanja ulice najprej predvidena izvedba posvetovalnega referenduma 25. 10. 2020, ki pa je bila zaradi slabe epidemiološke situacije najprej preložena, kasneje pa preklicana na isti seji, kot je bil sprejet Odlok. Občina zatrjuje, da je bil javni poziv k predhodnemu posvetovanju za preimenovanje objavljen na spletni strani Občine, v javnem mediju MojaObčina.si ter je bil dostopen tudi v prostorih Občine. Predlog naj bi bil oblikovan v skladu z ZDOIONUS, udeleženci pa so imeli možnost podajanja predlogov od 16. 9. 2020 do 2. 10. 2020.

6. Občina zavrača očitke pobudnikov o neustrezno izpeljanem predhodnem posvetovalnem postopku. Navaja, da pobudniki stanovalci izjemno skrbno in vestno spremljajo vse objave Občine ter so bili zato gotovo obveščeni tudi o začetku tega postopka. Zavrača očitke, da naj bi 16. člen ZDOIONUS zahteval objavo predloga za spremembo ulice tudi v tiskanem mediju in da bi Občina morala obvestila o spremembi imena

¹ Občina je odgovorila na pobudo stanovalcev in na pobudo članov občinskega sveta v ločenih vlogah. Pri tem je za vsako pobudo posredovala odgovor v dveh ločenih vlogah, po dveh ločenih pooblaščenih (Odvetniški pisarni Stušek, d. o. o., Celje, in Aleksandru Pevcu, odvetniku iz Ljubljane). Ustavno sodišče je za obe vloge štelo, da gre za odgovor nasprotnega udeleženca, tj. Občine. Zaradi večje jasnosti odločbe Ustavno sodišče odgovor povzema enotno, brez razločevanj med posameznima vlogama. Izpostavljene so zgolj navedbe, ki si medsebojno nasprotujejo.

² Izraz pobudniki se v nadaljevanju uporablja za vse pobudnike iz obeh pobud. Obe skupini pobudnikov se obravnavata ločeno le, če je to potrebno zaradi različnosti njihovega pravnega položaja.

ulice poslati vsem prebivalcem ulice. Navaja, da bi morali biti tudi pobudniki svetniki seznanjeni z začetkom postopka, če pa niso bili, je to odraz malomarnega opravljanja njihove funkcije. Občina zatrjuje še, da je bila zaradi predhodnih postopkov, povezanih s spremembo imena ulice, seznanjena s stališči pobudnikov. Pojasnjuje, da se do predlogov udeležencev ni bila dolžna opredeliti, ker nihče ni oddal nobenega. Poudarja še, da postopek predhodnega posvetovanja, kot ga določa ZDOIONUS, zanjo nima obvezujoče narave, saj lahko občina, neodvisno od podanih predlogov, na koncu sprejme odločitev po lastni presoji. Glede izpeljave seje 29. 12. 2020 Občina navaja, da je bil Odlok sprejet po skrajšanem postopku na podlagi 77. člena Poslovnika, ker je šlo za manj zahtevno spremembo predpisa. Župan naj bi predlagal razširitev dnevnega reda na seji občinskega sveta, čemur ni nasprotoval noben občinski svetnik. Prav tako naj svetniki ne bi zahtevali prekinitve seje za seznanitev z novim gradivom in noben svetnik ni predlagal obravnave Odloka po rednem postopku.

7. Občina zavrača očitke pobudnikov, da naj župan ne bi želel zadržati izvrševanja Odloka kljub vloženi pobudi za razpis lokalnega referendumu. V vlogi z dne 13. 1. 2021 navaja, da ji je pobudnik Franc Vukajč 31. 12. 2020 posredoval dopis, v katerem je izrazil le namero po vložitvi pobude za razpis referendumu, ni pa vložil pobude za razpis. Navaja, da iz tretjega odstavka 46. člena ZLS izhaja, da lahko zgolj vložena pobuda zadrži objavo splošnega akta, ne pa le napoved njene vložitve. V vlogi z dne 18. 1. 2021 pa Občina navaja, da je pobudnik Franc Vukajč 6. 1. 2021 vložil pobudo, podprto z ustreznim številom podpisov volivcev za razpis referendumu. Občina meni, da veljavna zakonodaja ne določa obveznosti uveljavitve vsakega predpisa v roku petnajstih dni od njegove objave. Zavrača tudi očitke pobudnikov stanovalcev, da naj bi bila menjava uličnih napisov izvedena nezakonito, saj naj bi se izvedla v času veljavnosti Odloka – naslednji dan po njegovi objavi.

8. Občina meni, da tudi če bi se očitane kršitve pri sprejemanju Odloka zgodile, to še ne pomeni, da je predpis protiuustaven, saj je treba tehtati med odpravo protiuustavnega stanja, poimenovanjem ulice s Titovo cesto, in med domnevnimi kršitvami. Navaja, da je ime Titova cesta protiuustavno in nezakonito ter ga je treba spremeniti, morebitne nepravilnosti v postopku sprejemanja Odloka pa so v primerjavi s tem tako majhnega pomena, da ne morejo pretehtati. Občina zato meni, da se pobudniki ne morejo sklicevati na kršitev človekovih pravic v postopku sprejemanja Odloka, saj bi njegova razveljavitev ohranjala protiuustavno stanje. Pri tem se sklicuje na odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-109/10 z dne 26. 9. 2011 (Uradni list RS, št. 78/11, in OdlUS XIX, 26), iz katere naj bi izhajalo, da je poimenovanje ulice z nazivom Titova cesta protiuustavno. Občina meni, da dejstvo, da se sporna ulica v obravnavani zadevi že od leta 1979 imenuje Titova cesta, ne pomeni posebne razlikovalne okoliščine glede na navedeno odločbo. Navaja, da gre tudi v tem primeru za simbolni odklop od nekdanjega jugoslovanskega komunističnega režima oziroma za gesto njegovega neodobravanja, enako kot v primeru, če se občina odloči ulico na novo poimenovati po Josipu Brozu Titu. Pri tem opozarja tudi na Resolucijo Evropskega parlamenta z dne 2. aprila 2009 o evropski zavesti in totalitarizmu (UL C 137 E, 27. 5. 2010) in na Temeljno ustavno listino o samostojnosti in neodvisnosti Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 1/91-I in 19/91 – popr.).

9. Občina meni, da je s spremembo imena ulice izpolnila mednarodnopravne obveznosti Republike Slovenije, ki urejajo tudi področje "tranzicijske pravičnosti". Pri tem obsežno opisuje dogajanje, povezano s prekopom generala Francisca Franca v Kraljevini Španiji. Opozarja tudi na ustavnosodno presojo aktivne legitimacije pri presoji ustavnosti odlokov o preimenovanju ulic v Zvezni republiki Nemčiji. Ustavnemu sodišču predlaga, naj postavi vprašanje za predhodno odločanje Sodišču Evropske unije (v nadaljevanju Sodišče EU), ali je v skladu z določbo 1. člena Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (UL C 202, 7. 6. 2016) ter 2. členom Pogodbe o delovanju Evropske unije (prečiščena različica, UL C 202, 7. 6. 2016 – v nadaljevanju

PDEU), če država članica dovoli poimenovanje ulice po osebi, za katero obstaja splošno družbeno soglasje, da je v času njene vladavine prišlo do množičnega kršenja človekovih pravic.

10. Odgovora Občine sta bila posredovana pobudnikom, ki zavračajo navedbe Občine.³ Navajajo, da naj bi imela spletna stran Občine in spletna stran portala MojaObčina.si skupen arhiv, kar naj bi dokazovalo, da gre za en medij. Opozarjajo še, da je župan kršil pravico do petnajstidnevnega roka, v katerem so imeli pravico zbrati ustrezno število podpisov volivcev za razpis referendumu. Župan naj bi jim omogočil le rok, dolg štiriindvajset ur. Pobudniki poudarjajo, da so sami zbrali ustrezno število podpisov za pobudo v roku štirih dni, še prej pa so županu posredovali obvestilo o tem, da bodo vložili pobudo, a je on kljub temu že dan pred uveljavitvijo Odloka zamenjal table z imenom ulice.

11. Občina je na Ustavno sodišče vložila dodatno vlogo 19. 3. 2021. V njej zavrača očitke pobudnikov, da je sprejela Odlok z veljavnostjo naslednji dan po objavi z namenom kršitve pravice do referendumu. Navaja, da gre za predpis, ki je bil sprejet po skrajšanem postopku, saj je šlo za "enostavno" spremembo imena ulice. Zato naj bi bil za njegovo uveljavitev sprejet tudi kratek vakacijski rok. Občina meni, da lahko vsaka občina samostojno odloča o dolžini tega roka glede na naravo predpisa, ki ga sprejema. Če se občina odloči za krajši rok, naj bi se s tem ustrezno skrajšal tudi rok za vložitev pobude za razpis referendumu. Občina navaja, da ji sprejetje predpisov s krajšim vakacijskim rokom od petnajstih dni omogočata 66. člen ZLS in 78. člen Poslovnika. Meni, da je krajšanje vakacijskega roka v skladu z načelom sorazmernosti in enakega varstva pravic, saj referendum ni namenjen vsem vprašanjem, prav tako pa se ne sme uporabiti za blokado sprejemanja predpisov v občini. Župan naj tudi ne bi imel pristojnosti, da bi zgolj na podlagi pisne namere o vložitvi pobude zadržal objavo že sprejetega predpisa. Občina meni, da bi moral pobudnik Franc Vukajč vložiti pobudo takoj, ne pa da je čakal pet dni ter jo vložil šele 5. 1. 2021. Ker naj bi pobudo za razpis referendumu vložil po uveljavitvi Odloka, je bila ta vložena prepozno, saj referendum zoper veljavni občinski predpis v skladu z ZLS ni dovoljen.

12. Občina pojasnjuje, da je zato župan zavrnil pobudo Franca Vukajča, Upravno sodišče pa je v sodbi št. II U 20/2021 z dne 17. 2. 2021 odločilo, da je bila pobuda vložena pravočasno. Župan naj bi sledil sodbi ter je določil način zbiranja podpisov in rok za zbiranje podpisov v podporo zahtevi za razpis referendumu. Občina opozarja, da je nastal pravni nevzdržen položaj, saj mora župan spoštovati sodbo sodišča, hkrati pa referendum o že uveljavljenem občinskem predpisu ni dovoljen. Občina Ustavno sodišče poziva, naj se v obrazložitvi obravnave zadeve opredeli tudi do opisanega položaja.

13. Vloga Občine z dne 19. 3. 2021 ni bila posredovana v odgovor pobudnikom, ker ne vsebuje vsebinsko novih argumentov, do katerih se pobudniki ne bi imeli možnosti opredeliti že v prvotnem odgovoru Občine.

14. Ustavno sodišče je s sklepom št. U-I-2/21, U-I-3/21 z dne 21. 1. 2021 (Uradni list RS, št. 10/21, in Uradno glasilo slovenskih občin, št. 4/21) izvrševanje Odloka zadržalo.

B. – I.

15. Po drugem odstavku 162. člena Ustave lahko vsakdo da pobudo za začetek postopka za oceno ustavnosti in zakonitosti predpisa, če izkaže svoj pravni interes. Ta je v skladu z drugim odstavkom 24. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo, 109/12 in 23/20 – v nadaljevanju ZUstS) podan, če predpis ali splošni akt, izdan za izvrševanje javnih pooblastil, katerega oceno pobudnik predlaga, neposredno posega v njegove pravice, pravne interese oziroma v njegov pravni položaj.

16. Po tretjem odstavku 21. člena ZUstS je Ustavno sodišče pristojno tudi za oceno ustavnosti in zakonitosti postopka, po katerem je bil predpis lokalne skupnosti sprejet. Pravni interes

³ Ustavno sodišče enotno povzema ločena odziva pobudnikov stanovalcev in pobudnikov svetnikov.

za izpodbijanje predpisa z vidika ocene ustavnosti in zakonitosti postopka njegovega sprejemanja izkazuje tisti, ki zatrjuje, da je bila v postopku sprejemanja tega predpisa kršena kakšna njegova pravica.⁴ Ustavno sodišče pa pravni interes za izpodbijanje občinskih predpisov priznava tudi občinskim svetnikom, če zatrjujejo, da so bili sprejeti po nezakonitem postopku.⁵

17. Pobudniki stanovalci zatrjujejo, da niso bili seznanjeni s predlogom za ponovno preimenovanje sporne ulice ter da je bil Odlok sprejet v neskladju s tretjim in četrtem odstavkom 21. člena ZDOIONUS. Navajajo, da jim je bila kršena "pravica do petnajstdnevnega roka", v katerem so imeli pravico zbrati ustrezno število podpisov volivcev za razpis referendumu, ter da je bil Odlok zato sprejet v neskladju s tretjim odstavkom 46. člena ZLS. Pobudniki stanovalci zato izkazujejo pravni interes za presojo ustavnosti in zakonitosti sprejemanja Odloka.

18. Pobudniki svetniki zatrjujejo sprejetje Odloka v nasprotju s prvim odstavkom 17. člena in tretjim odstavkom 21. člena ZDOIONUS ter navajajo, da niso bili seznanjeni s predlogom za preimenovanje ulice in z rezultati predhodnega posvetovalnega postopka ter da jim je bila zato kršena pravica do sodelovanja pri sprejemanju Odloka. Postopek njegovega sprejemanja naj bi bil v neskladju tudi s pravico do referendumu iz 90. člena Ustave. Zato tudi pobudniki svetniki izkazujejo pravni interes za presojo izpodbijanega odloka.

19. Ustavno sodišče je v skladu z ustaljeno ustavnosodno presojo na podlagi tretjega odstavka 21. člena ZUstS pristojno odločati le o vprašanju, ali so bili občinski predpisi sprejeti po postopku, določenem z Ustavo in zakoni, ne pa o tem, ali so bili ti akti sprejeti po postopku, ki ga urejajo predpisi lokalnih skupnosti.⁶ Ustavno sodišče zato ni presojalo očitkov pobudnikov, ali je bil Odlok sprejet v neskladju s Poslovnikom in Statutom Občine.

20. Ustavno sodišče je pobudi za začetek postopka za oceno ustavnosti in zakonitosti izpodbijanega odloka sprejelo in nadaljevalo odločanje o stvari sami, ker so bili izpolnjeni pogoji iz četrtega odstavka 26. člena ZUstS.

B. – II.

21. Na podlagi tretjega odstavka 153. člena Ustave morajo biti podzakonski predpisi in drugi splošni akti v skladu z Ustavo in zakoni. Gre za načelo zakonitosti delovanja občine na področju njenega normativnega delovanja, ki pomeni, da občinski predpisi ne smejo biti v nasprotju z zakoni.⁷ Zahteva po skladnosti občinskih predpisov zajema tako materialno kot tudi formalno skladnost z zakonom. Materialna skladnost vsebuje zahtevo, da občina pravnih razmerij po vsebini ne ureja na način, da bi bila v nasprotju z zakonom.⁸ Formalna skladnost občinskega predpisa pa vsebuje zahtevo, da je občinski predpis sprejet v skladu z zakonsko predvidenim postopkom.⁹

⁴ Odločbi Ustavnega sodišča št. U-I-5/19 z dne 11. 2. 2021 (Uradni list RS, št. 28/21, 9. točka obrazložitve) in št. U-I-104/01 z dne 14. 6. 2001 (Uradni list RS, št. 52/01, in OdlUS X, 123, 42. točka obrazložitve).

⁵ Sklepa Ustavnega sodišča št. U-I-146/15 z dne 4. 2. 2016 (4. točka obrazložitve) in št. U-I-95/99 z dne 18. 5. 2000 (OdlUS IX, 115, 2. točka obrazložitve) ter odločbi št. U-I-262/97 z dne 22. 10. 1997 (Uradni list RS, št. 67/97, in OdlUS VI, 134, 3. točka obrazložitve) in št. U-I-119/95 z dne 12. 10. 1995 (Uradni list RS, 64/95, in OdlUS IV, 98, 3. točka obrazložitve).

⁶ Glej npr. sklepa Ustavnega sodišča št. U-I-146/15 (5. točka obrazložitve) in št. U-I-215/96 z dne 25. 11. 1999 (Uradni list RS, št. 101/99, in OdlUS VIII, 265, 20. točka obrazložitve).

⁷ Odločba Ustavnega sodišča št. U-I-348/96 z dne 27. 2. 1997 (Uradni list RS, št. 17/97, in OdlUS VI, 25, 9. točka obrazložitve).

⁸ Glej npr. odločbe Ustavnega sodišča št. U-I-12/16 z dne 4. 2. 2021 (Uradni list RS, št. 24/21, 34. in 43. točka obrazložitve), U-I-210/14 z dne 10. 9. 2015 (Uradni list RS, št. 69/15, 5. in 6. točka obrazložitve) in št. U-I-348/96 (13. točka obrazložitve).

⁹ Glej npr. odločbe Ustavnega sodišča št. U-I-5/19 (17. in 18. točka obrazložitve), U-I-169/13 z dne 19. 2. 2015 (Uradni list RS, št. 16/15, 8. točka obrazložitve) in št. U-I-219/09 z dne 5. 5. 2010 (Uradni list RS, št. 40/10, 16. točka obrazložitve).

Oblika oziroma postopek sprejemanja splošnih normativnih aktov prispeva, da je nastajanje pravnih pravil demokratično in legitimno, da tako nastala pravila predvidljivo in enako obravnavajo pravne subjekte. Kršitev postopkovnih pravil lahko povzroči, da je splošni akt v tolikšni meri pravno nepravilen, da ga je treba razveljaviti ali odpraviti.¹⁰

22. Pri presoji postopka sprejemanja občinskih predpisov je pomembna tudi pravica do sodelovanja pri upravljanju javnih zadev iz 44. člena Ustave. Ta določa, da ima vsak državljan pravico, da v skladu z zakonom neposredno ali po izvoljenih predstavnikih sodeluje pri upravljanju javnih zadev. Gre za splošno ustavno pravico, katere bistvena značilnost je, da vsem državljanom zagotavlja možnost sodelovanja pri upravljanju javnih zadev. Najbolj neposredno se izvaja na ravni lokalnih skupnosti in z referendumskim odločanjem ter zakonsko iniciativo, bolj posredno pa z volitvami. Pravica nima samostojne zakonske ureditve, temveč se uresničuje v okviru zakonodaje, ki ureja lokalno samoupravo, referendum in ljudsko iniciativo ter volitve.¹¹

23. Pravica do sodelovanja pri upravljanju javnih zadev je konkretizirana v ZLS, ki ureja načine odločanja občanov o lokalnih javnih zadevah. Zakon ureja posredno odločanje občanov po voljenih predstavnikih lokalnih skupnosti (občinskih svetnikov) v občinskem svetu ter neposredno odločanje na zborih občanov, z referendumom in na podlagi ljudske iniciative (drugi in tretji odstavki 11. člena ter 44. člen ZLS). Običajno se postopek sprejemanja splošnih aktov občine začne s predlogom župana občinskemu svetu (tretji odstavek 33. člena ZLS). Za sprejemanje določenih občinskih predpisov pa je zakonodajalec predvidel tudi predhodne postopke, ki vplivajo na pripravo predloga predpisa, ki je predložen v odločanje občinskemu svetu.

24. Postopek za preimenovanje ulice se začne s predhodnim posvetovalnim postopkom z osebami z območja, na katero se spremembe nanašajo, o ustreznosti predlaganega imena ulice (prvi odstavek 3. člena in tretji odstavek 21. člena ZDOIONUS). Gre za osebe, ki so polnoletne in imajo na območju, na katero se spremembe nanašajo, prijavljeno stalno ali začasno prebivališče, ter pravne osebe zasebnega in javnega prava, ki imajo na tem območju sedež, tj. udeležene osebe (drugi odstavek 3. člena ZDOIONUS). Postopek se začne na predlog, ki ga lahko podajo župan, član občinskega sveta, občinski svet ali odbor krajevne vaške ali četrtne skupnosti in udeležene osebe ter se vložijo pri občinskem svetu (drugi in tretji odstavek 12. člena ZDOIONUS). Predhodno posvetovanje se začne z objavo predloga na spletnih straneh občine in vsaj v enem javnem mediju na območju občine. Hkrati z objavo predloga župan objavi tudi poziv k predhodnemu posvetovanju z navedbo načina in roka, v katerem se lahko vložijo mnenja, predlogi in pripombe k predlogu (tretji in četrty odstavek 16. člena ZDOIONUS). Posvetovanje mora trajati najmanj petnajst dni (prvi odstavek 16. člena ZDOIONUS).

25. Temu sledi obravnava v občinskem svetu. Ta mora pred sprejetjem odloka, s katerim se bo preimenovanje ulice izvedlo, obravnavati mnenja, predloge in pripombe, dane na predhodnem posvetovanju, in se do njih opredeliti ter o svojih stališčih obvestiti javnost na spletnih straneh občine (prvi odstavek 17. člena ZDOIONUS). Sledi obravnava predloga predpisa, ki vsebuje predlog spremembe imena ulice, po postopku, predvidenem za sprejemanje občinskih predpisov in drugih aktov občine.¹² Seje občinskega sveta sklicuje in vodi

¹⁰ Prim. z odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-51/06 z dne 15. 6. 2006 (Uradni list RS, št. 66/06, in OdlUS XV, 53, 10. in 11. točka obrazložitve) in Pavčnik, Teorija prava, 6., pregledana in dopolnjena izdaja, GV založba, Ljubljana 2020, str. 202–203.

¹¹ Povzeto po J. Čebulj, v: L. Šturm (ur.), Komentar Ustave Republike Slovenije, Fakulteta za podiplomske državne in evropske študije, Ljubljana 2002, str. 490.

¹² Občinski svet sprejema tako splošne akte kot tudi posamične odločitve. Splošni akti so statut občine, odloki in drugi občinski akti, prostorski in drugi plani razvoja občine ter občinski proračun in zaključni račun (prva do četrta alineja drugega odstavka 29. člena ZLS).

župan (prva poved drugega odstavka 35. člena ZLS).¹³ Župan sklicuje seje občinskega sveta v skladu z določbami statuta občine in poslovnika občinskega sveta, mora pa jih sklicati najmanj štirikrat letno (prva poved tretjega odstavka 35. člena ZLS).¹⁴ Občinski svet lahko veljavno sklepa, če je na seji navzoča večina članov občinskega sveta, odločitve pa sprejema z večino opredeljenih glasov navzočih članov (prvi odstavek 35. člena ZLS). Podrobneje je postopek sprejemanja občinskih predpisov urejen s poslovníkom, ki ga občinski svet sprejema z dvotretjinsko večino navzočih članov (prvi odstavek 36. člena ZLS). V statutu občine se določi način zagotavljanja javnosti dela organov občine (drugi odstavek 36. člena ZLS).

26. Ko je v občinskem svetu predpis sprejet, je njegova uveljavitev lahko podvržena odločitvi občanov na naknadnem referendumu o splošnem aktu občine. Občani na referendumu odločajo o vprašanih, ki so vsebina splošnih aktov občine, razen o proračunu in zaključnem računu občine ter o splošnih aktih, s katerimi se v skladu z zakonom predpisujejo občinski davki in druge datjave. Referendum se opravi kot naknadni referendum, na katerem občani potrdijo ali zavrnejo sprejeti splošni akt občine ali njegove posamezne določbe (prvi odstavek 46. člena ZLS).¹⁵ Po opravljenem referendumu mora župan splošni akt, če je bil na referendumu potrjen, objaviti skupaj z objavo izida referenduma, oziroma ga ne sme objaviti, če je bil na referendumu zavrnjen. Odločitev volivcev na referendumu zavezuje občinski svet do konca njegovega mandata (četrti odstavek 46. člena ZLS).¹⁶ Iz navedenega izhaja, da lahko normativno funkcijo občine izvršujejo tudi občani ter je referendumski postopek del postopka sprejemanja splošnega akta občine v širšem smislu.¹⁷

27. Ustavno sodišče je v odločbi št. U-I-5/19 sprejelo stališče, da je naknadni referendum o splošnem aktu občine temeljna in najpomembnejša oblika neposrednega odločanja občanov v lokalni skupnosti (12. točka obrazložitve).^{18, 19} Po-

¹³ Drugi odstavek 35. člena ZLS določa še: "Župan lahko za vodenje seje občinskega sveta pooblasti podžupana ali drugega člana občinskega sveta. Če nastopijo razlogi, da župan ne more voditi že sklicane seje občinskega sveta, jo vodi podžupan, če pa tudi ta ne more voditi seje, jo vodi najstarejši član občinskega sveta."

¹⁴ Tretji odstavek 35. člena ZLS določa še: "Župan mora sklicati sejo občinskega sveta, če to zahteva najmanj četrtina članov občinskega sveta, seja pa mora biti v petnajstih dneh potem, ko je bila podana pisna zahteva za sklic seje. Če župan seje občinskega sveta ne skliče v roku sedmih dni po prejemu pisne zahteve, jo lahko skličejo člani občinskega sveta, ki so zahtevo podali. Zahtevi za sklic seje občinskega sveta mora biti priložen dnevni red. Župan mora dati na dnevni red predlagane točke, predlagan dnevni red pa lahko dopolni še z novimi točkami."

¹⁵ Drugi odstavek 47.b člena ZLS določa, da so splošni akt ali njegove posamezne določbe na referendumu zavrnjeni, če proti glasuje večina volivcev, ki so veljavno glasovali, pod pogojem, da proti splošnemu aktu ali njegovim posameznim določbam glasuje najmanj petina vseh volivcev.

¹⁶ Četrti odstavek 46. člena ZLS določa: "Če je sprejeti splošni akt ali njegove posamezne določbe na referendumu potrjen, ga mora župan objaviti skupaj z objavo izida referenduma. Če je sprejeti splošni akt ali njegove posamezne določbe zavrnjene, se splošni akt ne objavi, dokler se ob upoštevanju volje volivcev ne spremeni. Odločitev volivcev na referendumu zavezuje občinski svet do konca njegovega mandata."

¹⁷ Prim. odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-54/09 z dne 14. 4. 2011 (Uradni list RS, št. 34/11, 25. točka obrazložitve).

¹⁸ Pri tem se je sklicevalo na I. Kaučič, Pravna ureditev lokalnega referenduma, v: S. Kukovič in M. Haček (ur.), Petindvajset let lokalne samouprave v Republiki Sloveniji, Fakulteta za družbene vede, Ljubljana 2020, str. 43.

¹⁹ Opozorilo je, da poleg referenduma o splošnem aktu občine ZLS določa še svetovalni referendum, referendum o drugih vprašanih ter referendum o ustanovitvi in preoblikovanju občine, posebna oblika lokalnega referenduma pa je še referendum o samoprispevku, urejen v Zakonu o samoprispevku (Uradni list RS, št. 87/01 – ZSam-1).

jasnilo je, da je zadržanje objave splošnega akta občine pomembna pravna posledica vložene zahteve oziroma pobude za naknadni referendum. Le s tem, da se prepreči objava predpisa do dokončanja postopka z referendumom in da se posledično prepreči tudi njegova uveljavitev, se lahko zagotovi učinkovitost naknadnega lokalnega referenduma kot oblike neposrednega odločanja volivcev o potrditvi ali zavrnitvi občinskega predpisa. Pri naknadnem referendumu volivci namreč odločajo o splošnem aktu, ki ga je sprejel občinski svet, za njegovo uveljavitev pa so potrebni še razglasitev, objava in potek vakacijskega roka. Naknadni referendum bi izgubil svoj smisel, če bi bil pred njegovo izvedbo občinski predpis že uveljavljen (13. točka obrazložitve navedene odločbe).

28. Referendum izgubi svoj smisel tudi, če občinski organi onemogočijo že sam začetek referendumskega postopka s prehitro razglasitvijo in objavo predpisa. Referendum lahko občinski svet razpiše na predlog župana ali člana občinskega sveta, mora pa ga razpisati, če to zahteva najmanj pet odstotkov volivcev v občini in če tako določa zakon ali statut občine (drugi odstavek 46. člena ZLS). Predlog za razpis referenduma je treba vložiti oziroma občinski svet pisno seznaniti s pobudo volivcem za vložitev zahteve za razpis referenduma v petnajstih dneh po sprejetju splošnega akta. Če je vložen predlog za razpis referenduma ali je dana pobuda volivcem za vložitev zahteve za razpis referenduma, župan zadrži objavo splošnega akta do odločitve o predlogu ali pobudi oziroma do odločitve na referendumu (tretji odstavek 46. člena ZLS).

29. Občina glede začetka referendumskega postopka zagovarja stališče, da lahko vsaka občina samostojno odloča o dolžini roka za vložitev pobude oziroma vakacijskega roka sprejetega predpisa. Meni, da je krajšanje roka še toliko bolj utemeljeno, če je predpis sprejet po skrajšanem postopku oziroma če gre za vsebinsko manj pomembno spremembo, kot je to v obravnavani zadevi. Navaja, da župan nima pristojnosti, da bi zgolj na podlagi pisnega obvestila o nameri vložitev pobude zadržal začasno objavo že sprejetega predpisa, ter da bi moral pobudnik Franc Vukajč pobudo vložiti takoj, ne pa da je z njeno vložitvijo čakal pet dni od sprejetja Odloka.

30. Stališče Občine je neutemeljeno. Petnajstdnevnega roka iz tretjega odstavka 46. člena ZLS ni mogoče enačiti z zakonsko zahtevo po zadržanju objave predpisa zaradi podanega predloga oziroma vložene pobude za razpis referenduma oziroma z rokom, predvidenim za uveljavitev predpisa (*vacatio legis*). Navedeni rok je samostojna faza postopka za sprejetje splošnega akta občine v širšem smislu, ki traja od sprejetja podzakonskega predpisa v občinskem svetu do izteka petnajstih dni. Gre za časovno obdobje med sprejetjem predpisa ter njegovo razglasitvijo in objavo. Zakonodajalec je z določitvijo tega roka predlagateljem oziroma pobudnikom referenduma omogočil, da se seznanijo s sprejetim predpisom in sprejmejo odločitev, ali bodo predlagali razpis referenduma oziroma podali pobudo za vložitev zahteve za razpis referenduma. Če gre za pobudo volivcem za vložitev zahteve za razpis referenduma, pa je rok namenjen tudi zbiranju ustreznega števila podpisov v podporo pobudi, če tako zahteva statut posamezne občine.²⁰

31. Zakonodajalec pri tem ni predvidel možnosti poseganja lokalnih oblastnih organov v dolžino trajanja roka. Aktivnost lokalnih oblasti je predvidel šele po njegovem poteku, ko ima župan dolžnost, da bodisi zadrži objavo predpisa (če je vložen predlog za razpis referenduma ali je dana pobuda volivcem za vložitev zahteve za njegov razpis), bodisi predpis razglaši in objavi v uradnem glasilu občine. Iz tega izhaja jasen namen zakonodajalca, ki je ravno nasproten od stališča Občine – lokalnim oblastem prepovedati kakršnokoli nadaljnjo

²⁰ V obravnavani zadevi Statut določa, da mora biti pobuda volivcem za vložitev zahteve za razpis referenduma podprta s podpisi najmanj stotih volivcev v občini. Pri tem morajo volivci podporo podati na seznamu, ki vsebuje osebne podatke podpisnikov: ime in priimek, datum rojstva, naslov stalnega prebivališča in podpis (86. člena Statuta).

aktivnost, povezano z uveljavitvijo sprejetega predpisa, dokler se rok ne izteče. Zato je ravnanje župana, ki sprejeti predpis razglasi in objavi pred potekom tega roka, samovoljno in arbitrarno dejanje oblastnega organa, ki občanom onemogoča neposredno sodelovanje pri upravljanju lokalnih javnih zadev. Občinski predpis, ki je uveljavljen na takšen način, pa je sprejet po protiuustavnem in nezakonitem postopku.

32. V obravnavani zadevi je bil Odlok sprejet 29. 12. 2020. V Uradnem glasilu slovenskih občin je bil razglašen in objavljen 31. 12. 2020, veljati pa je začel 1. 1. 2021. Iz navedenega jasno izhaja, da ga je župan razglasil in objavil pred potekom petnajstdnevne roka od njegovega sprejetja. S tem je župan občanom in občinskim svetnikom onemogočil, da bi lahko sprožili začetek referendumskega postopka. Izpodbijani občinski predpis je bil zato sprejet po postopku, ki je protiuustaven in nezakonit. Odlok je zato v neskladju s tretjim odstavkom 46. člena ZLS ter posledično tudi s tretjim odstavkom 153. členom Ustave (1. točka izreka).

33. Zavrniti je treba tudi argument občine, da morebitne nepravilnosti v postopku sprejemanja Odloka odtehta dejstvo, da se z njim odpravlja protiuustavno stanje pri poimenovanju ulice. Ustavno sodišče je v odločbi št. U-I-109/10 sprejelo stališče, da novo poimenovanje ulice po Josipu Brozu Titu, izvedeno v letu 2009, ni skladno s človekovim dostojanstvom ter je v neskladju s 1. členom Ustave (glej 18. in 19. točko obrazložitve). Ustavnemu sodišču pa se v obravnavani zadevi ni treba opredeliti do vprašanja, ali je sedanje poimenovanje ulice po Josipu Brozu Titu, ki se je ohranilo iz prejšnje ureditve in obstaja (vsaj) že od leta 1979,²¹ samo po sebi protiuustavno. Tudi če bi predpis občine odpravljal protiuustavno in nezakonito stanje, bi moral biti takšen predpis sprejet po postopku, ki je v skladu z Ustavo in zakonom. Pri tem sta enako pomembna tako način odpravljanja takšnega stanja kot tudi njegova vsebina. Oblika oziroma postopek sprejemanja predpisa prispeva k temu, da je nastajanje splošnih pravnih pravil demokratično, legitimno in pravno predvidljivo. Zgolj sprejetje predpisa po vnaprej predvidenem postopku preprečuje možnost zlorab in arbitrarnega izvajanja oblasti ter je skladno z načelom pravne države (2. člen Ustave), ki je pri sprejemanju občinskih predpisov konkretizirano v načelu zakonitega delovanja občine (tretji odstavek 153. člena Ustave). Zato mora biti morebitno protiuustavno in nezakonito stanje odpravljeno s sprejetjem občinskega predpisa po vnaprej predvidenem postopku, saj v nasprotnem primeru oblastni organ zgolj povzroči nastanek novega protiuustavnega in nezakonitega stanja.

34. V skladu s prvim odstavkom 161. členom Ustave in 45. členom ZUstS lahko Ustavno sodišče protiuustaven ali nezakonit podzakonski predpis odpravi ali razveljavi. Ustavno sodišče podzakonski predpis odpravi, kadar ugotovi, da je treba odpraviti škodljive posledice, ki so nastale zaradi protiuustavnosti ali nezakonitosti (drugi odstavek 45. člena ZUstS). Ustavno sodišče je odločilo, da izpodbijani odlok odpravi in omogoči občanom, ki so v času od sprejetja predpisa do njegovega zadržanja izvedli prilagoditve z zamenjavo osebnih dokumentov oziroma druge spremembe, povezane s protiuustavnim in nezakonitim postopkom preimenovanja imena ulice, da zahtevajo povrnitev neupravičeno nastalih denarnih obremenitev (glej tretji in četrti odstavek 46. člena ZUstS).

35. Odprava Odloka bi povzročila, da bi sporna ulica ostala brez imena, dokler Občina ne bi ponovno izvedla postopka za njeno poimenovanje. Ustavno sodišče je zato v skladu z drugim odstavkom 40. člena ZUstS določilo način izvršitve odločbe, in sicer, da se uporablja ureditev, ki bi veljala brez uveljavitve Odloka. Po ustaljeni ustavnosodni presoji Ustavno sodišče v takšnih primerih za način izvršitve določi pravno

ureditev, ki je veljala pred uveljavitvijo presojanega predpisa.²² V obdobju do uveljavitve nove ureditve imena sporne ulice se za njeno poimenovanje uporablja Odlok o imenovanju ulic, trgov in naselij v zdraviliškem kraju Radenci (Uradne objave občin Gornja Radgona, Lendava, Ljutomer in Murska Sobota, št. 28/79, Uradni list RS, št. 45/96, Uradno glasilo slovenskih občin, št. 28/20, 41/20 in 9/21) brez spremembe, ki jo je povzročil Odlok (2. točka izreka).

36. Ker je Ustavno sodišče ugotovilo, da je bil Odlok sprejet v neskladju s tretjim odstavkom 46. člena ZLS ter posledično s tretjim odstavkom 153. člena Ustave, ni ocenjevalo drugih očitkov pobudnikov. Ustavno sodišče tudi ni predložilo vprašanja za predhodno odločanje na Sodišče EU v skladu z 267. členom PDEU. Pravo Evropske unije (v nadaljevanju pravo EU) ne ureja postopkov preimenovanja ulic v državah članicah. Zato se v obravnavani zadevi vprašanje razlage prava EU ne more postaviti, Ustavnemu sodišču pa ni treba preizkušati pogojev za predložitev vprašanja za predhodno odločanje, saj pristojnost Sodišča EU ni podana.

37. Ustavno sodišče glede sodbe Upravnega sodišča št. II U 20/2021 z dne 17. 2. 2021 in nadaljnega ravnanja Občine, zlasti sprejetja Akta o razpisu referenduma o vprašanju: 1-preimenovanje Titove ceste v Radencih (Uradno glasilo slovenskih občin, št. 22/21 – v nadaljevanju Akt o razpisu referenduma),²³ opozarja, da je mogoče naknadni referendum o splošnem aktu občine izpeljati zgolj zoper splošni akt občine, ki je bil v občinskem svetu sprejet, ni pa še bil uveljavljen. Ko je predpis uveljavljen, njegove veljavnosti ni mogoče razveljaviti z odločanjem na naknadnem referendumu, saj je lokalni referendum, kot je predviden v ZLS, potrditveni (zavrnitveni) in ne razveljavitveni.²⁴ V obravnavani zadevi pa je bil Odlok, ki naj bi bil predmet odločanja na referendumu, že uveljavljen, z objavo te odločbe Ustavnega sodišča pa bo odpravljen. Izvedba naknadnega referenduma o splošnem aktu občine, katerega veljavnost je bila odpravljena in ne obstaja več, ni mogoča, saj predmet odločanja ne obstaja. Odločitev na takšnem referendumu pa ne bi imela nobene pravne veljave, saj bi šlo za odločitev o neobstoječem občinskem aktu.

C.

38. Ustavno sodišče je sprejelo to odločbo na podlagi drugega odstavka 45. člena in drugega odstavka 40. člena ZUstS ter petega odstavka v zvezi s tretjo alinejo tretjega odstavka 46. člena Poslovnika Ustavnega sodišča (Uradni list, št. 86/07, 54/10, 56/11, 70/17 in 35/20) v sestavi: predsednik dr. Rajko Knez ter sodnice in sodniki dr. Matej Accetto, dr. Rok Čeferin, dr. Dunja Jadek Pensa, Dr. Dr. Klemen Jaklič (Oxford ZK, Harvard ZDA), dr. Špelca Mežnar, dr. Marijan Pavčnik, Marko Šorli in dr. Katja Šugman Stubbs. Točko 1 izreka je sprejelo s sedmimi glasovi proti dvema. Proti sta glasovala sodnika Jaklič in Šorli. Točko 2 izreka je sprejelo s šestimi glasovi proti trem. Proti so glasovali sodnica Jadek Pensa ter sodnika Jaklič in Šorli. Sodnik Jaklič je dal odklonilno ločeno mnenje. Sodnika Knez in Pavčnik sta dala pritrdilni ločeni mnenji.

Dr. Rajko Knez
predsednik

²² Gre za uveljavljeno metodo določanja načina izvršitve pri odločanju Ustavnega sodišča (glej npr. odločbe št. U-I-480/20 z dne 11. 3. 2021, Uradni list RS, št. 57/21, 40. točka obrazložitve; št. U-I-313/13 z dne 21. 3. 2014, Uradni list RS, št. 22/14, in OdlUS XX, 22, 90. točka obrazložitve; št. U-I-169/13, 9. točka obrazložitve; št. U-I-327/94 z dne 16. 3. 1995, Uradni list RS, št. 20/95, in OdlUS IV, 25, 3. točka obrazložitve).

²³ Ta je razpisal naknadni referendum o splošnem aktu občine, določil rok za začetek teka volilnih opravil od 1. 5. 2021 dalje in glasovanje na referendumu na 13. 6. 2021 (3. člen Akta o razpisu referenduma).

²⁴ Sklep Ustavnega sodišča št. U-II-1/21 z dne 11. 3. 2021 (4. točka obrazložitve) in odločba št. U-I-5/19 (13. točka obrazložitve).

²¹ Vsaj od sprejetja Odloka o imenovanju ulic, trgov in naselij v zdraviliškem kraju Radenci (Uradne objave občin Gornja Radgona, Lendava, Ljutomer in Murska Sobota, št. 28/79). Glej še sklep Ustavnega sodišča št. U-I-228/20 z dne 1. 7. 2020 (Uradni list RS, št. 107/20) sprotne opomba št. 1.

1842. Odločba o ugotovitvi, da sta 2. in 3. točka prvega odstavka 39. člena Zakona o nalezljivih boleznih v neskladju z Ustavo, ter o ugotovitvi, da so bili v neskladju z Ustavo: – Odlok o začasni splošni prepovedi gibanja in zbiranja ljudi na javnih mestih in površinah v Republiki Sloveniji; – Odlok o začasni splošni prepovedi gibanja in zbiranja ljudi na javnih mestih in površinah v Republiki Sloveniji ter prepovedi gibanja izven občin; – Odlok o začasni splošni prepovedi gibanja in zbiranja ljudi na javnih krajih, površinah in mestih v Republiki Sloveniji in – Odlok o začasni splošni omejitvi zbiranja ljudi na javnih krajih in mestih v Republiki Sloveniji, v delu, v katerem so bili sprejeti na podlagi 2. in 3. točke prvega odstavka 39. člena Zakona o nalezljivih boleznih

Številka: U-I-79/20-24

Datum: 13. 5. 2021

ODLOČBA

Ustavno sodišče je v postopku za oceno ustavnosti in zakonitosti, začetem na pobude Žana Pajtlerja, Maribor, Boruta Korošca, Celje, in drugih, ki jih vse zastopa Boštjan Verstovšek, odvetnik v Celju, ter Aleša Karlovčca, Ljubljana, Damjana Pavlina in Barbare Nastran, oba Kranj, ter Vladka Begana, Šmarje pri Jelšah, na seji 13. maja 2021

o d l o č i l o:

1. Točki 2 in 3 prvega odstavka 39. člena Zakona o nalezljivih boleznih (Uradni list RS, št. 33/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/20 – ZIUZEOP, 142/20, 175/20 – ZIUOPDVE in 15/21 – ZDUOP) sta v neskladju z Ustavo.

2. Državni zbor mora ugotovljeno neskladje iz prejšnje točke izreka odpraviti v roku dveh mesecev po objavi te odločbe v Uradnem listu Republike Slovenije.

3. Do odprave ugotovljenega neskladja iz 1. točke izreka se uporabljata 2. in 3. točka prvega odstavka 39. člena Zakona o nalezljivih boleznih.

4. Pobuda za začetek postopka za oceno ustavnosti tretjega odstavka 5. člena in prvega odstavka 7. člena Zakona o nalezljivih boleznih se zavrže.

5. Pobuda za začetek postopka za oceno ustavnosti tretjega odstavka 21. člena Zakona o Vladi Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 24/05 – uradno prečiščeno besedilo, 109/08, 8/12, 21/13, 65/14 in 55/17) se zavrže.

6. V neskladju z Ustavo so bili:

– Odlok o začasni splošni prepovedi gibanja in zbiranja ljudi na javnih mestih in površinah v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 30/20);

– Odlok o začasni splošni prepovedi gibanja in zbiranja ljudi na javnih mestih in površinah v Republiki Sloveniji ter prepovedi gibanja izven občin (Uradni list RS, št. 38/20 in 51/20);

– Odlok o začasni splošni prepovedi gibanja in zbiranja ljudi na javnih krajih, površinah in mestih v Republiki Sloveniji ter prepovedi gibanja izven občin (Uradni list RS, št. 52/20 in 58/20);

– Odlok o začasni splošni prepovedi gibanja in zbiranja ljudi na javnih krajih, površinah in mestih v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 60/20) in

– Odlok o začasni splošni omejitvi zbiranja ljudi na javnih krajih in mestih v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 69/20, 78/20 in 85/20),

v delu, v katerem so bili sprejeti na podlagi 2. in 3. točke prvega odstavka 39. člena Zakona o nalezljivih boleznih.

7. Ugotovitev iz prejšnje točke izreka ima učinek razveljavitve.

8. Pobuda za začetek postopka za oceno ustavnosti Odloka o obvezni namestitvi razpršilnikov za razkuževanje rok v večstanovanjskih stavbah (Uradni list RS, št. 135/20) se zavrže.

9. Pobuda za začetek postopka za oceno ustavnosti Odredbe o razglasitvi epidemije nalezljive bolezni SARS-CoV-2 (COVID-19) na območju Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 19/20 in 68/20) se zavrže.

10. Predlogi, naj se v odločbi ali sklepu prikrije identiteta pobudnikov in njihovih pooblaščenec, se zavržejo.

O b r a z l o ž i t e v

A.

Povzetek pobud

1. Pobudniki vlagajo pobude za začetek postopka za oceno ustavnosti in zakonitosti več odlokov Vlade, sprejetih od aprila do oktobra 2020 zaradi zaježitve in obvladovanja epidemije COVID-19. Izpodbijani odloki so urejali omejitve gibanja in zbiranja ljudi ter nekatere zaščitne ukrepe. Gre za naslednje odloke:

– Odlok o začasni splošni prepovedi gibanja in zbiranja ljudi na javnih mestih in površinah v Republiki Sloveniji (v nadaljevanju Odlok/30);

– Odlok o začasni splošni prepovedi gibanja in zbiranja ljudi na javnih mestih in površinah v Republiki Sloveniji ter prepovedi gibanja izven občin (v nadaljevanju Odlok/38);

– Odlok o začasni splošni prepovedi gibanja in zbiranja ljudi na javnih krajih, površinah in mestih v Republiki Sloveniji ter prepovedi gibanja izven občin (v nadaljevanju Odlok/52);

– Odlok o začasni splošni prepovedi gibanja in zbiranja ljudi na javnih krajih, površinah in mestih v Republiki Sloveniji (v nadaljevanju Odlok/60);

– Odlok o začasni splošni omejitvi zbiranja ljudi na javnih krajih in mestih v Republiki Sloveniji (v nadaljevanju Odlok/69);

– Odlok o začasni ukrepih za zmanjšanje tveganja okužbe in širjenja okužbe z virusom SARS-CoV-2 (Uradni list RS, št. 90/20 – v nadaljevanju Odlok/90) in

– Odlok o obvezni namestitvi razpršilnikov za razkuževanje rok v večstanovanjskih stavbah (v nadaljevanju Odlok/135).

2. Pobudniki izpodbijajo tudi Odredbo o razglasitvi epidemije nalezljive bolezni SARS-CoV-2 (COVID-19) na območju Republike Slovenije (v nadaljevanju Odredba), Zakon o nalezljivih boleznih (v nadaljevanju ZNB) in tretji odstavek 21. člena Zakona o Vladi Republike Slovenije (v nadaljevanju ZVRS).

3. Pobudnik Žan Pajtler (v nadaljevanju prvi pobudnik) izpodbija Odlok/30, Odlok/90 in Odlok/135. Meni, da ukrepi, ki jih uvaja Odlok/30, tako intenzivno posegajo v človekove pravice in temeljne svoboščine, da bi lahko bili uvedeni le v primeru vojne ali izrednega stanja (16. in 92. člen Ustave). V povezavi s tem očitkom navaja, da bi bila potrebna tudi presoja 39. člena ZNB. Prvi pobudnik trdi tudi, da ukrepi ne bi smeli biti sprejeti za celotno ozemlje Republike Slovenije. Navaja, da naj bi kršitve odloka po uradnih navodilih nadzorovala policija, čeprav je po ZNB za nadzor pristojna zdravstvena inšpekcija. Posameznik naj ne bi imel nobenega stvarnega pričakovanja o nadaljnjih korakih; dnevno naj bi se ga nagovarjalo, kaj posamezen odlok zares pomeni in da se bodo ukrepi stopnjevali, kar naj bi ga postavljalo v hudo negotov položaj.

4. Odlok/135 je po oceni prvega pobudnika v neskladju z 2. in 153. členom Ustave ter z 21. členom ZVRS, ker naj bi šlo v resnici za pravno neobvezujoč akt, Vlada pa naj bi ga poimenovala odlok.

5. Pobudnik Borut Korošec in drugi (v nadaljevanju drugi pobudnik) izpodbija Odlok/38 in Odlok/52. Trdi, da Odloka/38 ni sprejel pristojni organ, saj bi ta predpis na podlagi takrat veljavnega 39. člena ZNB lahko sprejel samo minister, pristojen za zdravje, ne Vlada. Meni, da ukrep omejitve gibanja na

občino prebivališča ni razumen, potreben, nujen, sorazmeren in ustavno legitimen, da ni podprt s strokovnimi razlogi ter da je v neskladju z 14. in 32. členom Ustave ter z 39. členom ZNB. Vsi odrejeni ukrepi naj bi temeljili na neresničnih podatkih o številu smrti zaradi bolezni COVID-19, saj naj podatki o smrtnosti bolezni COVID-19, na katerih temeljijo uvedeni ukrepi, ne bi ločevali med smrtni zaradi COVID-19 in primeri, ko je oseba, ki je bila sicer okužena s SARS-CoV-2, umrla zaradi drugega vzroka. Sprejeti ukrepi naj bi bili nesorazmerni, saj naj bi zaradi njih prihajalo do ogromne gospodarske škode, povzročali pa naj bi tudi negativne posledice na področju zdravljenja drugih bolezni in duševnega zdravja. Pristojni organi naj ne bi naredili nobene analize škodljivih posledic protiepidemioloških ukrepov in primerjave, katere posledice so hujše. Drugi pobudnik meni, da bi morala država ustrezno zaščititi starejšo populacijo, vsi drugi ukrepi pa naj bi bili nesmiselni in nepotrebni oziroma celo kontraproduktivni. Odlok/52 naj bi bil tudi v neskladju s sklepom Ustavnega sodišča št. U-I-83/20 z dne 16. 4. 2020 (Uradni list RS, št. 58/20) in z ZNB, saj naj Vlada ne bi izpolnila obveznosti iz navedenega sklepa Ustavnega sodišča in naj ne bi pridobila mnenja pristojnega strokovnega organa, ki ga določa ZNB, tj. Nacionalnega inštituta za javno zdravje (v nadaljevanju NIJZ).

6. Drugi pobudnik nadalje trdi, da sta izpodbijana odloka podzakonska predpisa izvršilne veje oblasti, s katerima se uvajajo ukrepi omejitve svobode gibanja. Opozarja, da se smejo v skladu s 87. členom Ustave pravice in obveznosti pravnih subjektov določati le z zakonom. Tudi posegi v človekove pravice in temeljne svoboščine naj bi bili dopustni le, če so urejeni z zakonom. Drugi pobudnik opozarja, da Ustava v drugem odstavku 32. člena izrecno določa, da se lahko svoboda gibanja omeji le z zakonom in samo, kadar je to potrebno, da bi se zagotovil potek kazenskega postopka, da bi se preprečilo širjenje nalezljivih bolezni, se zavaroval javni red ali če to zahtevajo interesi obrambe države. Glede na navedeno naj bi izpodbijana odloka grobo posegla v pristojnost zakonodajne veje oblasti.

7. Drugi pobudnik izpodbija tudi ZNB. Meni, da je ZNB v neskladju z Ustavo, ker ne določa časovne omejenosti ukrepov in ne določa, kateri strokovni organi sprejemajo odločitve o tem, ali so podani pogoji za razglasitev epidemije in kateri ukrepi naj se izvedejo. Prvi odstavek 39. člena ZNB naj bi določal izvršilni oblasti prvšalne kriterije za poseganje v človekove pravice, zaradi česar naj bi bil v neskladju z 2. členom, drugim odstavkom 32. člena in 87. členom Ustave. Po mnenju drugega pobudnika ZNB ne določa, na kakšen način in v kolikšnem obsegu se gibanje s podzakonskim aktom, izdanim na njegovi podlagi, lahko omeji, prav tako pa tudi ne določa kriterijev za te omejitve; nasprotno, ministru daje pavšalno pooblastilo, da s podzakonskim aktom po svoji presoji, brez kakršnihkoli omejitev in meril, določenih v zakonu, sam izbira sredstva, način in stopnjo omejevanja gibanja posameznikov.

8. ZNB naj bi bil v neskladju tudi z drugim odstavkom 39. člena Ustave, ker naj ne bi predvideval informiranja javnosti. Drugi pobudnik trdi, da Vlada javnosti ni obveščala oziroma je ne obvešča objektivno in transparentno. Navaja seznam številnih vprašanj, na katera naj bi morala Vlada javnosti odgovoriti, pa naj tega ne bi storila. Vlada naj bi ukrepe za zajezitev bolezni COVID-19 sprejemala na podlagi selektivnih in nepopolnih informacij. Drugi pobudnik meni, da imajo prebivalci Republike Slovenije pravico do objektivnega in celovitega informiranja, še posebej, ko gre za ukrepe, ki omejujejo ali celo ukinjajo ustavno varovane človekove pravice in temeljne svoboščine. Prebivalci naj bi imeli pravico izvedeti točne podatke in na podlagi njih preveriti, ali so bili ukrepi Vlade ustavni, zakoniti, sorazmerni in potrebni. Po stališču drugega pobudnika bi ZNB moral določati javno transparentno objav vseh (anonimiziranih) upoštevanih podatkov o umrlih (starost, spol, pridružene bolezni, rezultate avtopsij, uraden medicinski vzrok smrti idr.). Določati naj bi moral pošten, uravnotežen način informiranja javnosti s strani vseh državnih organov. Prebivalci naj bi namreč imeli pravico vedeti, kakšne so realne nevarnosti in ali obstajajo tudi dru-

gačna mnenja od uradnih (da bi si lahko ustvarili lastno sliko in kritično razmišljali). Po stališču drugega pobudnika bi bilo najbolje sprejeti poseben zakon o načinu informiranja javnosti s strani vseh državnih organov v vseh javnih zadevah, ne le pri epidemiji.

9. Po oceni drugega pobudnika sta v neskladju z Ustavo tudi tretji odstavek 5. člena in prvi odstavek 7. člena ZNB. Tretji odstavek 5. člena ZNB naj bi bil v neskladju z Ustavo, ker naj bi določal, da se epidemiološke razmere spremljajo in proučujejo v skladu s programi Svetovne zdravstvene organizacije (v nadaljevanju SZO). Drugi pobudnik meni, da bi moral ZNB sam jasno določiti način spremljanja in proučevanja epidemioloških razmer in da se glede tega ne bi smel sklicavati na tuje programe SZO. Prvi odstavek 7. člena ZNB pa naj ne bi vseboval dovolj določne opredelitve epidemije.

10. Drugi pobudnik nadalje izpodbija tretji odstavek 21. člena ZVRS. Po stališču drugega pobudnika naj bi ta določba v praksi dopuščala Vladi kot organu izvršilne veje oblasti, da s podzakonskim predpisom brez izrecnega zakonskega pooblastila ter mimo Ustave in zakona poseže v temeljne človekove pravice, čeprav bi moralo biti na podlagi 87. člena Ustave omejevanje človekovih pravic pridržano samo zakonu. Določba naj bi dopuščala možnost (pre)široke razlage in s tem arbitrarnega odločanja izvršilne veje oblasti. S tem naj bi določba negirala drugi odstavek 32. člena in 87. člen Ustave, rušila hierarhijo pravnih predpisov ter dopuščala izvršilni veji, da samovoljno poseže v temeljne človekove pravice.

11. Drugi pobudnik izpodbija še Odredbo. Trdi, da ni časovno zamejena oziroma ne določa, v kakšnih okoliščinah jo mora minister za zdravje preklicati, zato je v neskladju s 16. členom Ustave. Odredba naj bi poleg tega temeljila na neresničnih podatkih o številu smrti zaradi bolezni COVID-19.

12. Pobudnik Aleš Karlovčec (v nadaljevanju tretji pobudnik) izpodbija Odlok/52, Odlok/60, Odlok/69 ter 2. in 3. točko prvega odstavka 39. člena ZNB, pri čemer je pobudo v delu, ki se nanaša na Odlok/52, pozneje umaknil. Meni, da sta izpodbijana odloka v neskladju z legalitetnim načelom iz drugega odstavka 120. člena Ustave, saj sta prekoračila pooblastila iz 39. člena ZNB, slednji pa je tako ohlapen in nedoločen, da je tudi sam v neskladju z navedenim načelom, pa tudi z 2. členom Ustave. Odloka naj bi bila v neskladju tudi z 32. in 42. členom Ustave, po katerih je omejitve svobode gibanja ter pravice do zbiranja in združevanja mogoče uvesti le z zakonom. Tretji pobudnik poudarja, da upravni organi ne smejo izdajati predpisov brez vsebinske podlage v zakonu. Vse pomembne normativne odločitve naj bi moral vsebinsko specifično, jasno in določno sprejeti zakonodajalec. Navedeno naj bi bilo še posebej pomembno v primeru urejanja uresničevanja ali omejevanja človekovih pravic. Ker naj bi ZNB v 39. členu zelo skopo urejal le namen ukrepov in prisilne ukrepe (prepoved oziroma omejitev gibanja prebivalstva in prepoved zbiranja ljudi na javnih mestih), naj bi preveč vprašanj prepuščal Vladi. Ta naj bi tako v izpodbijanih odlokih uredila številna vprašanja, ki naj se jih ZNB sploh ne bi dotikal, s čimer naj bi prekoračila okvir ZNB. Po mnenju tretjega pobudnika bi moral biti ZNB bistveno bolj dodelan, vsebovati bi moral več vsebine in pravnih jamstev. Po oceni tretjega pobudnika bi moral ZNB sam urediti tudi časovno zamejenost ukrepov in sodelovanje stroke (strokovne organe, način določanja strokovnih podlag). Člena 32 in 42 Ustave ter načelo sorazmernosti naj bi terjali, da zakonska ureditev določa temeljito obveščanje in obrazložitev podaljšanja, spremembe ali odprave ukrepov. Iz teh razlogov naj bi bila v neskladju z Ustavo tudi izpodbijana odloka, zlasti 6. člen Odloka/60 in 5. člen Odloka/69, ki določata tedensko preverjanje strokovne utemeljenosti ukrepov, saj naj pravic ne bi varovala dovolj močno in učinkovito ter naj ne bi varovala pred arbitrarnostjo.

13. Po oceni tretjega pobudnika je 3. člen Odloka/69, ki naj bi vseboval povsem blanketni prenos pooblastila za pravno urejanje omejitve pravice do zbiranja na NIJZ, v neskladju z 2., 120. in 121. členom Ustave, saj naj bi šlo za širok in celovit prenos pooblastila za reguliranje vsebine človekove pravice na javni zavod, ki ni oblastni organ.

14. Tretji pobudnik nadalje uveljavlja, da je omejitev gibanja in zbiranja na javnih površinah nesorazmerna. Ta omejitev naj bi bila tudi v neskladju s 14. in 35. členom Ustave. Odlok/60 naj bi namreč vernikom dajal dopusten razlog ne le za gibanje po cesti ali poti do cerkve, pač pa celo za množično zbiranje v cerkvi kot zaprtem javnem prostoru – in to za pretežno starejšo populacijo, ki je bolj ogrožena. Ateisti naj bi bili s tem diskriminirani na podlagi vere. Socialne in čustvene povezave tretjega pobudnika ter njegova možnost sodelovanja in druženja s soljudmi naj bi bile močno okrnjene, s tem pa tudi njegove osebnostne pravice.

15. Tretji pobudnik uveljavlja tudi, da je četrta odstavka 3. člena Odloka/60 v neskladju z 32. členom Ustave, ker občinam dopušča nadaljnje omejevanje gibanja.

16. Pobudnika Damjan Pavlin in Barbara Nastran (v nadaljevanju četrta pobudnika) izpodbijata Odlok/38. Menita, da je v neskladju z načelom legalitete, saj naj bi bil izdan mimo zakona oziroma v nasprotju z njim. Četrta pobudnika poudarjata, da je določanje pravic oziroma obveznosti skladno s 87. členom Ustave pridržano Državnemu zboru kot zakonodajni veji oblasti. Podobno naj bi izhajalo iz 32. in 42. člena Ustave ter 2. člena Protokola št. 4 h Konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (Uradni list RS, št. 33/94, MP, št. 7/94 – v nadaljevanju EKČP). Odlok/38 pa naj bi omejil svobodo gibanja, pravico do zbiranja in pravico do zasebnosti na način, ki naj bi bil zunaj vsebinskega in vrednostnega merila ZNB. Razen taksativno naštetih izjem iz 3., 4. in 5. člena Odloka/38 naj osebi v Republiki Sloveniji sploh ne bi bilo dovoljeno zapustiti zasebne površine na naslovu začasnega oziroma stalnega prebivališča. Takšnih omejitev ZNB po prepričanju četrth pobudnikov ne predvideva. Možnost omejitve gibanja naj bi ZNB predpisoval le kot subsidiarno možnost, ki naj se uporablja restriktivno in le v primeru, če cilja ni mogoče doseči z ukrepi, ki jih predvideva že ZNB. Te omejitve pa se po mnenju četrth pobudnikov lahko nanašajo le na ogrožena in okužena območja, ki morajo biti skladno s četrth odstavkom 7. člena ZNB poprej razglašena (kar naj ne bi bilo isto kot razglasitev epidemije), pri čemer akt, ki bi ta območja določil, naj ne bi bil sprejet. Vlada naj bi tako v pravico do svobode gibanja posegla originarno in jo praktično v celoti izvotčila. Tak poseg naj bi bil tudi nesorazmeren.

17. Četrta pobudnika trdita, da je izpodbijani odlok v neskladju z legalitetnim načelom tudi zato, ker ga je sprejela Vlada, čeprav je ZNB za odreditev ukrepov iz 39. člena tega zakona pooblašča ministra. Izpodbijani odlok pa naj bi bil v neskladju tudi z 2. členom Ustave, saj naj ne bi bil dovolj jasen in določen. Neskladje z Ustavo pa četrta pobudnika očitata tudi določbam odloka, ki naj bi občinam oziroma županom dopuščale nadaljnje omejevanje gibanja.

18. Pobudnik Vladko Began (v nadaljevanju peti pobudnik) izpodbija Odlok/52 in Odlok/60, izpodbija pa tudi 39. člen ZNB. Meni, da sta izpodbijana odloka v neskladju z načelom legalitete, saj naj zanju ne bi bilo zakonite podlage. Gibanje in zbiranje se sme namreč po njegovem prepričanju omejiti le z zakonom (in ne z odlokom), kar naj bi izhajalo iz 32., 42. in 87. člena Ustave. Odloka naj bi bila iz tega razloga v neskladju tudi s 120. in 153. členom Ustave.

19. Peti pobudnik meni, da je v nasprotju z legalitetnim načelom iz 2., 120. in 153. člena Ustave tudi ZNB. Načelo pravne države iz 2. člena Ustave naj bi terjalo, da je iz zakona razvidno ali vsaj predvidljivo, s kakšnimi omejitvami mora posameznik računati. Iz 120. in 153. člena Ustave naj bi izhajalo, da mora zakon sam temeljno urediti vsebino, ki naj bo predmet podzakonskega predpisa, ter določiti okvire in usmeritve za njeno podrobnejše podzakonsko urejanje. Člen 39 ZNB bi moral zato po prepričanju petega pobudnika opredeliti pogoje, merila in temeljne kriterije za omejevalne ukrepe. Tega pa naj ne bi vsebovali niti 39. člen niti druge določbe ZNB, zato je bilo po oceni petega pobudnika odločanje Vlade arbitrarno, izpodbijana odloka pa sta v neskladju z Ustavo. V ZNB naj tudi ne bi bili opredeljeni kriteriji, iz katerih bi bilo razvidno, kaj se šteje

kot okuženo ali neposredno ogroženo območje. Peti pobudnik pojasnjuje, da četudi je epidemija razglašena za celotno državo, so lahko med posameznimi območji velike razlike, razlike glede možnosti okužb pa so lahko tudi med zaprtimi ali odprtimi javnimi ali zasebnimi kraji.

20. Po mnenju petega pobudnika je omejitev gibanja in zbiranja na javnih površinah, ki sta jo določala izpodbijana odloka, nesorazmerna. Peti pobudnik trdi, da bi omejitev gibanja in zbiranja na odprtih javnih površinah lahko bila dopustna šele, če bi se predhodno pri gibanju po teh površinah predpisala uporaba mask in druge zaščitne opreme, pa ta ukrep ne bi bil učinkovit. Trdi, da sta izpodbijana odloka v neskladju tudi s 14. členom Ustave in s 4. členom ZNB v delu, v katerem določata, da se ne uporabljata za dejavnosti, ki jih izvajajo pristojne službe za zagotavljanje izvajanja nalog države, samoupravnih lokalnih skupnosti in javnih služb. Po mnenju petega pobudnika to pomeni, da za osebe, ki izvajajo navedene naloge, ne veljajo niti obveznosti upoštevanja varne razdalje do drugih oseb, uporabe zaščitne opreme in razkuževanja rok, za kar naj ne bi bilo nobenega razumnega razloga.

21. Peti pobudnik odlokoma očita tudi neskladje s 16. členom Ustave, saj naj izredno stanje ne bi bilo razglašeno, odloka pa naj bi človekove pravice omejila v nasprotju s 16. členom Ustave v "rednem" stanju.

Povzetek odgovora Državnega zbora

22. Ustavno sodišče je pobude, s katerimi pobudniki izpodbijajo tudi ZNB in/ali ZVRS, vročilo Državnemu zboru. Državni zbor pojasnjuje, da ZNB ureja različne ukrepe za preprečevanje in obvladovanje nalezljivih boleznih. Ukrepi naj bi bili prilagojeni različnim primerom oziroma naj bi se med seboj razlikovali glede na okoliščine konkretnega primera. Izpodbijani ukrepi iz 2. in 3. točke 39. člena ZNB naj bi bili vezani na pogoj, po katerem z drugimi ukrepi iz ZNB ni mogoče preprečiti, da se v Republiko Slovenijo занesejo in v njej razširijo določene nalezljive bolezni. Pri nalezljivih boleznih naj bi šlo že po naravi stvari za zelo raznolike primere. To naj bi bilo razvidno iz 8. člena ZNB, ki naj bi med boleznimi, zaradi katerih se izvajajo splošni in posebni ukrepi po ZNB, uvrščal številne nalezljive bolezni, ki naj bi bile nadalje glede na svojo naravo razvrščene še s podzakonskim predpisom ministra, pristojnega za zdravje. Zakon naj bi zato sistem izbire med ukrepi urejal po načelu od najblažjega ukrepa, ki še lahko prepreči vnos ali širjenje nalezljivih boleznih, do najstrožjega ukrepa za tak namen. Pri tem naj ne bi izrecno določal, da se sme strožji ukrep, ki pomeni večji poseg v pravice posameznikov, uporabiti le pod pogojem, da je bil pred tem uporabljen milejši ukrep. Sistem varstva prebivalstva pred nalezljivimi boleznimi naj bi se lahko tudi na ta način ustrezno odzval in prilagodil dejanskim razmeram oziroma potrebam. Iz tega je po mnenju Državnega zbora mogoče zaključiti, da je s tako ureditvijo spoštovano ustavno načelo sorazmernosti kot eno od izvedbenih načel načela pravne države iz 2. člena Ustave.

23. Po stališču Državnega zbora je ukrep iz 2. točke prvega odstavka 39. člena ZNB (prepoved oziroma omejitev gibanja prebivalstva na okuženih ali neposredno ogroženih območjih) mogoče šteti za nadaljevanje oziroma stopnjevanje ukrepov osamitve, karantene in obveznega zdravljenja ter prevoza bolnikov (18. do 21. člen ZNB), pa tudi nekaterih drugih ukrepov (npr. sistem obveznih cepljenj iz 22. člena ZNB, dezinfekcija iz 26. člena ZNB, obvezni zdravstveni pregledi iz 31. in 32. člena ZNB). Omejitev gibanja kot najstrožji ukrep naj bi imela podlago v drugem odstavku 32. člena Ustave, po katerem se sme pravica svobode gibanja, ki je splošna in pripada vsakomur, omejiti z zakonom, vendar le v nekaterih primerih, med drugim, kadar je treba preprečiti širjenje nalezljivih boleznih. Omejitev svobode gibanja iz 2. točke prvega odstavka 39. člena ZNB po Ustavi naj torej ne bi bila dopustna takoj ob pojavu nalezljive bolezni, temveč šele, če z drugimi ukrepi iz ZNB ni mogoče preprečiti vnosa in širjenja nalezljivih boleznih v državi. Poleg tega naj bi bila ta omejitev dopustna le na okuženih ali neposredno ogroženih območjih, kar naj bi lahko v skrajnih primerih (ko obstaja

možnost hitrega širjenja določene nalezljive bolezni) pomenilo tudi celotno ozemlje Republike Slovenije, sicer pa le njegove ožje dele. Državni zbor meni, da je ukrep prepovedi oziroma omejitve gibanja omejen tudi časovno, saj naj bi ukrep izgubil svojo vsebinsko zakonsko podlago, če območje, za katero je bil odrejen, ni več okuženo ali neposredno ogroženo.

24. Tudi pri ukrepu iz 3. točke prvega odstavka 39. člena ZNB (prepoved zbiranja ljudi na javnih mestih) naj bi po oceni Državnega zbora šlo za nadaljevanje oziroma stopnjevanje drugih ukrepov iz ZNB. Ustavno izhodišče za omejevanje zbiranja ljudi na javnih mestih naj bi bil tretji odstavek 42. člena Ustave, po katerem se sme pravica do mirnega zbiranja in do javnih zborovanj ter do svobodnega združevanja z zakonom med drugim omejiti, če to zahteva varstvo pred širjenjem nalezljivih bolezni. Tudi pravice do zbiranja in združevanja naj ne bi bilo mogoče omejiti že zaradi samega pojava nalezljive bolezni, ampak naj bi bili tudi v tem primeru ključni z zakonom določeni pogoji oziroma omejitve. Zakon naj bi določal, kdaj je poseg v človekovo pravico zbiranja in združevanja dopusten (primeren, nujen, zadosten).

25. Državni zbor meni, da 39. člen ZNB vsebuje vse potrebne elemente za ustavno skladno uporabo: ukrepi iz tega člena naj bi bili dopustni le, ko z drugimi ukrepi iz ZNB ni mogoče preprečiti vnosa in širjenja določenih nalezljivih bolezni; v teh primerih naj bi se lahko odredil le kateri izmed ukrepov, ki so naštetih v 1. do 4. točki prvega odstavka 39. člena ZNB; ukrepa iz 2. in 3. točke pa naj bi bila tudi krajevno in časovno omejena.

26. Po oceni Državnega zbora je opredelitev epidemije iz izpodbijanega prvega odstavka 7. člena ZNB pravni standard, ki je dovolj jasno opredeljen, tako da za vsak posamičen primer omogoča oceno, ali je zaradi pojava določene nalezljive bolezni potrebno takojšnje ukrepanje v skladu z ZNB.

27. Državni zbor meni, da tudi očitek o protiustavnem odrekanju suverenosti zaradi nedoločnosti tujih meril SZO, ki se nanaša na tretji odstavek 5. člena ZNB, ni utemeljen, saj je Republika Slovenija članica te mednarodne organizacije.

28. Glede zatrjevanega neskladja tretjega odstavka 21. člena ZVRS z Ustavo Državni zbor navaja, da sme po tej določbi Vlada z odlokom urejati le posamezna vprašanja, sprejemati posamezne ukrepe splošnega pomena ali pa sprejemati druge odločitve, za katere je z zakonom ali z uredbo določeno, da jih Vlada ureja z odlokom. Tako naj bi bila s to zakonsko določbo (skladno s 153. členom Ustave – usklajenost pravnih aktov) zagotovljena skladnost te vrste podzakonskega akta znotraj hierarhije pravnih aktov. ZVRS naj bi določal vsebinske omejitve (le posamezna vprašanja ali posamezni ukrepi, ki imajo splošen pomen) oziroma naj bi vzpostavljali vezanost odloka na z zakonom urejeno vsebino, ki naj jo Vlada (podrobneje in v mejah zakona) uredi s to vrsto podzakonskega pravnega akta. Glede na navedeno naj tretji odstavek 21. člena ZVRS ne bi dopuščal arbitrarnega odločanja izvršilne veje oblasti in naj ne bi bil v neskladju s 87. členom Ustave.

Povzetek odgovora in mnenja Vlade

29. Ustavno sodišče je pobude vročilo tudi Vladi. Ta pojasnjuje, da je odloke sprejela s sklicevanjem na 39. člen ZNB, da je z njimi le nadrobneje določila omejitve, ki jih je na podlagi drugega odstavka 32. člena Ustave že določil ZNB, in da zato z odloki ni urejala vprašanj, ki so pridržana zakonu. Odloki naj bi sledili tudi namenu in cilju zakona ter naj ne bi zoževali drugih pravic. Vlada navaja, da ZNB ureja točno določeno področje (nalezljive bolezni) in hkrati določa, da sme izvršilna oblast odrediti točno določene ukrepe, kar naj bi Vlada z odloki tudi storila. Iz namena ZNB naj bi izhajalo, da se ukrepi sprejemajo na podlagi zakona, vendar ob strokovni presoji o tem, kateri ukrep naj se v posameznem primeru nalezljive bolezni in njenih okoliščinah uporabi (vloga NIJZ na področju preprečevanja širjenja nalezljivih bolezni naj bi bila določena že v 5. členu ZNB). Iz 39. člena ZNB naj bi izhajala tudi zahteva po upoštevanju načela sorazmernosti, pri čemer naj bi ZNB izrecno določal, da ima v primeru tehtanja med ustavno zavarovanimi vrednotami življenja in zdravja prebivalcev ter svobodo gibanja in združe-

vanja posameznikov prednost varovanje življenja in zdravja prebivalstva. V zvezi s 3. točko prvega odstavka 39. člena ZNB je mogoče po mnenju Vlade omejiti pravico do zbiranja le, če to zahteva varstvo pred širjenjem nalezljivih bolezni, dokler ne preneha nevarnost širjenja. Tako kot v zvezi z omejitvijo gibanja po 2. točki prvega odstavka 39. člena ZNB lahko tudi v tem primeru Vlada omeji pravico do zbiranja le, če gre za primere, ko z drugimi ukrepi ni mogoče preprečiti vnosa in širjenja nalezljivih bolezni. Po mnenju Vlade je treba upoštevati tudi, da se v preteklosti država še ni soočila z epidemijo nalezljive bolezni, o kateri bi bilo v začetni fazi izredno malo podatkov. Odloki naj bi bili torej izdani v skladu s 120. in 153. členom Ustave. Odloki naj prav tako ne bi nasprotovali načelu jasnosti in pomenske določljivosti predpisov iz 2. člena Ustave, saj naj bi bili dovolj jasni.

30. Glede očitka, da uvedeni ukrepi tako intenzivno posegajo v človekove pravice in temeljne svoboščine, da bi lahko bili uvedeni le v primeru vojnega ali izrednega stanja (16. in 92. člen Ustave), Vlada pojasnjuje, da so posegi v človekove pravice dopustni tudi v mirnem stanju. Po mnenju Vlade v danem primeru ne gre za najintenzivnejše posege države v človekove pravice oziroma za posege, ki bi pomenili razveljavitev človekovih pravic (mogoče bi bile še drastičnejše omejitve gibanja, ki niso bile uvedene). Vlada prav tako meni, da pogoji za razglasitev izrednega stanja niso bili podani, saj obstoj države z vidika njenih konstitutivnih elementov ni bil ogrožen. Ukrepi naj bi bili sprejeti prav zato, da se prepreči razpad zdravstvenega sistema, kar pa bi lahko v skrajnem primeru res ogrozilo obstoj države in terjalo mnogo hujše posege v človekove pravice.

31. Po oceni Vlade so bili uvedeni ukrepi primerni, nujni in sorazmerni glede na gibanje števila okuženih in dejstvo, da se po mnenju zdravstvene stroke širjenje te bolezni učinkovito preprečuje le s prepovedjo in omejitvijo medsebojnih stikov. Ukrepi naj bi bili sprejeti na podlagi mnenj in ugotovitev zdravstvene stroke. Vlada navaja, da so bile okužene osebe zabeležene na območju celotne države, zato je bilo treba ukrepe sprejemati za območje Republike Slovenije; regionalno sprejemanje ukrepov naj bi bilo glede na majhnost države in dnevne migracije neučinkovito. Na očitke pobudnikov, da je omejitev gibanja in zbiranja na javnih površinah v neskladju tudi s 14. in 35. členom Ustave, pa Vlada odgovarja, da se posledice omejitve gibanja po naravi stvari lahko kažejo tudi na drugih področjih človekovega življenja in da je bilo v druge pravice posredno poseženo le toliko, kot je bilo to nujno potrebno za varovanje javnega zdravja in življenja prebivalcev.

32. V zvezi z očitkom, da Odloka/38 ni sprejel pristojni organ, Vlada pojasnjuje, da je bil odlok izdan na podlagi 2. člena in osmega odstavka 20. člena ZVRS. Vlada naj bi bila hierarhično višji organ izvršilne veje oblasti kot posamezno ministrstvo, poleg tega pa naj bi bila odgovorna za stanje na vseh področjih, torej tudi na področju ukrepov za obvladovanje epidemij, ki imajo posledice za vse prebivalstvo in zahtevajo medresorsko odzivanje vseh udeleženih subjektov. Vlada trdi, da je minister za zdravje glasoval za sprejetje odloka, zato naj bi ukrepe iz odloka odredil (tudi) minister za zdravje. Opozarja tudi, da je bil s 7. členom Zakona o interventnih ukrepih za zajezitev epidemije COVID-19 in omilitve njenih posledic za državljanke in gospodarstvo (Uradni list RS, št. 49/20 – v nadaljevanju ZIUZEOP) spremenjen 39. člen ZNB, in sicer tako, da se je pristojnost sprejemanja določenih ukrepov prenesla z ministra za zdravje na Vlado. Ukrepi, navedeni v 39. členu ZNB, naj bi se nanašali na različna področja življenja, zato naj bi bilo glede na vsebinsko pestrost ukrepov bolj smiselno, da o njih odloča Vlada kot kolektivni organ in ne posamezni minister, kot je pred spremembo določal ZNB.

33. Glede očitka o nespoštovanju sklepa Ustavnega sodišča v zadevi št. U-I-83/20, Vlada navaja, da je bil 8. člen Odloka/52 noveliran (Uradni list RS, št. 58/20), in sicer tako, da vsebuje jasno časovno zamejitev glede kontinuiranega spremljanja nadaljnje potrebnosti ukrepov, to določbo pa naj bi vsebovali tudi vsi pozneje izdani odloki.

34. Na očitke pobudnikov, da je Odlok/38 v neskladju z Ustavo, ker občinam oziroma županom dopušča nadaljnje omejevanje gibanja, Vlada odgovarja, da izpodbijana ureditev zagotavlja, da se lahko izjeme od začasne prepovedi gibanja in zbiranja podrobneje določijo na nižjih ravneh, bližje lokalnemu prebivalstvu, po načelu subsidiarnosti in v skladu z uresničevanjem ustavnega načela lokalne samouprave, ki ga določa 9. člen Ustave. Šlo naj bi za napotilno določbo samoupravnim lokalnim skupnostim, ki sicer lahko že na podlagi svojih pristojnosti določajo pravila ali postavljajo določene omejitve. Izpodbijani odlok naj bi župane pooblašчал le za to, da podrobneje opredelijo izjeme od splošne prepovedi gibanja in združevanja, in naj jim ne bi dajal pooblastila, da izjeme iz 3. člena Odloka/38 razlagajo v nasprotju z njihovo vsebino ali da še dodatno omejujejo pravico do svobodnega gibanja oziroma zbiranja.

35. Vlada meni, da gre pri opredelitvi epidemije iz prvega odstavka 7. člena ZNB za dovolj jasno opredeljen pravni standard. Določba naj bi dopuščala, da se na podlagi strokovne presoje ob vsakokratnem pojavu posamezne nalezljive bolezni sprejmejo in začnejo izvajati ustrezni ukrepi po ZNB. Po oceni Vlade se v primeru, ko je že razglašena epidemija, ne zahteva posebna razglasitev okuženih in neposredno ogroženih območij.

36. V zvezi z izpodbijanim tretjim odstavkom 21. člena ZVRS Vlada pojasnjuje, da je s to zakonsko določbo določena samo oblika aktov, ki jih Vlada izdaja (npr. odlok), ne predstavlja pa ta določba vsebinske oziroma materialne podlage za izdajo predpisov ali drugih aktov. Pri izdaji določenega akta na podlagi 21. člena ZVRS mora imeti Vlada ali minister materialno podlago v zakonu, ki jo je v danih primerih mogoče najti v ZNB. Vlada ob tem dodaja, da je določitev časovno omejenih ukrepov za preprečevanje širjenja nalezljivih bolezni po njenem mnenju vprašanje splošnega pomena.

37. V zvezi z očitki, ki se nanašajo na Odredbo, Vlada poudarja, da na dan izdaje te odredbe nikakor ni bilo mogoče predvideti časovnega trajanja epidemije niti daljnosežnosti njenih posledic, saj je šlo za povsem novo in do tedaj nepoznato nalezljivo bolezen. Z razglasitvijo epidemije naj bi Republika Slovenija sledila razglasitvi pandemije SZO. Vlada navaja, da je bila epidemija razglašena na podlagi strokovnega mnenja NIJZ in upošteva gibanje števila okuženih.

Izjave pobudnikov o odgovorih Državnega zbora in Vlade

38. Ustavno sodišče je odgovora Vlade in Državnega zbora vročilo pobudnikom. Nekateri pobudniki so v odgovorih dodatno utemeljili stališča in očitke, ki so bili v bistvenem predstavljeni že v pobudah.

Razširitev pobude

39. Drugi pobudnik je 30. 4. 2021 vložil obsežno dopolnitev in razširitev pobude, s katero izpodbija tudi številne odloke, ki jih je Vlada sprejela v obdobju od oktobra 2020 do vložitve te razširitve. Sklep o uporabi ukrepov, ki jih določa Zakon o nalezljivih boleznih, pri nalezljivi bolezni COVID-19 (Uradni list RS, št. 117/20) in Uredbo o izvajanju presejalnih programov za zgodnje odkrivanje okužb z virusom SARS-CoV-2 (Uradni list RS, št. 204/20, 20/21, 59/21 in 64/21).

B. – I.

Glede združitve in delne izločitve pobud

40. Pobude odpirajo več istih in med seboj povezanih vprašanj. Več pobudnikov izpodbija iste odloke, pa tudi ZNB, na podlagi katerega so bili izpodbijani odloki sprejeti. Glede na navedeno je Ustavno sodišče pobude zaradi skupnega obravnavanja in odločanja združilo. Ustavno sodišče je nato iz združene zadeve izločilo tisti del pobud, ki se nanaša na vprašanje zakonitosti in ustavne skladnosti ukrepa obvezne uporabe zaščitne maske ali druge oblike zaščite ustnega in nosnega predela ter razkuževanja rok, ki ga pobudniki odpirajo glede Odloka/52, Odloka/60 in Odloka/90, saj je ocenilo, da skupno obravnavanje tega vprašanja z drugimi vprašanji ni potrebno in smotno. Iz istega razloga je Ustavno sodišče izločilo tudi del pobude, ki se nanaša na akte, ki jih drugi pobu-

dnik izpodbija šele v razširitvi pobude. O teh delih bo Ustavno sodišče odločilo posebej.

Glede predlogov za prikritje osebnih podatkov

41. Nekateri pobudniki predlagajo, naj se v odločbi ali sklepu ne navedejo njihovi osebni podatki in podatki njihovih pooblaščenec. Menijo, da bi zaradi vsesplošnega strahu pred boleznijo COVID-19 pobude lahko bile razumljene napačno. Pobudniki naj bi lahko bili v svojem okolju stigmatizirani ter tarča napadov. Postali naj bi lahko žrtve nadlegovanja in žaljenja na spletnih omrežjih, po pošti in v domačem kraju. Obstajala naj bi tudi nevarnost zlorabe policijskih pooblastil.

42. Po drugem odstavku 38.a člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo, 109/12 in 23/20 – v nadaljevanju ZUstS) lahko Ustavno sodišče zaradi varstva zasebnosti udeleženca v postopku odloči, da se v odločbi ali sklepu ne navedejo osebni podatki udeleženca v postopku ali osebni podatki drugega posameznika. Za prikritje identitete morajo biti izkazane posebne okoliščine, ki v posamezni zadevi kažejo na potrebo po odstopu od splošnega pravila javnosti postopkov pred Ustavnim sodiščem.¹ V obravnavani zadevi take okoliščine niso izkazane. Navedbe pobudnikov o možnih stigmatizaciji, napadih, nadlegovanjih in zlorabi policijskih pooblastil so povsem splošne.² Poleg tega je od izdaje in veljavnosti izpodbijanih odlokov preteklo več mesecev, naraslo pa je tudi število vloženih pobud, ki izpodbijajo vladne odloke o omejitvi gibanja in zbiranja. Glede na navedeno je Ustavno sodišče predloge za prikritje identitete zavrnilo (10. točka izreka).

Glede pravnega interesa za vložitev pobud

43. Pobudo za začetek postopka za oceno ustavnosti in zakonitosti lahko da, kdor izkaže pravni interes (prvi odstavek 24. člena ZUstS). Po drugem odstavku navedenega člena je pravni interes podan, če predpis ali splošni akt, izdan za izvrševanje javnih pooblastil, katerega oceno pobudnik predlaga, neposredno posega v njegove pravice, pravne interese oziroma v njegov pravni položaj.

Glede pravnega interesa za vložitev pobude zoper Odredbo

44. Člen 1 Odredbe je določal, da se na območju Republike Slovenije razglasi epidemija nalezljive bolezni COVID-19. Pobudniki niso izkazali, da bi imela razglasitev epidemije neposredni učinek na njihove pravice in pravne interese oziroma bi posegala na njihov pravni položaj, razglasitev epidemije pa sama po sebi tudi ni pogoj za izdajo drugih aktov, ki jih pobudniki izpodbijajo. Glede na navedeno je Ustavno sodišče pobudo za začetek postopka za oceno ustavnosti oziroma zakonitosti Odredbe zavrglo (9. točka izreka).

Glede pravnega interesa za vložitev pobud zoper izpodbijane odloke

45. Izpodbijani Odlok/30, Odlok/38, Odlok/52, Odlok/60 in Odlok/69 so naslavljali vse posameznike na območju Republike Slovenije. Vsi navedeni odloki so prepovedovali ali omejevali zbiranje ljudi na javnih krajih in površinah v Republiki Sloveniji. Odlok/30, Odlok/38, Odlok/52 in Odlok/60 so prepovedovali tudi gibanje ljudi na javnih krajih in površinah v Republiki Sloveniji ter dostop na javna mesta in površine v Republiki Sloveniji, z izjemo taksativno določenih primerov in pod določenimi pogoji. Odlok/38 in Odlok/52 sta poleg tega prepovedovala gibanje izven občine stalnega ali začasnega prebivališča, prav tako z izjemo taksativno določenih primerov in pod določenimi pogoji. Za primer kršitve teh prepovedi so odloki predvidevali odgovornost za prekršek in napotovali na prekrškovne sankcije po zakonu, ki ureja nalezljive bolezni (6. člen Odloka/30, 8. člen Odloka/38, 9. člen Odloka/52, 7. člen Odloka/60 in 6. člen Odloka/69).

¹ Sklep Ustavnega sodišča št. U-I-104/20, U-I-107/20, U-I-122/20, U-I-129/20, U-I-130/20, U-I-132/20, U-I-137/20, U-I-140/20 z dne 1. 7. 2020, 5. točka obrazložitve.

² Prim. sklep Ustavnega sodišča št. U-I-235/20 z dne 2. 7. 2020, 3. točka obrazložitve.

46. Pobudniki sicer ne trdijo, da so bili zaradi kršitve izpodbijanih odlokov obsojeni za prekršek, in hkrati s pobudo tudi ne vlagajo ustavne pritožbe zoper odločbo, izdano v prekrškovnem postopku, ki bi se spirala na izpodbijana odloka. Vendar pa od pobudnikov tudi ni mogoče zahtevati, naj za utemeljitev pravnega interesa s kršitvijo domnevno protiustavnih oziroma protizakonitih določb izpodbijanih odlokov izpolnijo dejanski stan prekrška. Iz ustaljene presoje Ustavnega sodišča izhaja, da je pravni interes za vložitev pobude izkazan, četudi pobudnik pobude ne vloži skupaj z ustavno pritožbo zoper posamični pravni akt, ki se opira na zanj ustavno sporne določbe splošnega akta, če bi pobudnik izdajo takega posamičnega akta lahko izzval zgolj tako, da bi ravnal v nasprotju s prisilnimi predpisi,³ oziroma tako, da bi se izpostavil nesprejemljivemu pravnemu tveganju.⁴ Iz tega razloga Ustavno sodišče tudi v primerih, ko bi pobudnik izdajo posamičnega akta lahko dosegel le tako, da bi izpolnil znake prekrška, šteje, da je pravni interes za začetek postopka za oceno ustavnosti splošnega akta podan.⁵ Za tak primer gre tudi v obravnavani zadevi.

47. Glede na navedeno je bil pravni interes pobudnikov za presojo ustavnosti in zakonitosti Odloka/30, Odloka/38, Odloka/52, Odloka/60 in Odloka/69 v času vložitve pobude izkazan.⁶ Ker pobudniki med drugim uveljavljajo, da omejitve gibanja in/ali zbiranja, ki so jih urejali izpodbijani odloki, sploh niso imele ustavno skladne zakonske podlage, je Ustavno sodišče štelo, da so imeli pobudniki pravni interes za izpodbijanje odlokov v celoti.

48. Odlok/135 je določal obvezno namestitvev razpršilnikov za razkuževanje rok v večstanovanjskih stavbah ob vstopih v stavbe in ob vhodu v dvigalo, če ga stavba ima. Drugi odstavek 24.b člena ZUstS določa, da mora pobuda vsebovati tudi podatke, iz katerih je razvidno, da izpodbijani predpis neposredno posega v pobudnikove pravice, pravne interese oziroma v njegov pravni položaj. Pobudnik mora predložiti tudi ustrezne listine, na katere se sklicuje za utemeljitev svojega pravnega interesa. Prvi pobudnik, ki izpodbija ta odlok, ni izkazal, da bi živel v večstanovanjski stavbi, in ni predložil listin, iz katerih bi izhajala navedena okoliščina. Pobudnik torej ni izkazal pravnega interesa za izpodbijanje Odloka/135, zato je Ustavno sodišče pobudo za začetek postopka za oceno ustavnosti in zakonitosti tega odloka zavrglo (8. točka izreka).

Glede pravnega interesa za vložitev pobud zoper ZNB in tretji odstavek 21. člena ZVRS

49. Pravni interes pobudnikov za izpodbijanje ZNB je podan, kolikor ta zakon v izpodbijanem delu neposredno posega v njihove pravice, pravne interese oziroma v njihov pravni položaj (drugi odstavek 24. člena ZUstS). Pobudniki ZNB med drugim očitajo, da ne ureja obveščanja javnosti. Očitek povezujejo s konkretnim ravnanjem (opustitvijo obveščanja oziroma neobjektivnim obveščanjem) Vlade ob izdaji izpodbijanih odlokov, ki so bili izdani na podlagi 2. in 3. točke prvega odstavka 39. člena ZNB. Tega ravnanja Vlade v postopku pred Ustavnim sodiščem ni dovoljeno izpodbijati, saj ne gre niti za predpis ali splošni akt, izdan za izvrševanje javnih pooblastil (ki bi ga bilo mogoče napasti s pobudo na podlagi 24. člena ZUstS), niti za posamični akt, s katerim bi državni organ odločil o pravici, obveznosti ali pravni koristi posameznika ali pravne osebe (ki bi ga bilo mogoče izpodbijati z ustavno pritožbo na podlagi prvega odstavka 50. člena ZUstS). Vendar pa pobudniki trdijo tudi, da je v neskladju z Ustavom že zakonska ureditev, ki obveščanja javnosti v takšnih situacijah ne ureja. Zatrjevana zakonska

pravna praznina, ki jo je mogoče umestiti v 2. in 3. točko prvega odstavka 39. člena ZNB, ima na položaj posameznikov neposredni učinek. Ker je Ustavno sodišče ocenilo, da gre za pomembno ustavnopravno vprašanje, je v tem delu pobudo sprejelo in glede na izpolnjene pogoje iz četrtega odstavka 26. člena ZUstS nadaljevalo odločanje o stvari sami.

50. V preostalem delu izpodbijane določbe ZNB ne učinkujejo neposredno. Pravni interes pobudnikov za presojo ustavnosti teh določb je bil zato v času vložitve pobude podan le, kolikor so na njih temeljili izpodbijani odloki. Odlok/30, Odlok/38, Odlok/52, Odlok/60 in Odlok/69 so bili sprejeti ob sklicevanju na 2. in 3. točko prvega odstavka 39. člena ZNB, zato pobudniki izkazujejo pravni interes za izpodbijanje teh določb tudi, kolikor trdijo, da te določbe ne vsebujejo dovolj določnih meril za omejevanje svobode gibanja ter pravice do zbiranja in združevanja. Pravni interes pobudnikov je bil podan tudi glede tretjega odstavka 5. člena ZNB, ki se nanaša na spremljanje in proučevanje epidemioloških razmer nalezljivih bolezni, saj so ugotovljene epidemiološke razmere odločilnega pomena pri odločanju o uvedbi ukrepov iz 2. in 3. točke prvega odstavka 39. člena ZNB.

51. Po drugi strani pravni interes pobudnikov ni podan za začetek postopka za oceno ustavnosti prvega odstavka 7. člena ZNB, ki vsebuje opredelitev epidemije, saj epidemija oziroma njena razglasitev nista nujna pogoja za uvedbo ukrepov iz 39. člena ZNB. Ustavno sodišče je zato pobudo za začetek postopka za oceno ustavnosti prvega odstavka 7. člena ZNB zavrglo (4. točka izreka).

52. Tretji odstavek 21. člena ZVRS določa, da Vlada z odlokom ureja posamezna vprašanja ali sprejema posamezne ukrepe, ki imajo splošen pomen, ter sprejema druge odločitve, za katere je z zakonom ali uredbo določeno, da jih ureja Vlada z odlokom. Ker gre za splošno opredelitev primerov, v katerih Vlada odloči z odlokom, je Ustavno sodišče štelo, da so izpodbijani odloki temeljili tudi na tej določbi, kar pomeni, da je bil pravni interes pobudnikov za njeno izpodbijanje v času vložitve pobude podan.

Glede pravovarstvene potrebe za nadaljevanje postopka kljub prenehanju veljavnosti izpodbijanih odlokov

53. Izpodbijani odloki so med postopkom pred Ustavnim sodiščem prenehali veljati. Odlok/30 je veljal od 20. 3. do 29. 3. 2020. Dne 30. 3. je začel veljati Odlok/38, ki je odlok/30 razveljavil. Odlok/38 je prenehal veljati 18. 4. 2020 z uveljavitvijo Odloka/52, slednji pa je prenehal veljati z uveljavitvijo Odloka/60, tj. 30. 4. 2020. Odlok/60 je v 6. členu določal, da strokovno utemeljenost ukrepov iz tega odloka Vlada ugotavlja vsakih sedem dni in ob upoštevanju strokovnih razlogov odloči, ali naj se ti ukrepi še naprej uporabljajo, ali pa ukrepe spremeni oziroma odpravi ter o tem obvesti Državni zbor in javnost. Kot je Ustavno sodišče pojasnilo že v delni odločbi in sklepu št. U-I-445/20 z dne 3. 12. 2020 (Uradni list RS, št. 179/20, 11.–15. točka obrazložitve), je treba takšno določbo razlagati tako, da se veljavnost ukrepov zgolj na podlagi odloka izteče po sedmih dneh od njegove izdaje, nadaljnja veljavnost ukrepov pa je odvisna od veljavnosti nadaljnjih sklepov Vlade o njihovem podaljšanju, pri čemer se morajo ti sklepi pred začetkom svoje veljavnosti objaviti v Uradnem listu Republike Slovenije. Ker v obdobju sedmih dni po začetku veljavnosti Odloka/60 v Uradnem listu ni bil objavljen sklep Vlade ali drug predpis, s katerim bi bila veljavnost ukrepov iz Odloka/60 podaljšana, je odlok s potekom tega roka prenehal veljati. Enako velja glede Odloka/69, ki je začel veljati 18. 5. 2020 in je v 5. členu vseboval identično določbo kot Odlok/60 v 6. členu. Ker v obdobju sedmih dni po začetku veljavnosti Odloka/69 v Uradnem listu ni bil objavljen predpis, s katerim bi bila veljavnost ukrepov iz odloka podaljšana, je tudi Odlok/69 s potekom tega roka prenehal veljati.

54. V primeru, ko med postopkom pred Ustavnim sodiščem predpis ali splošni akt, izdan za izvrševanje javnih pooblastil, v izpodbijanem delu preneha veljati, je spremenjen ali dopolnjen, Ustavno sodišče odloči o njegovi ustavnosti oziroma

³ Odločba Ustavnega sodišča št. U-I-192/16 z dne 7. 2. 2018 (Uradni list RS, št. 15/18, in OdlUS XXIII, 2), 19. točka obrazložitve.

⁴ Sklep Ustavnega sodišča št. U-I-194/17 z dne 22. 3. 2018, 13. točka obrazložitve.

⁵ Sklepa Ustavnega sodišča št. U-I-107/15 z dne 7. 2. 2019, 17. točka obrazložitve, in št. U-I-40/17 z dne 18. 12. 2019, 21. točka obrazložitve.

⁶ Prim. sklep Ustavnega sodišča št. U-I-83/20, 16.–18. točka obrazložitve.

zakonitosti le, če pobudnik izkaže, da niso bile odpravljene posledice njegove protiuustavnosti oziroma nezakonitosti (drugi odstavek v zvezi s prvim odstavkom 47. člena ZUstS). Če so bile namreč posledice protiuustavnosti oziroma nezakonitosti predpisa, ki je prenehal veljati, že odpravljene, morebitna ugoditev pobudi ne bi imela vpliva na pobudnikov pravni položaj. V takem primeru pobudnik nima pravovarstvene potrebe za presojo ustavnosti oziroma zakonitosti predpisa in je treba pobudo na podlagi tretjega odstavka 25. člena v zvezi s 47. členom ZUstS zavreči. Ustavno sodišče je zato pobudnike pozvalo, naj pojasnijo, ali vztrajajo pri vloženi pobudi, oziroma naj izkažejo okoliščine, iz katerih bo razvidno, katere posledice protiuustavnosti odlokov niso bile odpravljene. Pravovarstvena potreba za presojo odlokov je v obravnavanem primeru pomembna tudi za obstoj pravnega interesa za presojo ustavnosti tretjega odstavka 5. člena ter 2. in 3. točke prvega odstavka 39. člena ZNB (razen kolikor te določbe na pravni položaj pobudnikov učinkujejo neposredno – 49. točka obrazložitve te odločbe) ter tretjega odstavka 21. člena ZVRS, saj pravni interes pobudnikov za presojo teh zakonskih določb temelji na njihovem pravnem interesu za presojo izpodbijanih odlokov (50. in 52. točka obrazložitve te odločbe).

55. Prvi pobudnik je v odgovoru na poziv navedel, da posledice Odloka/30 niso bile odpravljene, saj so se ukrepi z nadaljnjimi odloki le še zaostrovali.

56. Drugi pobudnik, ki izpodbija Odlok/38 in Odlok/52, meni, da izpodbijana odloka dejansko še nekaj mesecev nista prenehala veljati, saj je Vlada vsebinsko iste odloke sprejemala približno do konca maja, uvedbo identičnih oziroma še strožjih ukrepov pa naj bi bilo pričakovati tudi v prihodnje. Pobudnik trdi tudi, da je zaradi prepovedi oziroma omejitve gibanja in zbiranja, upada gospodarske aktivnosti (kot posledice nesorazmernih ukrepov), ustrahovanja Vlade glede udeležbe na protestih, enostranskega, pristanskega in neobjektivnega poročanja Vlade o razmerah ter sistematičnega strašenja ljudi trpel duševne bolečine (hud stres, strah, travme), ki so vplivale tudi na njegov imunski sistem. Prav tako naj bi dobil občutek, da živi v diktaturi, zaradi česar naj bi utrpel nepremoženjsko škodo. Posledice teh duševnih bolečin naj bi še vedno trajale, te škode pa naj tudi ne bi bilo mogoče odpraviti.

57. Tretji pobudnik na poziv Ustavnega sodišča ni odgovoril.

58. Četrta pobudnika sta v odgovoru na poziv navedla, da negativne posledice izpodbijanega Odloka/38 s koncem njegove veljavnosti niso prenehale, temveč bodo vztrajale, vse dokler se Ustavno sodišče do očitkov iz te pobude ne bo opredelilo. Šlo naj bi za množični nacionalni poseg v elementarne človekove pravice, tak poseg pa naj ne bi izgubil svojega učinka že s tem, da predpis preneha veljati. Izpodbijani odlok naj bi učinkoval neposredno, pobudnika pa glede na njegovo specifično naravo naj ne bi imela možnosti sprožiti subsidiarni upravni spor. Pobudnika trdita, da nista mogla opravljati svojega dela, ker sta bili njuni odvetniški pisarni zaprti in ker naj ne bi bil več mogoč osebni kontakt s strankami. Pojasnjujeta, da ne prilagata računov ali zdravniških izvidov, ker s temi dokumenti ne razpolagata in ker bi obseg te škode bilo mogoče ugotoviti samo s pomočjo strokovnjakov. Pobudnika trdita, da njuna pobuda odpira posebno pomembno precedenčno ustavnopravno vprašanje skladno s stališčem Ustavnega sodišča iz odločbe št. U-I-83/20 z dne 27. 8. 2020 (Uradni list RS, št. 128/20).

59. Peti pobudnik je navedel, da posledice Odloka/52 in Odloka/60 niso bile odpravljene niti jih ni mogoče odpraviti, saj časa ni mogoče zavrteti nazaj. Po prenehanju veljavnosti izpodbijanih odlokov naj posledice na njuni podlagi sicer ne bi več nastajale, nastajale pa naj bi na podlagi kasnejših odlokov. Huda posledica odlokov pa naj bi bila v tem, da naj bi se zmanjšalo zaupanje v pravo. Po oceni pobudnika je bistveno, da je pravni interes obstajal ob vložitvi pobude, saj pobudnik na prenehanje veljavnosti predpisa nima vpliva. Ustavno sodišče naj bi zato o pobudi moralo odločiti. V nasprotnem naj bi bila pravica do sodnega varstva pobudnika izvotljena, kar naj bi prav tako nasprotovalo načelu pravičnosti.

60. S temi navedbami pobudniki niso izkazali obstoja pogoja iz 47. člena ZUstS. Za obstoj navedenega pogoja bi pobudniki morali izkazati, bodisi da posledice, do katerih je prišlo zaradi neposrednega učinkovanja izpodbijanega predpisa, še trajajo, bodisi da je bil na podlagi izpodbijanega predpisa izdan posamični akt, s katerim je bilo odločeno o njihovi pravici, obveznosti ali pravni koristi.⁷ Nekateri pobudniki sicer zatrjujejo nastanek posledic, vendar ne pojasnijo razlogov, iz katerih bi izhajalo, da posledice, nastale prav na podlagi izpodbijanih odlokov, s koncem veljavnosti teh odlokov niso prenehale. Pobudniki, ki zatrjujejo nastanek škode, te škode ne konkretizirajo in izkažejo. Pravovarstvene potrebe tudi ni mogoče izkazati z navedbo, da bodo posledice podane, dokler Ustavno sodišče ne bo opravilo presoje, oziroma da pravni interes s prenehanjem veljavnosti predpisa ne preneha, saj bi bila po takšnem razumevanju 47. člena ZUstS pravovarstvena potreba vselej podana.

61. Navedeno pa ne pomeni, da je treba pobude v delu, v katerem se nanašajo na odloke in zakonske določbe, ki so bile podlaga za sprejetje odlokov, zavreči. Ustavno sodišče je namreč že v 43. točki obrazložitve odločbe št. U-I-129/19 z dne 1. 7. 2020 (Uradni list RS, št. 108/20) sprejelo stališče, ki ga je ponovilo tudi v odločbi št. U-I-83/20 (27. točka obrazložitve), da lahko v primeru presoje predpisov, ki se sprejemajo periodično in za časovno omejeno dobo, posebej izražen javni interes po vsebinski presoji Ustavnega sodišča utemelji izjemo od procesne ovire iz drugega odstavka 47. člena ZUstS. To bo takrat, kadar zahteva po pravni predvidljivosti na določenem področju urejanja družbenih razmerij izjemoma narekuje odločitev Ustavnega sodišča o posebno pomembnih precedenčnih ustavnopravnih vprašanih sistemskih narave, ki se po razumni oceni utegnejo zastavljati tudi v zvezi z akti enake narave in primerljive vsebine, periodično sprejemanimi v prihodnosti.

62. Pobude uveljavljajo protiuustavnost in nezakonitost predpisov, s katerimi oziroma na podlagi katerih so bili zaradi zaježitve in obvladovanja širjenja bolezni COVID-19 uvedeni posegi v človekove pravice ali temeljne svoboščine vseh posameznikov na območju Republike Slovenije. Epidemija nalezljive bolezni COVID-19 je bila sicer po uveljavitvi izpodbijanega odloka preklicana (Odlok o preklicu epidemije nalezljive bolezni SARS-CoV-2 (COVID-19), Uradni list RS, št. 68/20), a je bila nato z dnem 19. 10. 2020 ponovno razglašena (Odlok o razglasitvi epidemije nalezljive bolezni COVID-19 na območju Republike Slovenije, Uradni list RS, št. 146/20). Nekateri ukrepi, ki so jih urejali izpodbijani odloki, so bili v enaki ali podobni obliki z nadaljnjimi odloki uvedeni ponovno in so v veljavi še v času sprejetja te odločbe. Glede drugih ukrepov, ki so jih urejali izpodbijani odloki, pa ni mogoče izključiti možnosti njihove ponovne uvedbe. Ker mora biti veljavnost tovrstnih ukrepov časovno omejena, je pričakovati, da Ustavno sodišče tudi v prihodnje ne bo moglo opraviti vsebinske presoje predpisov v času njihove še posebno kratke veljavnosti.⁸ Zato je bilo treba presoditi, ali pobudniki odpirajo posebno pomembna precedenčna ustavnopravna vprašanja.

63. Po oceni Ustavnega sodišča očitki pobudnikov, ki se nanašajo na tretji odstavek 5. člena ZNB in tretji odstavek 21. člena ZVRS, ne odpirajo vprašanj, ki bi ustrezala navedenemu standardu pomembnosti in precedenčnosti, zato je Ustavno sodišče pobudo v tem delu zavrglo (4. in 5. točka izreka).

64. Po drugi strani pa so med vprašanji, ki jih odpirajo pobude, tudi taka, ki jih je mogoče opredeliti kot posebno pomembna precedenčna ustavnopravna vprašanja. Eno takih je nedvomno vprašanje ustavne skladnosti 2. in 3. točke prvega

⁷ V drugem primeru bi moral pobudnik skupaj s pobudo vložiti tudi ustavno pritožbo zoper ta akt, in sicer po izčrpanju vseh pravnih sredstev (tako sklep Ustavnega sodišča št. U-I-174/05 z dne 13. 12. 2007, Uradni list RS, št. 122/07, in OdiUS XVI, 87).

⁸ Prim. 28. točko obrazložitve odločbe Ustavnega sodišča št. U-I-83/20.

odstavka 39. člena ZNB ter na teh določbah temelječih izpodbijanih določb odlokov (tj. Odloka/30, Odloka/38, Odloka/52, Odloka/60 in Odloka/69), ker naj navedene določbe ZNB ne bi vsebovale dovolj določnih meril za omejevanje svobode gibanja ter pravice do zbiranja in združevanja.

65. Ker to vprašanje zadeva ustavno skladnost izpodbijanih odlokov v celoti, je Ustavno sodišče sklenilo najprej odgovoriti nanj. Ustavno sodišče je pobude zoper Odlok/30, Odlok/38, Odlok/52, Odlok/60 in Odlok/69 ter zoper 2. in 3. točko prvega odstavka 39. člena ZNB sprejelo in glede na izpolnjene pogoje iz četrtega odstavka 26. člena ZUstS nadaljevalo odločanje o stvari sami.

B. – II.

Presoja ustavne skladnosti 2. in 3. točke prvega odstavka 39. člena ZNB

66. Pobudniki uveljavljajo, da je 39. člen ZNB v neskladju z 2. in 32. členom, drugim odstavkom 39. člena, 42. in 87. členom, drugim odstavkom 120. člena in 153. členom Ustave, ker določa presplošna, preohlapna in nedoločna merila za poseganje v svobodo gibanja ter pravico do zbiranja in združevanja s strani izvršilne veje oblasti. ZNB naj ne bi določal načinov in obsega omejevanja pravic, pogojev za uvedbo ukrepov, časovne omejenosti ukrepov, sodelovanja stroke in obveščanja javnosti. Ministru oziroma Vladi naj bi dajal pooblastilo, da po lastni presoji, brez kakršnihkoli omejitev in meril, določenih v zakonu, izvirno odloča o omejevanju pravic posameznikov.

Izpodbijana zakonska ureditev

67. ZNB določa nalezljive bolezni, ki ogrožajo zdravje prebivalcev Republike Slovenije, in bolnišnične ali nozokomialne okužbe, ki nastanejo v vzročni zvezi z opravljanjem zdravstvene dejavnosti, ter predpisuje ukrepe za njihovo preprečevanje in obvladovanje (1. člen ZNB). Ukrepi za preprečevanje in obvladovanje nalezljivih bolezni so v ZNB razdeljeni na splošne in posebne ukrepe. Med posebne ukrepe sodita tudi osamitev in karantena. Prvi odstavek 18. člena ZNB določa, da je osamitev (izolacija) ukrep, s katerim lečeči zdravnik, območni zavod za zdravstveno varstvo ali NIJZ zbolelemu za nalezljivo boleznijo omeji svobodno gibanje, kadar to lahko povzroči direkten ali indirekten prenos bolezni na druge osebe. Karantena pa je v skladu s prvim odstavkom 19. člena ZNB ukrep, s katerim se omeji svobodno gibanje in določijo obvezni zdravstveni pregledi zdravim osebam, ki so bile ali za katere se sumi, da so bile v stiku z nekom, ki je zbolel za kugo, virusno hemoragično mrzlico (ebola, lassa, marburg) ali nalezljivo boleznijo, za katero je minister, pristojen za zdravje, ali Vlada na podlagi četrtega odstavka 7. člena tega zakona razglasila epidemijo, v času njegove kužnosti. Zakonodajalec je torej med posebnimi ukrepi uredil dva, s katerima se posamezni osebi zaradi preprečevanja širjenja nalezljive bolezni omeji svobodno gibanje. Ker pa je dopustil možnost, da vnosa ali razširitve neke nalezljive bolezni ne bo mogoče vselej preprečiti zgolj z omejevanjem gibanja obolelim osebam in osebam, za katere obstaja sum, da so bile z obolelimi osebam v stiku, je določil, da se lahko gibanje in zbiranje ljudi omejita tudi širše. Tako je v izpodbijanih 2. in 3. točki prvega odstavka 39. člena ZNB določil, da lahko Vlada, kadar z drugimi ukrepi, določenimi z ZNB, ni mogoče preprečiti, da se v Republiko Slovenijo zanesejo in v njej razširijo določene nalezljive bolezni, med drugim prepove oziroma omeji gibanje prebivalstva na okuženih ali neposredno ogroženih območjih in/ali prepove zbiranje ljudi v šolah, kinodvoranah, javnih lokalih in na drugih javnih mestih, dokler ne preneha nevarnost širjenja nalezljive bolezni. Celotno besedilo 39. člena ZNB se glasi:

"Kadar z ukrepi, določenimi s tem zakonom, ni mogoče preprečiti, da se v Republiko Slovenijo zanesejo in v njej razširijo določene nalezljive bolezni, lahko Vlada Republike Slovenije odredi tudi naslednje ukrepe:

1. določi pogoje za potovanja v državo, v kateri obstaja možnost okužbe z nevarno nalezljivo boleznijo in za prihod iz teh držav;

2. prepove oziroma omeji gibanje prebivalstva na okuženih ali neposredno ogroženih območjih;

3. prepove zbiranje ljudi po šolah, kinodvoranah, javnih lokalih in drugih javnih mestih, dokler ne preneha nevarnost širjenja nalezljive bolezni;

4. omeji ali prepove promet posameznih vrst blaga in izdelkov.

O ukrepih iz prejšnjega odstavka mora Vlada Republike Slovenije nemudoma obvestiti Državni zbor Republike Slovenije in javnost."

Citirano zakonsko besedilo vključuje spremembe, ki so bile uvedene s 7. členom ZIUZEOP, ki je začel veljati 11. 4. 2020. Pred uveljavitvijo ZIUZEOP je ZNB za odreditev ukrepov iz prvega odstavka 39. člena pooblašчал ministra za zdravje, v drugem odstavku pa je določal: "O ukrepih iz prejšnjega odstavka mora minister, pristojen za zdravje, nemudoma obvestiti Vlado Republike Slovenije, Državni zbor Republike Slovenije in javnost." Izpodbijana Odlok/30 in Odlok/38 sta bila sprejeta pred uveljavitvijo ZIUZEOP, vsi drugi izpodbijani odloki pa po njej.

Izhodišča za presojo

68. Po drugem odstavku 120. člena Ustave upravni organi opravljajo svoje delo samostojno v okviru in na podlagi Ustave in zakona. Načelo vezanosti delovanja upravnih organov na ustavno in zakonsko podlago ter okvir – t. i. načelo legalitete oziroma legalitetno načelo – je eno temeljnih ustavnih načel.⁹ Tesno je povezano z drugimi temeljnimi ustavnimi načeli, kot so načelo demokratičnosti (1. člen Ustave), načela pravne države (2. člen Ustave) in načelo delitve oblasti (druga poved drugega odstavka 3. člena Ustave). Načelo demokratičnosti zahteva, da najpomembnejše odločitve, zlasti tiste, ki se nanašajo na državljane, sprejemajo neposredno izvoljeni poslanci z zakoni, izvršilna oblast pa lahko deluje samo na vsebinski podlagi in v okviru zakona.¹⁰ Navedeno zahteva tudi načelo delitve oblasti; ker je zakonodajna pristojnost po Ustavi podeljena Državnemu zboru (86. do 89. člen Ustave), drugi državni organi ne smejo spreminjati ali samostojno urejati zakonske materije.^{11, 12} Tudi načela pravne države zahtevajo, da se temeljna razmerja med državo in posamezniki urejajo s splošno veljavnimi in abstraktnimi zakoni ter da so zakonske določbe jasne, pomensko določljive in s tem predvidljive.¹³ Načelo legalitete je tesno povezano še s 153. členom Ustave (usklajenost pravnih aktov), ki zahteva, da so podzakonski predpisi in drugi splošni akti v skladu z Ustavo in zakoni (tretji odstavek 153. člena Ustave), na zakonu ali na zakonitem predpisu pa morajo temeljiti tudi posamični akti in dejanja državnih organov, organov lokalnih skupnosti in nosilcev javnih pooblastil (četrti odstavek 153. člena Ustave). Ustavno sodišče je že večkrat pojasnilo, da načelo legalitete iz drugega odstavka 120. člena Ustave zavezuje tudi Vlado kot vrh uprave.¹⁴

⁹ Tako že odločbi Ustavnega sodišča št. U-I-123/92 z dne 18. 11. 1993 (Uradni list RS, št. 67/93, in OdlUS II, 109) in št. U-I-73/94 z dne 25. 5. 1995 (Uradni list RS, št. 37/95, in OdlUS IV, 51), 18. točka obrazložitve.

¹⁰ Odločbi Ustavnega sodišča št. U-I-123/92 in št. U-I-73/94, 18. točka obrazložitve.

¹¹ Odločba Ustavnega sodišča št. U-I-73/94, 19. točka obrazložitve.

¹² Izjema je določena v 108. členu Ustave. Gre za uredbe z zakonsko močjo, ki jih lahko izdaja predsednik republike na predlog Vlade, kadar se Državni zbor zaradi izrednega stanja ali vojne ne more sestati. Z uredbo z zakonsko močjo se lahko izjemoma omeji posamezne pravice in temeljne svoboščine, kakor to določa 16. člen Ustave. Vendar pa mora predsednik republike uredbe z zakonsko močjo predložiti v potrditev Državnemu zboru takoj, ko se ta sestane.

¹³ Glej odločbi Ustavnega sodišča št. U-I-123/92 in št. U-I-73/94, 18. točka obrazložitve.

¹⁴ Glej na primer odločbi Ustavnega sodišča št. U-I-73/94, 17. točka obrazložitve, in št. U-I-84/09 z dne 2. 7. 2009 (Uradni list RS, št. 55/09, in OdlUS XVIII, 31), 8. točka obrazložitve.

69. Načelo legalitete iz drugega odstavka 120. člena Ustave vsebuje dve zahtevi: (1) podzakonski predpisi in posamični akti izvršilne oblasti (tako Vlade kot upravnih organov) so lahko sprejeti le *na podlagi zakona*, kar pomeni, da morajo temeljiti na (dovolj določni) vsebinski podlagi v zakonu, (2) poleg tega pa morajo biti v *okviru zakona*, kar pomeni, da ne smejo preseči njegovega možnega pomena.¹⁵ Za presojo izpodbijanih določb ZNB je pomembna prva zahteva, po kateri sme izvršilna oblast delovati samo na podlagi vsebinske in dovolj določne ureditve v zakonu. Iz ustaljene presoje Ustavnega sodišča izhaja, da izvršilna oblast za svoje delovanje (tudi normodajno) sicer ne potrebuje izrecnega pooblastila v zakonu (t. i. izvršilne klavzule).¹⁶ Potrebuje pa dovolj jasno in natančno zakonsko ureditev tistih vprašanj, katerih urejanje sodi v izključno pristojnost zakonodajalca, tj. vprašanj, ki so poglobljena, temeljna, osrednja za določen pravni sistem, a hkrati niso tako pomembna, da bi bila urejena že v Ustavi.¹⁷ Izvršilna oblast teh vprašanj ne sme originarno (izvirno) urejati. Pooblastila za tako urejanje ji ne sme dati niti zakon. Vso stvarino, ki bodisi po Ustavi bodisi zaradi svojega pomena sodi v domet zakonskega urejanja, sme urejati le zakonodajalec z zakonom, izvršilni oblasti pa sme prepustiti le, da s splošnimi predpisi zakonsko materijo tehnično dopolnjuje, razčlenjuje in podrobneje opredeljuje.¹⁸ Kadar zakonodajalec izvršilno oblast pooblasti za izdajo podzakonskega predpisa, mora prej v temelju sam urediti vsebino, ki naj bo predmet predpisa, ter določiti okvire in usmeritve za njeno podrobnejše podzakonsko urejanje.¹⁹ V zakonu morajo biti jasno izraženi ali iz njega nedvomno razvidni namen zakonodajalca in vrednostna merila za izvrševanje zakona.²⁰ Golo oziroma *bianco* pooblastilo izvršilni oblasti (tj. pooblastilo, ki ni dopolnjeno z vsebinskimi kriteriji) pomeni opustitev obveznega pravnega urejanja s strani zakonodajalca, ki ni v skladu z ustavnim redom.²¹

70. Vse navedeno velja tudi za urejanje pravic in obveznosti, saj to področje urejanja že po 87. členu Ustave sodi v izključno pristojnost zakonodajalca.²² Zakon mora pravice in obveznosti urediti tako, da je pravnim subjektom njihov položaj znan oziroma predvidljiv že na podlagi zakona.²³ Kadar gre za pretežno strokovna tehnična vprašanja, ki niso primerna za zakonsko urejanje, lahko sicer zakonodajalec izvršilni oblasti prepusti široko polje lastne presoje.²⁴ Drugače pa velja, kadar gre za urejanje temeljne vsebine in obsega pravic in obveznosti

¹⁵ Prim. odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-73/94, 17.–19. točka obrazložitve.

¹⁶ Glej na primer odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-73/94, 17. in 19. točka obrazložitve, sklep Ustavnega sodišča št. U-I-113/04 z dne 7. 2. 2007 (Uradni list RS, št. 16/07, in OdlUS XVI, 16), 13. točka obrazložitve, in odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-84/09, 8. točka obrazložitve.

¹⁷ Glej M. Pavčnik, Teorija prava, Prispevek k razumevanju prava, 5., pregledana in dopolnjena izdaja, GV Založba, Ljubljana 2015, str. 249.

¹⁸ Prim. odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-50/00 z dne 30. 5. 2002 (Uradni list RS, št. 54-I/02, in OdlUS XI, 93), 6. točka obrazložitve.

¹⁹ Odločbi Ustavnega sodišča št. U-I-16/98 z dne 5. 7. 2001 (Uradni list RS, št. 62/01, in OdlUS X, 144), 18. točka obrazložitve, in št. U-I-60/06, U-I-214/06, U-I-228/06 z dne 7. 12. 2006 (Uradni list RS, št. 1/07, in OdlUS XV, 84), 126. točka obrazložitve.

²⁰ Odločba Ustavnega sodišča št. U-I-50/00, 6. točka obrazložitve.

²¹ Prav tam.

²² Namen te določbe je zagotoviti, da vse pravne norme, ki na originaren način urejajo pravice in obveznosti pravnih subjektov, nastajajo v obliki zakonov. Glej odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-40/96 z dne 3. 4. 1997 (Uradni list RS, št. 24/97, in OdlUS VI, 46), 13. točka obrazložitve.

²³ Prim. sklep Ustavnega sodišča št. U-I-239/06 z dne 22. 3. 2007, 11. točka obrazložitve.

²⁴ Odločba Ustavnega sodišča št. U-I-183/99 z dne 4. 7. 2002 (Uradni list RS, št. 65/02, in OdlUS XI, 149), 23. točka obrazložitve.

ter pogojev in postopka za pridobitev pravic in nastanek obveznosti. Ta vprašanja mora urediti zakon, upravni predpis pa sme zakonsko materijo nadalje razčleniti le tako, da ne opredeljuje dodatnih pravic in obveznosti in da z zakonom urejene pravice in obveznosti ne širi ali zožuje,²⁵ saj bi v nasprotnem primeru posegel v sfero zakonodajne veje oblasti.

71. Še strožja je zahteva po določnosti zakonske podlage, kadar gre za omejevanje človekovih pravic in temeljnih svoboščin. Človekove pravice in temeljne svoboščine so izhodiščni in osrednji del ustavnega reda, kar izhaja že iz preambule k Ustavi.²⁶ Določbe o človekovih pravicah in temeljnih svoboščinah niso samo zavezujoči napotki za zakonodajalca, temveč neposredno uporabljiva jamstva za vsakega posameznika (prvi odstavek 15. člena Ustave določa, da se človekove pravice in temeljne svoboščine uresničujejo neposredno na podlagi Ustave). Kljub izhodiščni vlogi, ki jo imajo človekove pravice in temeljne svoboščine v pravnem redu, in kljub njihovi neposredni uresničljivosti je Ustava določila, da se človekove pravice in temeljne svoboščine lahko omejijo (tretji odstavek 15. člena Ustave), vendar pa morajo biti omejitve izjemne in kar se da določno urejene.²⁷ Iz drugega odstavka 15. člena Ustave izhaja, da je dovoljeno način uresničevanja človekovih pravic in temeljnih svoboščin predpisati le z zakonom. Še toliko bolj navedeno velja za omejevanje človekovih pravic.²⁸ Glede nekaterih človekovih pravic in temeljnih svoboščin pa Ustava tudi izrecno določa, da njihove omejitve lahko določi zakon (gre za t. i. zakonski pridržek oziroma posebno omejitveno klavzulo). Ureditev, po kateri o omejevanju človekovih pravic in temeljnih svoboščin s predpisom odloča zakonodajalec, je ustavnodajalec predvidel celo za čas razglašene vojne ali izrednega stanja.²⁹

72. Kadar Ustava ali zakon za poseg v človekovo pravico ali temeljno svoboščino zahteva izdajo posamičnega akta, tj. akta, ki se nanaša na določeno osebo (odločba sodišča ali upravnega organa), mora zakon določiti natančno vsebinsko podlago za sprejetje takega akta. Iz zakona mora biti jasno razviden namen omejevanja. Poleg tega mora zakon določiti načine oziroma vrste in obseg omejevanja. Določno mora opredeliti tudi razloge oziroma pogoje omejevanja ter urediti postopkovna vprašanja.³⁰ Kadar se, po drugi strani, v človekove pravice in temeljne svoboščine posega neposredno s splošnim aktom, tj. aktom, ki se nanaša na nedoločeno število posameznikov, je lahko tak akt le zakon. Podrobnejše urejanje manj pomembnih, tehničnih vprašanj v zvezi z omejevanjem določene človekove pravice ali temeljne svoboščine lahko sicer zakonodajalec v

²⁵ Prim. odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-56/98 z dne 19. 12. 2001 (OdlUS X, 219), 8. točka obrazložitve.

²⁶ Ustava za svoje izhodišče v preambuli določa tudi Temeljno ustavno listino o samostojnosti in neodvisnosti Republike Slovenije, ki v III. razdelku določa, da Republika Slovenija zagotavlja varstvo človekovih pravic in temeljnih svoboščin vsem osebam na ozemlju Republike Slovenije ne glede na njihovo narodno pripadnost, brez sleherne diskriminacije, skladno z ustavo Republike Slovenije in z veljavnimi mednarodnimi pogodbami.

²⁷ Glej F. Grad, I. Kaučič, S. Zagorc, Ustavno pravo, 2. izdaja, Univerza v Ljubljani, Pravna fakulteta, Ljubljana 2016, str. 745.

²⁸ Glej na primer odločbe Ustavnega sodišča št. U-I-25/95 z dne 27. 11. 1997 (Uradni list RS, št. 5/98, in OdlUS VI, 158), 30. in 31. točka obrazložitve, odločba št. U-I-287/95 z dne 14. 11. 1996 (Uradni list RS, št. 68/96, in OdlUS V, 155), 8. točka obrazložitve, št. U-I-346/02 z dne 10. 7. 2003 (Uradni list RS, št. 73/03, in OdlUS XII, 70), 10. točka obrazložitve, in št. Up-1303/11, U-I-25/14 z dne 21. 3. 2014 (Uradni list RS, št. 25/14, in OdlUS XX, 21), 10. točka obrazložitve.

²⁹ Iz 16., 92. in 108. člena Ustave izhaja, da o začasnih razveljavitvi ali omejitvi človekovih pravic v vojnem in izrednem stanju odloča Državni zbor. Le če se Državni zbor ne more sestati, lahko o tem na predlog Vlade odloča predsednik republike z uredbami z zakonsko močjo, pri čemer mora te uredbe predložiti v potrditev Državnemu zboru takoj, ko se ta sestane.

³⁰ Glej odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-346/02, 20. točka obrazložitve.

obeh primerih prepusti izvršilni oblasti, vendar mora – glede na ustavni pomen človekovih pravic in temeljnih svoboščin ter zasnovo omejitvenih klavzul v Ustavi – v zakonu določiti dovolj določna merila za tako urejanje. Ob tem velja, da se stopnja določnosti oziroma natančnosti zakonskega pooblastila lahko razlikuje glede na področje urejanja in predvideno intenziteto posega v človekove pravice ali temeljne svoboščine. Ustavno sodišče je že sprejelo stališče, da mora biti zakonsko pooblastilo izvršilni oblasti toliko bolj restriktivno in precizno, kolikor večji je poseg ali učinek zakona na posamezne človekove pravice in temeljne svoboščine.³¹ Vselej pa mora biti dovolj natančno, da izvršilni oblasti ne omogoča izvirnega urejanja omejitev človekovih pravic in temeljnih svoboščin. S tem se zagotavlja predvidljivost in pravna varnost v zvezi z udejanjanjem človekovih pravic in temeljnih svoboščin, obenem pa se zmanjšuje nevarnost njihovega arbitrarnega oblastnega omejevanja.³² Z vidika vezanosti uprave na Ustavo in zakon pomeni dovolj določna zakonska podlaga ključno varovalo pred arbitrarnim poseganjem izvršilne oblasti v človekove pravice in temeljne svoboščine.

73. Izpodbijani 2. in 3. točka prvega odstavka 39. člena ZNB omogočata odreditev ukrepov, ki posegajo v svobodo gibanja ter pravico do zbiranja in združevanja. Svobodo gibanja Ustava v prvem odstavku 32. člena opredeljuje kot pravico vsakogar, da se prosto giblje in si izbira prebivališče, da zapusti državo in se vanjo kadarkoli vrne. Navedena določba tako posamezniku zagotavlja (1) svobodo gibanja znotraj države, kar pomeni, da se posameznik lahko prosto giblje po ozemlju Republike Slovenije brez kakršnihkoli omejitev,³³ (2) pravico do proste izbire prebivališča in (3) pravico do prostega prehoda državne meje. Svoboda gibanja je izraz splošne svobode ravnanja (35. člen Ustave)³⁴ in ena temeljnih predpostavk vsake svobodne demokratične družbe. Posamezniku omogoča, da se razvija kot dejavno, intelektualno, duhovno in družbeno bitje. Brez svobode gibanja si je težko zamisliti posameznikovo svobodo v najširšem pomenu besede. Svoboda gibanja je poleg tega pogoj za celovito uresničevanje številnih drugih ustavnih zagotovljenih človekovih pravic in temeljnih svoboščin, kot so pravica do zbiranja in združevanja, svoboda izražanja, svoboda dela, pravica do zasebnega in družinskega življenja, svoboda znanstvenega in umetniškega ustvarjanja, svoboda izobraževanja, svobodna gospodarska pobuda, pravica do zdravstvenega varstva, svoboda vere in drugih opredelitev.

74. Pravica do zbiranja in združevanja je opredeljena v 42. členu Ustave, ki vsakomur zagotavlja pravico do zbiranja in javnih zborovanj (prvi odstavek navedenega člena) ter pravico do svobodnega združevanja z drugimi (drugi odstavek navedenega člena). Gre za eno temeljnih ustavnih vrednot, ki omogoča svobodno izražanje mnenj, oblikovanje politične volje in samoorganiziranost.³⁵ Pravica do združevanja je tudi izhodišče in zagotovilo za sistem političnega pluralizma, brez katerega ni svobodne demokratične družbe.³⁶

75. Drugi odstavek 32. člena in tretji odstavek 42. člena Ustave izrecno določata, da se smeta svoboda gibanja ter pravica do zbiranja in združevanja omejiti z zakonom, pri čemer Ustava določa tudi dopustne cilje za njuno omejitev. Eden od

razlogov, zaradi katerega je po Ustavi dopustno omejiti svobodo gibanja ter pravico do zbiranja in združevanja, je tudi varstvo pred širjenjem nalezljivih bolezni oziroma preprečevanje nalezljivih bolezni. Ustavno sodišče je že v odločbi št. U-I-83/20 (42. točka obrazložitve) pojasnilo, da je namen te omejitvene klavzule varovanje zdravja in življenja ljudi, ki ju nalezljiva bolezen ogroža. Poudarilo je, da ima državna oblast v primeru pojava nalezljive bolezni po Ustavi tudi dolžnost, da ustrezno zavaruje zdravje in življenje ljudi. Prvi odstavek 5. člena Ustave zavezuje državo, da na svojem ozemlju varuje človekove pravice in temeljne svoboščine. V zvezi z varstvom človekovih pravic in temeljnih svoboščin ima država tako negativne kot pozitivne obveznosti. Negativne obveznosti pomenijo, da se mora država vzdrževati posegov v človekove pravice in temeljne svoboščine. Pozitivne obveznosti pa zavezujejo državo oziroma njene posamezne veje oblasti k aktivnemu ravnanju pri varstvu človekovih pravic in svoboščin. Ob tem velja, da so pozitivne obveznosti države toliko bolj poudarjene, kolikor više v hierarhiji človekovih pravic je varovana vrednota. V primeru pojava epidemije nalezljive bolezni, ki lahko resno ogrozi zdravje ali celo življenje ljudi, bi bil prepočasen ali nezadosten odziv državne oblasti v neskladju s pozitivnimi obveznostmi države, da varuje pravico do življenja (17. člen Ustave), pravico do telesne in duševne celovitosti (35. člen Ustave) ter pravico do zdravstvenega varstva (prvi odstavek 51. člena Ustave).

76. Državna oblast ima torej po Ustavi dolžnost, da v primeru pojava nalezljive bolezni ustrezno zavaruje zdravje in življenje ljudi; če je to potrebno, tudi tako, da omeji svobodo gibanja ter pravico do zbiranja in združevanja. Vendar pa mora ob tem upoštevati, da morajo biti te omejitve v temelju določene že v zakonu, morebitno pooblastilo izvršilni oblasti za podrobnejše urejanje teh omejitev pa mora biti dovolj določno (72. točka obrazložitve te odločbe).

77. Zahteva po posebej določni zakonski opredelitvi posegov v človekove pravice izhaja tudi iz prakse Evropskega sodišča za človekove pravice (v nadaljevanju ESČP). ESČP v zvezi z več konvencijskimi pravicami poudarja, da iz določb EKČP, po katerih morajo biti posegi v človekove pravice določeni z zakonom (*prescribed by law, in accordance with law*), ne izhaja le zahteva, da so posegi urejeni v domačem pravu, temveč tudi, da to pravo ustreza načelu pravne države, kar pomeni, da dosega določena kvalitativna merila. Zakonska ureditev posegov v človekove pravice mora biti dovolj jasna (*sufficiently clear*), precizna (*formulated with sufficient precision*), dostopna (*accessible*) in predvidljiva (*foreseeable*).³⁷

78. Svobodo gibanja zagotavlja 2. člen Protokola št. 4 k EKČP, ki v tretjem odstavku izrecno določa, da ne sme biti pri izvajanju pravic iz tega člena nobenih omejitev, razen tistih, ki so določene z zakonom. Svoboda zbiranja in združevanja je zagotovljena v 11. členu EKČP, pri čemer iz drugega odstavka tega člena izhaja, da je mogoče izvrševanje teh pravic omejiti samo z zakonom. ESČP za presojo, ali obstaja zadostna zakonska podlaga za poseg, uporablja enaka kvalitativna merila kot pri presoji posegov v druge konvencijske pravice.³⁸

79. V zvezi z zahtevo po predvidljivosti ESČP poudarja, da morajo biti zakonske določbe oblikovane z zadostno natanč-

³¹ Odločba Ustavnega sodišča št. U-I-92/07, 150. točka obrazložitve.

³² Glej odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-25/95, 42. in 43. točka obrazložitve.

³³ J. Čebulj v: L. Šturm (ur.), Komentar Ustave Republike Slovenije, Fakulteta za podiplomske državne in evropske študije, Ljubljana 2002, str. 337; odločba Ustavnega sodišča št. U-I-83/20, 40. točka obrazložitve.

³⁴ J. Čebulj v: L. Šturm (ur.), nav. delo, str. 337.

³⁵ Odločba Ustavnega sodišča št. Up-301/96 z dne 15. 1. 1998 (Uradni list RS, št. 13/98, in OdlUS VII, 98), 11. točka obrazložitve.

³⁶ Glej prav tam; glej tudi L. Šturm v: L. Šturm (ur.), Komentar Ustave Republike Slovenije, Fakulteta za podiplomske državne in evropske študije, Ljubljana 2002, str. 462.

³⁷ Glej na primer sodbe ESČP v zadevah *Roman Zakharov proti Rusiji* z dne 4. 12. 2015, 228. točka obrazložitve in naslednje, *Stafford proti Združenemu kraljestvu* z dne 28. 5. 2002, 63. točka obrazložitve, *Dragin proti Hrvaški* z dne 24. 7. 2014, 90. točka obrazložitve, in *Chumak proti Ukrajini* z dne 6. 3. 2018, 39. točka obrazložitve. Glej tudi S. C. Greer, The Exceptions to Articles 8 to 11 of the European Convention on Human Rights, Human Rights files No 15, Council of Europe, Strasbourg 1997, str. 9–13; J. Viljanen, The European Court of Human Rights as a Developer of the Legal General Doctrines of Human Rights Law: Study of the Limitation Clauses of the European Convention on Human Rights, Acta Universitatis Tampensis 965, Tampere University Press, Tampere 2003, str. 185–208.

³⁸ Glej npr. sodbi ESČP v zadevah *Landvreugd proti Nizozemski* z dne 4. 6. 2002, 54., 57. in 59. točka obrazložitve, ter *Gorzelik in drugi proti Poljski* z dne 17. 2. 2004, 64. točka obrazložitve.

nostjo, da lahko naslovljenci do razumne stopnje, upoštevaje okoliščine, predvidijo posledice ureditve. Zakon mora vsebovati tudi zaščito pred arbitrarnimi posegi oblasti v zavarovano konvencijsko pravico. V nasprotju z načelom pravne države bi bilo, če bi zakon pristojnim organom podelil neomejeno diskrecijo. Zato mora zakon z zadostno jasnostjo opredeliti obseg vsakršne diskrecije in način njenega izvrševanja. Prav tako mora z zadostno natančnostjo opredeliti okoliščine in pogoje, pod katerimi smejo pristojni organi posegati v konvencijske pravice.³⁹ Zahtevana natančnost domače zakonodaje, ki v nobenem primeru ne more zagotoviti urejanja vseh mogočih primerov, je odvisna od vsebine predmeta urejanja, področja ter števila in položaja naslovljencev.⁴⁰

80. V vodilni zadevi z vidika zakonske določenosti omejitev svobode gibanja *De Tommaso proti Italiji* je ESČP poleg navedenih splošnih izhodišč poudarilo, da predvidljivost ne more biti absolutna. Predvidljivost je sicer visoko zaželeno, a lahko pretirana določenost privede do prevelike togosti zakona, ki mora odgovoriti na spremenljive okoliščine primerov. Iz tega razloga je v številnih predpisih mogoče zaslediti pojme, ki so v večji ali manjši meri pomensko odprti in se vprašanje njihove razlage in uporabe pojavlja v praksi.⁴¹ ESČP je posebej poudarilo, da je vprašanje dostopnosti in predvidljivosti zakona glede njegovih učinkov posebej pomemben dejavnik pri obravnavi primera, kot ga je presojo v navedeni zadevi, v kateri je sporna zakonodaja zelo močno posegla v pritožnikovo pravico do svobode gibanja.⁴² Ob presoji je med drugim ugotovilo, da kategorije posameznikov, na katere so se obravnavani preventivni ukrepi omejitve gibanja nanašali, v zakonu niso bile dovolj določno opredeljene.⁴³ Nadalje je zavzelo stališče, da določba sporne predpisa, ki je določala, da sme sodišče odrediti ka-

terikoli ukrep, ki se mu zdi nujen za varstvo skupnosti, ne da bi podrobneje opredelilo vsebino teh ukrepov, ne zadosti zahtevi po predvidljivosti.⁴⁴ ESČP je upoštevalo, da lahko pomensko odprte pojme v zakonu razloži sodišče in s tem prispeva k njegovi predvidljivosti. Vendar je v obravnavanem primeru ocenilo, da tudi ustavno sodišče tožene države kljub razlagi sporne določbe težave z nezadostno predvidljivostjo ni rešilo.⁴⁵ ESČP je dodatno opozorilo, da predpis glede ukrepov, izrečenih pritožniku (med njimi tudi absolutne prepovedi udeleževanja javnih zbiranj), ni vseboval nobenih časovnih ali prostorskih omejitev; obseg posega v pritožnikovo temeljno pravico je bil v celoti prepuščen pristojnemu sodišču. Tako široka diskrecija brez zadostne določenosti njenega okvira in načina izvrševanja ni skladna z zahtevo po predvidljivosti zakona in tudi ne vsebuje zahtevanih zadostnih varoval pred možnimi zlorabami.⁴⁶

Presoja 2. in 3. točke prvega odstavka 39. člena ZNB

81. Navedeno je bilo že, da izpodbijani 2. in 3. točka prvega odstavka 39. člena ZNB Vladi omogočata odreditev ukrepov, s katerimi se zaradi preprečevanja širjenja določene nalezljive bolezni posega v svobodo gibanja ter pravico do zbiranja in združevanja. Drugače kot nekateri drugi ukrepi po ZNB, ki se izrečejo s posamičnim aktom točno določenim osebam (denimo karantena in osamitev – glej 67. točko obrazložitve te odločbe), omejitve gibanja in/ali zbiranja, ki jih lahko Vlada uvede na podlagi 2. in 3. točke prvega odstavka 39. člena ZNB, neposredno posegajo v pravice nedoločenega števila naslovnikov.

82. Iz 71.–76. točke obrazložitve te odločbe izhaja, da je v skladu z drugim odstavkom 32. člena in tretjim odstavkom 42. člena Ustave omejitve svobode gibanja ter pravice do zbiranja in združevanja dopustno določiti samo z zakonom. Predpis, ki neposredno omejuje svobodo gibanja ter pravico do zbiranja in združevanja nedoločenega števila oseb, je lahko le zakon. Zakonodajalec sme izvršilni oblasti prepustiti zgolj podrobnejše urejanje omejitev, ki jih je pred tem sam predpisal, in to le ob nadaljnjem pogoju, da ji za tako urejanje določi dovolj določna merila. V obravnavanem primeru pa zakonodajalec ni predvidel, da bo ob vsakokratnem pojavu nalezljive bolezni o omejitvah gibanja in zbiranja nedoločenega števila posameznikov odločil sam z zakonom. Pooblastilo za sprejetje predpisa, s katerim se prepove oziroma omeji gibanje in/ali zbiranje prebivalstva, je podelil Vladi. Z izpodbijanima 2. in 3. točko prvega odstavka 39. člena ZNB tako zakonodajalec Vladi ni prepustil le podrobnejšega urejanja že sprejetih omejitev gibanja in zbiranja, temveč že odločanje o tem, ali bo ob pojavu posamezne nalezljive bolezni sploh poseženo v svobodo gibanja ter pravico do zbiranja in združevanja nedoločenega števila posameznikov.

83. V običajnih okoliščinah bi zakonodajalec s podelitvijo takšnega pooblastila Vladi (ne glede na določenost in natančnost navodil, ki bi jih ob tem določil) kršil drugi odstavek 32. člena in tretji odstavek 42. člena Ustave. Upoštevati pa je treba, da gre pri odzivanju na pojav nalezljive bolezni za poseben položaj. Okoliščine, ki so pomembne za predpisovanje ukrepov iz 2. in 3. točke prvega odstavka 39. člena ZNB, se lahko namreč hitro spreminjajo, zakonodajni postopek pa po drugi strani zahteva določen čas. Če bi zakonodajalec o uvedbi, spremembi ali odpravi teh ukrepov odločal sam, mu zakonske ureditve morda ne bi uspelo dovolj hitro prilagajati spreminjajočim se epidemiološkim razmeram ali strokovnim spoznanjem s področja preprečevanja širjenja nalezljive bolezni. Tako bi lahko prišlo do položaja, ko Državnemu zboru ob naglem poslabšanju ali izboljšanju epidemioloških razmer ali ob pojavu novih strokovnih spoznanj, ki bi zahtevale takojšnjo spremembo zakonske ureditve, ukrepov ne bi uspelo uvesti, odpraviti ali prilagoditi dovolj hitro, da bi bodisi učinkovito zavaroval zdravje in življenje ljudi bodisi odpravil nesorazmerne posege v človekove pravice in temeljne svoboščine, do katerih bi prihajalo na podlagi tedaj

³⁹ Podobno določa Mednarodni pakt o državljanskih in političnih pravicah (Uradni list SFRJ, št. 7/71, in Uradni list RS, št. 35/92, MP, št. 9/92 – v nadaljevanju MPDPP). V 12. členu zagotavlja vsakomur, kdor je zakonito na ozemlju kakšne države, pravico, da se v njej prosto giblje in si prosto izbere svoje prebivališče. Zapusti lahko tudi katerokoli državo, vključno s svojo (prvi in drugi odstavek 12. člena MPDPP). V tretjem odstavku tega člena je določeno, da smejo biti navedene pravice omejene le, če so omejitve predvidene z zakonom in če so potrebne za zavarovanje nacionalne varnosti, javnega reda, javnega zdravja ali morale ali pa pravic in svoboščin drugih in če so v skladu z drugimi pravicami, ki jih priznava MPDPP. Odbor za človekove pravice (*Human Rights Committee*) je skladno s četrtem odstavkom 40. člena MPDPP pristojen podati t. i. splošne komentarje, s katerimi interpretira določbe pakta. V Splošnem komentarju št. 27 z dne 1. 11. 1999 o 12. členu MPDPP je poudarjeno, da mora zakon sam opredeliti pogoje, pod katerimi se sme pravice iz 12. člena MPDPP omejiti. Omejitve, ki jih zakon ne določa ali niso skladne z zakonom, pomenijo kršitev teh pravic. Zakon, ki daje pooblastilo za odreditev posegov v svobodo gibanja, mora vsebovati natančna merila. Načelo sorazmernosti mora biti spoštovano ne le v zakonu, ki opredeli omejitve, temveč tudi pri njihovem odrejanju s strani upravnih in sodnih organov. V postopkih odločanja o posegih morajo pristojni organi navesti razloge zanje (12., 13. in 15. točka Splošnega komentarja št. 27). Podobno velja v zvezi s pravico do mirnega zbiranja in združevanja, ki ju urejata 21. in 22. člen MPDPP. V obeh je poudarjeno, da lahko omejitve predpiše le zakon, med drugim zaradi varovanja javnega zdravja (21. člen in drugi odstavek 22. člena MPDPP).

⁴⁰ Sodbi ESČP v zadevah *Maestri proti Italiji* z dne 17. 2. 2004, 30. točka obrazložitve, *Lashmankin in drugi proti Rusiji* z dne 7. 2. 2017, 410. in 411. točka obrazložitve.

⁴¹ Sodba ESČP v zadevi *De Tommaso proti Italiji* z dne 23. 2. 2017, 107. točka obrazložitve.

⁴² Prav tam, 111. točka obrazložitve. Pritožniku je pristojno sodišče odredilo ukrep posebnega policijskega nadzora za obdobje dveh let in mu za ta čas določilo tudi obvezen kraj prebivanja. Poleg navedenega več drugih ukrepov, npr. obveznost javljanja na policijski postaji tedensko oziroma na zahtevo policije, obveznost bivanja v kraju bivališča ter prepoved menjave bivališča in prepoved zapuščenja svojega doma med 22.00 in 6.00 uro, razen v nujnih primerih po predhodnem obvestilu oblasti.

⁴³ Prav tam, 113. točka obrazložitve in naslednje.

⁴⁴ Prav tam, 121. točka obrazložitve.

⁴⁵ Prav tam. Glej tudi 122. točko obrazložitve.

⁴⁶ Prav tam, 123. in 124. točka obrazložitve.

veljavne zakonske ureditve. Državnemu zboru zato ni mogoče odreči možnosti, da zaradi učinkovitega varstva človekovih pravic in temeljnih svoboščin ter izvrševanja pozitivnih obveznosti, ki izhajajo iz Ustave, v tem specifičnem položaju predpisovanje ukrepov, s katerimi se neposredno posega v svobodo gibanja ter pravico do zbiranja in združevanja nedoločene števila posameznikov, izjemoma prepusti izvršilni oblasti. Vendar pa mora biti v zakonu določen ali iz njega jasno razviden namen ukrepov, poleg tega mora zakon dovolj natančno opredeliti dopustne načine oziroma vrste, obseg in pogoje omejevanja svobode gibanja ter pravice do zbiranja in združevanja ter druga ustrezna varovala pred arbitrarnim omejevanjem človekovih pravic in temeljnih svoboščin. Če te vsebinske podlage v zakonu ni, ni mogoče govoriti o omejevanju človekovih pravic in temeljnih svoboščin z zakonom. Ustavno sodišče bo zato v nadaljevanju presojalo, ali izpodbijane določbe ZNB zadostijo navedeni ustavni zahtevi.

84. Prvi odstavek 39. člena ZNB določa, da se smejo ukrepi po tem členu odrediti le, "kadar z ukrepi, določenimi s tem zakonom, ni mogoče preprečiti, da se v Republiko Slovenijo занesejo in v njej razširijo določene nalezljive bolezni". Nalezljive bolezni, zaradi katerih je dovoljeno uvesti ukrepe iz 39. člena ZNB, so določene v prvem odstavku 8. člena ZNB. Tretji odstavek 8. člena ZNB določa, da če se pojavi nevarnost drugih nalezljivih bolezni, ki bi lahko ogrozile zdravje prebivalcev, lahko Vlada odloči, da se zanje uporabijo ukrepi, določeni s tem zakonom, pri čemer mora o odločitvi nemudoma obvestiti Državni zbor. Iz navedenega izhaja, da je cilj odreditve ukrepov po tem členu varstvo prebivalstva pred nalezljivimi boleznimi, ki so izrecno navedene v ZNB, in drugimi nalezljivimi boleznimi, ki bi lahko ogrozile zdravje prebivalcev. Namen omejitev je torej iz zakona dovolj jasno razviden.

85. Zakon v navedenem delu daje Vladi tudi jasno navodilo, da sme ukrepe iz tega člena odrediti šele, če vnosa ali razširitve nalezljive bolezni ni mogoče preprečiti z drugimi, milejšimi ukrepi, ki so predvideni v ZNB. Kot navaja Državni zbor v odgovoru, so ti milejši ukrepi predvsem osamitev (18. člen ZNB), karantena (19. člen ZNB), obvezno zdravljenje (20. člen ZNB), obvezno cepljenje (22. člen ZNB), dezinfekcija (26. člen ZNB) in obvezni zdravstveni pregledi (31. in 32. člen ZNB). V skladu s prvim odstavkom 39. člena ZNB torej Vlada gibanja in zbiranja ljudi ne sme omejevati ali prepovedovati, če je mogoče vnosa ali razširitev bolezni preprečiti z drugimi, milejšimi ukrepi. S tem je zakonodajalec v tem delu v zakon vgradil enega od elementov splošnega načela sorazmernosti (ki izhaja iz načela pravne države iz 2. člena Ustave), tj. element nujnosti, po katerem so posegi v človekove pravice in temeljne svoboščine dopustni le, če zasledovane cilja ni mogoče doseči brez posega ali z milejšim ukrepom.⁴⁷

86. V nadaljevanju prvi odstavek 39. člena ZNB preide na naštevanje možnih omejitev in prepovedi. V 2. točki prvega odstavka določa, da lahko Vlada "prepove oziroma omeji gibanje prebivalstva na okuženih ali neposredno ogroženih območjih". Okuženo območje je opredeljeno v drugem odstavku 7. člena ZNB kot "območje, na katerem je ugotovljen eden ali več virov okužbe in na katerem so možnosti za širjenje okužbe". Pomen neposredno ogroženega območja v ZNB ni opredeljen, je pa v tretjem odstavku 7. člena ZNB opredeljen pomen ogroženega območja, in sicer na naslednji način: "Za ogroženo območje se po tem zakonu šteje območje, na katero se lahko prenese nalezljiva bolezen z okuženega območja in na katerem so možnosti za širjenje okužbe." Sintagmo neposredno ogroženo območje je torej mogoče razumeti kot območje, glede katerega je podana neposredna nevarnost, da se bo nanj prenesla nalezljiva bolezen z okuženega območja, in na katerem so možnosti za širjenje okužbe. ZNB v četrtem odstavku 7. člena še določa, da okuženo ali ogroženo območje razglasi oziroma določi minister, pristojen za zdravje. Kadar je okuženo ali ogroženo

celotno območje Republike Slovenije, epidemijo razglasi Vlada. Iz teh opredelitev izhaja, da lahko po 2. točki prvega odstavka 39. člena ZNB Vlada prepove oziroma omeji gibanje prebivalstva na območju, za katero obstaja vsaj neposredna nevarnost, da se bo nanj prenesla nalezljiva bolezen z območja, na katerem je že ugotovljen eden ali več virov okužbe, pri čemer mora na obeh območjih obstajati možnost za širjenje okužbe.

87. Ustavno sodišče je v odločbi št. U-I-83/20 (58. točka obrazložitve), v kateri je presojalo skladnosti ukrepa prepovedi gibanja izven občine prebivališča iz Odloka/38 in Odloka/52, navedlo, da sta pojma okuženo in ogroženo območje iz drugega in tretjega odstavka 7. člena ZNB pravna standarda, katerih vsebina se napolnjuje z vsakokratno razlago teh zakonskih določb glede na okoliščine povsem določene nalezljive bolezni, tudi ko to konkretizacijo izvedejo izvršilni predpisi. Vendar pa to ne pomeni, da zakon s takšnim pravnim urejanjem ni dal Vladi preširokega polja presoje. Iz stališča Ustavnega sodišča v zadevi št. U-I-83/20 izhaja le, da je – glede na široko zakonsko opredelitev pojmov okuženo in ogroženo območje – Vlada z odreditvijo ukrepov na celotnem ozemlju Republike Slovenije ravnala v okviru zakona (kar pomeni, da ni prekoračila njegovega možnega pomena). Ustavno sodišče pa se ni opredeljevalo do vprašanja, ali je Vlada ravnala tudi na dovolj določni zakonski podlagi (glej 69. točko obrazložitve te odločbe, v kateri je pojasnjeno, da sta ravnanje v *okviru* zakona in ravnanje *na podlagi* zakona dve različni zahtevi načela legalitete).⁴⁸

88. Uporaba nedoločnih oziroma pomensko odprtih pravnih pojmov v zakonu sicer sama po sebi ni v neskladju s 120. členom Ustave, vendar pa nedoločnost pravnega pojma ne sme biti tolikšna, da bi izvršilni oblasti omogočala izvirno urejanje zakonske materije. Zahteva po določnosti je še posebej poudarjena, kadar gre za urejanje ukrepov, s katerimi se posega v človekove pravice in temeljne svoboščine (glej 71. točko obrazložitve odločbe). Pri presoji, ali zakonska termina okuženo in neposredno ogroženo območje presegata stopnjo še dopustne pomenske odprtosti, je pomembno, da zakon ne opredeljuje izraza območje. V zakonu tudi ni opornih mest, s pomočjo katerih bi bilo mogoče ta izraz natančneje opredeliti. Pojem ogroženo območje je tako mogoče razumeti zelo ozko, na primer tako, da zajema zgolj neposredno soseščino vira okužbe. Po drugi strani pa ga je mogoče razumeti tudi širše ali celo zelo široko, na primer kot vas, mestno četrt, mesto, občino ali celo širše območje države (regijo), v kateri je vir okužbe. Podobno velja za pojem neposredno ogroženo območje. Ta pojem je po eni strani mogoče razlagati kot zelo ozek pas, ki obdaja okuženo območje, ob upoštevanju majhnosti države in dnevnih migracij pa bi ga bilo mogoče razlagati tudi tako, da že ob samo enem viru okužbe zajema celotno ozemlje države. Zakonodajalec torej pojma okuženo in neposredno ogroženo območje opredeljuje tako ohlapno, da podeljuje Vladi neomejeno diskrecijo glede prostorske zamejitve prepovedi oziroma omejitev gibanja.

89. Nadalje je treba presoditi, ali so v zakonu dovolj določno opredeljeni načini (vrste) dovoljenega poseganja v svobodo gibanja. V 2. točki prvega odstavka 39. člena ZNB je določeno le, da sme Vlada prepovedati ali omejiti gibanje prebivalstva na okuženih in neposredno ogroženih območjih, ne da bi bilo to omejevanje oziroma prepovedovanje v zakonu nadalje konkretizirano. Iz ZNB tako ne izhaja, da bi zakonodajalec načine dovoljenega poseganja v svobodo gibanja sploh kakorkoli opredelil. Zakonska določba "omejiti gibanje prebivalstva" je identična drugemu odstavku 32. člena Ustave, ki v upoštevnem delu določa, da je dopustno svobodo gibanja omejiti z zakonom. Tako zakonsko besedilo torej ustavne določbe v ničemer

⁴⁷ Glej odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-83/20, 37. točka obrazložitve.

⁴⁸ Ustavno sodišče je v 58. točki obrazložitve odločbe št. U-I-83/20 izrecno navedlo, da se v zadevi ni opredeljevalo do ustavne skladnosti zakonskih podlag za sprejetje izpodbijanih odlokov. Odločitev v zadevi obsega zgolj presojo skladnosti ukrepa prepovedi gibanja izven občine prebivališča s tistimi zahtevami Ustave, z vidika katerih je bil ta ukrep v tej zadevi izpodbijan.

ne konkretizira, čeprav se lahko gibanje prebivalstva prepove oziroma omeji na številne načine. Prepoved oziroma omejitev gibanja lahko na primer zajema prepoved dostopa na določena mesta (pri čemer so lahko ta mesta javna ali zasebna, odprta ali zaprta), prepoved gibanja zunaj določenega območja (na primer omejitev gibanja na krajevno skupnost, občino, regijo), lahko pa tudi zelo intenzivne posege v svobodo gibanja, ki se lahko približujejo že razveljavitvi te svoboščine, kot so splošna prepoved gibanja ob določenih urah v dnevu (ki lahko zajemajo krajši ali daljši del dneva) ali prepoved zapustitve doma ob določitvi posameznih izjem (ki so lahko zelo različne). Poleg tega se lahko navedene vrste omejitev gibanja nanašajo na vse posameznike ali le na nekatere skupine posameznikov (ki so lahko spet različno opredeljene). Navedeno je bilo že, da se stopnja določnosti oziroma natančnosti zahtevane zakonske ureditve lahko razlikuje glede na predvideno intenziteto posega v človekove pravice in temeljne svoboščine. To pomeni, da so lahko omejitve, pri katerih gre za blažji poseg v svobodo gibanja, v zakonu urejene tudi s splošno klavzulo (seveda ob upoštevanju vseh drugih zahtev, ki izhajajo iz 32. člena Ustave). Če želi zakonodajalec izvršilni oblasti omogočiti tudi uvedbo intenzivnejših omejitev, pa mora te ukrepe izrecno urediti in vsaj okvirno opredeliti tudi pogoje za njihovo uvedbo. Izpodbijana zakonska ureditev pa nasprotno nobenega od številnih, tudi zelo intenzivnih posegov v svobodo gibanja, ki jih sicer glede na svojo izjemno široko dikcijo pojmovno omogoča, izrecno ne ureja, posledično pa tudi ne določa pogojev za njihovo odreditve. Zakon ne določa niti vsebinske podlage za izjeme in druga varovala, ki bi lahko preprečili čezmerne posege v svobodo gibanja pa tudi v druge človekove pravice, denimo v pravico do zasebnega in družinskega življenja. Vladi prepušča, da glede na vsakokratne okoliščine sama presoja, kateri načini omejevanja svobode gibanja ljudi so primerni, nujni in sorazmerni. S tem zakonodajalec ključno presojo, ki bi jo po Ustavi moral opraviti sam, prepušča izvršilni oblasti.

90. Zakonodajalec Vladi prepušča tudi presojo o tem, kako dolgo naj prepovedi oziroma omejitve gibanja, opredeljene z vsakokratnim izvršilnim predpisom, trajajo. Zakon namreč ne vsebuje vsebinske podlage za časovno omejevanje prepovedi oziroma omejitev iz 2. točke prvega odstavka 39. člena ZNB, prav tako pa Vladi tudi ne nalaga periodičnega preverjanja utemeljenosti odrejenih ukrepov. Zakon odreditve in trajanja ukrepov iz 39. člena ZNB ne veže niti na razglasitev epidemije oziroma na čas, v katerem je epidemija razglašena. Državni zbor sicer meni, da je ukrep prepovedi oziroma omejitve gibanja ustrezno časovno omejen, saj naj bi izgubil svojo vsebinsko zakonsko podlago, če območje, za katero je bil odrejen, ni več okuženo ali neposredno ogroženo. Vendar pa ta kriterij ne pomeni ustrezne časovne zamejitve ukrepov, saj Vladi dopušča, da ukrepe po lastni presoji uvaja in vzdržuje ves čas, dokler obstaja vsaj še kak vir okužbe oziroma dokler obstaja neposredna nevarnost, da se bo na določeno območje prenesla nalezljiva bolezen. Takšno zakonsko urejanje ni samo v nasprotju z drugim odstavkom 32. člena Ustave, po katerem lahko svobodo gibanja omeji samo zakon, temveč je v neskladju tudi s prvim odstavkom 32. člena Ustave, saj dopušča nesorazmerne posege v svobodo gibanja. Ustavno sodišče je že v odločbi št. U-I-83/20 (56. točka obrazložitve) pojasnilo, da so ukrepi, ki zaradi preprečevanja širjenja nalezljive bolezni posegajo v pravico do svobode gibanja, skladni s prvim odstavkom 32. člena Ustave le, če so časovno zamejeni. Dlje ko namreč ukrep traja, bolj invaziven postaja poseg.

91. V 3. točki prvega odstavka 39. člena ZNB je določeno, da lahko Vlada "prepove zbiranje ljudi po šolah, kinodvoranah, javnih lokalih in drugih javnih mestih, dokler ne preneha nevarnost širjenja nalezljive bolezni". Ta ukrep je glede opredelitve načina omejevanja pravic določnejši kot ukrep iz 2. točke tega odstavka, saj je pooblastilo Vladi omejeno na javna mesta (Vlada torej na podlagi tega pooblastila ni upravičena prepovedovati zbiranja ljudi na zasebnih mestih), poleg tega pa ta javna mesta tudi primeroma navaja. Zakonsko naštevanje

javnih mest, na katerih lahko Vlada prepove zbiranje, omogoča sklepanje, da zakon Vladi ne daje pooblastila za prepoved zbiranja na vseh javnih mestih, temveč zgolj na tistih, ki so v bistvenem podobna naštetim, to pa so predvsem zaprta javna mesta, na katerih je pričakovati večjo gostoto ljudi oziroma na katerih je verjetnost okužbe večja. Upoštevati pa je treba, da lahko prepoved zbiranja na različnih navedenih javnih mestih zelo različno posega v človekove pravice (tako ima na primer prepoved zbiranja v šolah bistveno močnejši učinek na pravice bistveno večjega števila ljudi kakor prepoved zbiranja v kinodvoranah). V takšnih primerih mora že zakon z vsebinskimi merili Vladi določiti meje njene proste presoje.⁴⁹ V konkretnem primeru pa zakonodajalec presojo o tem, na katerih javnih mestih in v katerih okoliščinah prepovedati zbiranje prebivalstva, v celoti prepušča Vladi.

92. ZNB nadalje ne določa, na katerem območju sme Vlada odrediti ukrep iz 3. točke prvega odstavka 39. člena. Zakon pooblastila Vladi, da prepove zbiranje na javnih mestih, ne omejuje niti na okužena in neposredno ogrožena območja, kot to (sicer bistveno presplošno) določa v zvezi s prepovedjo oziroma omejitvijo gibanja.

93. Glede časovnega trajanja ukrepov ZNB v 3. točki prvega odstavka 39. člena sicer določa, da sme prepoved zbiranja trajati le, dokler ne preneha nevarnost širjenja nalezljivih bolezni. Vendar s to zahtevo, ki izhaja že iz namena 39. člena ZNB, Vladi ne daje zadostne vsebinske podlage za predpisovanje trajanja ukrepov. Vladi dopušča, da v celotnem obdobju nevarnosti širjenja nalezljive bolezni povsem samostojno odloča o trajanju prepovedi zbiranja in da veljavnost ukrepov vnaprej določi za celotno trajanje nevarnosti širjenja nalezljive bolezni, ne da bi bila dolžna ukrepe periodično preverjati, ustrezno prilagajati oziroma podaljšati.

94. Zakonodajalec v 39. člen ZNB tudi ni vgradil kakšnih drugih varoval, s katerimi bi lahko omejil prosto presojo Vlade, kot je dolžnost posvetovanja in sodelovanja s stroko. Upoštevati je namreč treba, da odločitve, ki jih ZNB v 2. in 3. točki prvega odstavka 39. člena prepušča Vladi, ne sodijo zgolj na področje politične presoje, temveč tudi na področje medicinske, epidemiološke, psihološke, sociološke in drugih strok. Ustavno sodišče je že v odločbi št. U-I-83/20 (50. točka obrazložitve) poudarilo, da mora državna oblast pri uvajanju ukrepov, s katerimi se zaradi preprečevanja širjenja nalezljivih bolezni posega v svobodo gibanja ljudi, upoštevati spoznanja ustreznih strok, ki so dosegljiva v času odločanja o uvedbi ukrepov, ter da si mora tudi po uvedbi ukrepov v sodelovanju s stroko aktivno prizadevati kar najbolj zmanjšati morebitno negotovost glede ocene tveganj in glede primernosti izbranih ukrepov. Navedeno velja še toliko bolj, ko predpisa, s katerim se posega v človekove pravice in temeljne svoboščine, ne sprejme zakonodajalec, temveč izvršilna oblast, saj lahko dolžnost izvršilne oblasti, da ustreznost ukrepov presoja v luči strokovnih spoznanj, pomembno zmanjšuje možnost arbitrarnega poseganja v človekove pravice in temeljne svoboščine. Vendar pa ZNB presoje Vlade pri omejevanju in prepovedovanju gibanja in zbiranja ne omejuje na način, da bi ji naložil sodelovanje in posvetovanje s specialisti ustreznih strok, ki bi jo lahko usmerjali pri presoji številnih vprašanj, kot so: ali vnosa ali razširitve bolezni ni mogoče preprečiti z drugimi ukrepi iz ZNB, kateri načini omejevanja gibanja in zbiranja so primerni za preprečevanje določenih nalezljivih bolezni, v kolikšnem obsegu bodo uvedeni ukrepi lahko prispevali k varstvu zdravja in življenja ljudi ter kakšne posledice bodo po drugi strani povzročili na področju duševnega zdravja, materialne preskrbljenosti ljudi, družinskega življenja in na številnih drugih področjih. ZNB sicer v tretjem odstavku 5. člena določa, da NIJZ in območni zavodi za zdravstveno varstvo spremljajo in proučujejo epidemiološke

⁴⁹ Zakon bi prosto presojo Vlade na primer lahko zamejil tako, da bi prepovedi zbiranja na različnih javnih mestih razvrstil v skupine po njihovi intenzivnosti posega v pravice ljudi in hkrati določil pogoje za uvedbo ukrepov iz posamezne skupine.

razmere nalezljivih bolezni v skladu z obveznostmi, sprejetimi z mednarodnimi sporazumi in v skladu s programi SZO ter na tej podlagi in v skladu s planom zdravstvenega varstva Republike Slovenije pripravijo programe za preprečevanje, obvladovanje, odstranitev (eliminacijo) in izkoreninjenje (eradikacijo) nalezljivih bolezni. Poleg tega prvi odstavek 46. člena ZNB določa, da spremljanje izvajanja splošnih in posebnih ukrepov iz tega zakona ter preprečevanje in obvladovanje bolnišničnih okužb opravljajo NIJZ in območni zavodi za zdravstveno varstvo. Vendar pa se te določbe ne nanašajo na odločanje o ukrepih iz 39. člena ZNB. Programi po tretjem odstavku 5. člena ZNB sploh niso namenjeni proučevanju ukrepov iz 39. člena ZNB, prvi odstavek 46. člena ZNB pa se nanaša zgolj na spremljanje izvajanja že sprejetih ukrepov.

95. Pomembno varovalo pred samovoljnimi posegi v človekove pravice in temeljne svoboščine v tovrstnih primerih je tudi jasno, natančno in vsestransko seznanjanje javnosti s (strokovnimi) ugotovitvami, ki so pomembne za odreditev ukrepov iz 2. in 3. točke prvega odstavka 39. člena ZNB, ter stališči stroke glede teh ukrepov. Javnost namreč vladnih ukrepov ne more učinkovito nadzirati, če ne razpolaga s podatki glede širjenja in nevarnosti nalezljive bolezni, če ne pozna stališč stroke o najprimernejših načinih preprečevanja nalezljive bolezni in če ni seznanjena z razlogi, zaradi katerih je Vlada ukrepe odredila. ZNB v drugem odstavku 39. člena določa, da mora Vlada javnost obvestiti o ukrepih, ki jih uvede na podlagi prvega odstavka tega člena, ne predvideva pa obveščanja javnosti o okoliščinah in strokovnih stališčih, ki so pomembna za odločanje o teh ukrepih.

96. Iz navedenega izhaja, da daje zakonodajalec Vladi bistveno preširoko polje proste presoje pri odločanju o ukrepih iz 2. in 3. točke prvega odstavka 39. člena ZNB. Zakonodajalec – ob vsebinsko praznih navodilih glede prostorske zamejitve ukrepov ter brez določitve načinov (vrst) ukrepanja, meril o dopustnem trajanju ukrepov, dolžnosti posvetovanja in sodelovanja s stroko ter ustrezne obveščanja javnosti – Vladi prepušča, da po lastnem predudku izbira načine (vrste), obseg in trajanje omejitev, s katerimi se (tudi zelo intenzivno) posega v svobodo gibanja (lahko tudi vseh) prebivalcev na ozemlju Republike Slovenije. Prav tako ji prepušča, da v celotnem obdobju nevarnosti širjenja nalezljive bolezni prosto presoja, v katerih primerih, za koliko časa in na kako velikem območju države bo prepovedala zbiranje ljudi na javnih mestih, na katerih obstaja po oceni Vlade povečana nevarnost širjenja nalezljive bolezni. Zapoveduje ji le, da mora pred uvedbo ukrepov presoditi, ali vnosa ali razširitve nalezljive bolezni ni mogoče preprečiti z drugimi ukrepi po ZNB.

97. Z vsebinsko praznimi 2. in 3. točko prvega odstavka 39. člena ZNB se tako zakonodajalec odreka svoji izključni ustavni pristojnosti, da – ob upoštevanju splošnega načela sorazmernosti – na splošni in abstraktni ravni odloča o omejitvah človekovih pravic in temeljnih svoboščin. Opozoriti je sicer treba, da načelo sorazmernosti (ki obsega zahtevo po primerčnosti, nujnosti in ožji sorazmernosti oziroma proporcionalnosti ukrepov, s katerimi se posega v človekove pravice in temeljne svoboščine)⁵⁰ ne zavezuje le zakonodajalca, temveč tudi vse državne organe, ki zakon uporabljajo (tako da sprejemajo podzakonske predpise, izdajajo posamične in konkretne pravne akte ali da na podlagi zakona opravljajo materialna dejanja). Zakonsko besedilo zaradi svoje splošnosti in abstraktnosti (ki zagotavljata enakost obravnave in predvidljivost)⁵¹ nikdar ne more biti pomensko tako enoznačno, da bi bilo iz njega mogoče brez nadaljnje razlage izpeljati rešitev za konkretni primer. Zato

⁵⁰ Primerčnost ukrepa pomeni, da je z njim zasledovani cilj sploh mogoče doseči. Nujnost ukrepa pomeni, da zasledovanega cilja ni mogoče doseči brez posega ali z milejšim ukrepom. Sorazmernost v ožjem smislu (proporcionalnost) pa pomeni, da je teža posledic ukrepa sorazmerna vrednosti zasledovanega cilja oziroma pričakovanim koristim, ki bodo zaradi posega nastale. Glej 25. točko obrazložitve odločbe Ustavnega sodišča št. U-I-18/02 z dne 24. 10. 2003 (Uradni list RS, št. 108/03, in OdlUS XII, 86).

⁵¹ Glej M. Pavčnik, nav. delo, str. 119.

je presoja primernosti, nujnosti in ožje sorazmernosti ukrepov, ki posegajo v človekove pravice in temeljne svoboščine, vselej vsaj v določenem obsegu dana tudi drugim državnim organom. Vendar pa mora vsaj izhodiščno presojo in opredelitev sorazmernosti ukrepov, s katerimi se posega v človekove pravice in temeljne svoboščine, opraviti zakonodajalec, saj je po Ustavi pristojnost omejevanja človekovih pravic in temeljnih svoboščin podeljena zgolj njemu.

98. Iz odgovora Vlade izhaja, da naj bi ZNB presojo sorazmernosti opravil, saj naj bi izrecno določal, da ima v primeru tehtanja med ustavno zavarovanimi vrednotami življenja in zdravja prebivalcev ter svobodo gibanja in združevanja posameznikov prednost varovanje življenja in zdravja prebivalstva. Tej tezi ni mogoče pritrditi. Iz 39. člena ZNB (tako kot tudi iz Ustave) izhaja zgolj, da varstvo življenja in zdravja ljudi *lahko* upraviči poseg v svobodo gibanja ter pravico do zbiranja in združevanja. To pomeni, da je treba vselej presojsati, ali je določen ukrep primeren in nujen za varstvo zdravja in življenja ljudi ter ali pričakovane koristi za varstvo teh vrednot odtehtajo težo njegovega posega v svobodo gibanja ter pravico do zbiranja in združevanja. Ta presoja, ki jo mora v izhodišču opraviti zakonodajalec, pa iz 39. člena ZNB ne izhaja.

99. Državni zbor v zvezi s tem opozarja, da ZNB ureja različne ukrepe za preprečevanje in obvladovanje zelo različnih nalezljivih bolezni. Meni, da se na ta način sistem varstva prebivalstva pred nalezljivimi boleznimi ustrezno odziva in prilagaja dejanskim razmeram oziroma potrebam. Kolikor Državni zbor s temi navedbami nakazuje, da z zakonom ni mogoče vnaprej natančno predpisati vseh možnih modalitet različnih ukrepov, ki bi se prilegale vsem konkretnim epidemiološkim situacijam, je treba temu do določene mere pritrditi. Vendar pa bi zakonodajalec lahko in moral merila za omejevanje svobode gibanja ter pravice do zbiranja in združevanja določiti bistveno bolj določno, kot je to storil v 2. in 3. točki prvega odstavka 39. člena ZNB. Zakon namreč ne določa niti ustrezne vsebinske podlage za časovno in prostorsko zamejevanje omejitev niti vrst dopustnih omejitev, ob tem pa tudi ne vsebuje drugih varovalk za varstvo pred arbitrarnim poseganjem v človekove pravice in temeljne svoboščine, kot sta dolžnost izvršilne oblasti, da se posvetuje in sodeluje s stroko, ter dolžnost, da seznanja javnost z okoliščinami in strokovnimi stališči, na katerih omejitve temeljijo. Za ureditev teh vprašanj natančno poznavanje izbruha in širjenja prav določene nalezljive bolezni ni odločilno. Posamezne nalezljive bolezni, za katere se smejo predpisati posebni ukrepi iz 39. člena ZNB, pa so znane vnaprej, saj jih ZNB v prvem odstavku 8. člena našteva. ZNB sicer dopušča uvedbo ukrepov iz 39. člena tudi v primeru pojava nalezljivih bolezni, ki v zakonu niso taksativno določene, če bi lahko ogrozile zdravje prebivalcev (taka bolezen je tudi COVID-19). Vendar natančnejša zakonska ureditev, ki bi bila prilagojena že znanim boleznim, ne bi nujno ovirala ustreznega odziva na novo nalezljivo bolezen. Če bi do tega vendarle prišlo, pa bi moral Državni zbor v najkrajšem možnem času sprejeti (dovolj natančno) zakonsko podlago, ki bi bila prilagojena značilnostim te nove bolezni. Za primer, da ta zakonska podlaga ne bi mogla biti sprejeta dovolj hitro, bi lahko ZNB določil tudi ureditev, po kateri bi lahko Vlada v vmesnem času, če bi ocenila, da v zakonu predvideni ukrepi niso primerni ali zadostni za odzivanje na to bolezen, izjemoma predpisala tudi drugačne ukrepe, vendar ob upoštevanju strogih časovnih omejitev in obveznosti posvetovanja s stroko.

100. Glede na navedeno Ustavno sodišče ugotavlja, da je zakonodajalec z 2. in 3. točko prvega odstavka 39. člena ZNB pooblastil Vlado, da zaradi preprečevanja nalezljivih bolezni odloča o posegih v svobodo gibanja ter pravico do zbiranja in združevanja, ne da bi ob tem določil zadostno vsebinsko podlago za izvrševanje tega pooblastila. Izpodbijani 2. in 3. točka prvega odstavka 39. člena ZNB sta zato v neskladju z drugim odstavkom 32. člena in tretjim odstavkom 42. člena Ustave.

101. Ugotovljena protiuustavnost bi narekovala razveljavitev izpodbijane zakonske ureditve. Vendar pa je Ustavno

sodišče moralo upoštevati, da bi z razveljavitvijo 2. in 3. točke prvega odstavka 39. člena ZNB izvršilna oblast izgubila kakršnokoli zakonsko podlago za omejevanje gibanja in zbiranja zaradi preprečevanja nalezljivih bolezni, vključno z boleznijo COVID-19. Dokler zakonodajalec ne bi sprejel nove zakonske ureditve, tako država morda ne bi mogla izpolnjevati svoje pozitivne ustavne obveznosti, da varuje zdravje in življenje ljudi. Ker sta pravica do zdravja in življenja temeljni ustavni vrednoti, bi razveljavitev izpodbijane zakonske ureditve lahko privedla do še hujšega protiuustavnega stanja kot v primeru, če se protiuustavna ureditev za določen čas ohrani v veljavi. Iz tega razloga Ustavno sodišče izpodbijane zakonske ureditve ni moglo razveljaviti. Ker so med vprašanji, ki bi jih morala izpodbijana ureditev obravnavati, kompleksna strokovna vprašanja, Ustavno sodišče tudi ni moglo ugotoviti protiuustavnosti izpodbijane zakonske ureditve in na podlagi drugega odstavka 40. člena ZUstS z načinom izvršitve odločbe določiti ustavnoskladne prehodne zakonske ureditve. Glede na navedeno je Ustavno sodišče na podlagi 48. člena in drugega odstavka 40. člena ZUstS odločilo, da sta 2. in 3. točka prvega odstavka 39. člena ZNB v neskladju z Ustavo (1. točka izreka), da mora Državni zbor ugotovljeno neskladje odpraviti v roku dveh mesecev po objavi te odločbe v Uradnem listu Republike Slovenije (2. točka izreka), do odprave ugotovljenega neskladja pa se uporabljata 2. in 3. točka prvega odstavka 39. člena ZNB (3. točka izreka). Ustavno sodišče je torej, da bi zavarovalo zdravje in življenje ljudi, do odprave ugotovljene protiuustavnosti omogočilo uporabo protiuustavnih zakonskih določb. S tem je vnaprej zagotovilo zakonsko podlago za izdajo podzakonskih predpisov, ki urejajo ukrepe iz 2. in 3. točke prvega odstavka 39. člena ZNB, hkrati pa tudi za vse še veljavne podzakonske predpise, ki so bili sprejeti na podlagi izpodbijanih zakonskih določb. Posledično sodišča navedenim podzakonskim predpisom za razmerja, nastala po objavi te odločbe v Uradnem listu Republike Slovenije, zaradi v tej odločbi ugotovljene protiuustavnosti ne smejo odreči veljave.

102. Ustavno sodišče je pri določitvi dolžine roka za odpravo ugotovljenega neskladja upoštevalo, da na podlagi izpodbijane protiuustavne zakonske ureditve že več kot leto dni prihaja do posegov v svobodo gibanja ter pravico do zbiranja in združevanja vseh posameznikov na ozemlju Republike Slovenije. Nadaljnjo uporabo protiuustavnih zakonskih določb je zato treba omejiti na najkrajši čas, ki je potreben za sprejetje ustavnoskladne zakonske ureditve. Po oceni Ustavnega sodišča je rok dveh mesecev dovolj dolg, da omogoča odpravo protiuustavnega stanja. Ob tem velja, da lahko Državni zbor ugotovljeno neskladje z Ustavo odpravi na različne načine. Državni zbor lahko ustrezno vsebinsko dopolni splošno ureditev iz 2. in 3. točke prvega odstavka 39. člena ZNB, sprejme lahko posebno zakonsko ureditev, ki bo prilagojena bolezni COVID-19,⁵² ukrepe, s katerimi se zaradi preprečevanja bolezni COVID-19 omejujeta gibanje in zbiranje prebivalstva, pa lahko odredi tudi sam, če oceni, da bo lahko zakonsko ureditev dovolj hitro prilagajal spreminjajočim se razmeram.

B. – III.

Presoja Odloka/30, Odloka/38, Odloka/52, Odloka/60 in Odloka/69

103. Odlok/30, Odlok/38, Odlok/52 in Odlok/60 so bili sprejeti ob sklicevanju na 2. in 3. točko prvega odstavka 39. člena ZNB, Odlok/69 pa ob sklicevanju na 3. točko 39. člena ZNB. V uvodu Odloka/30 in Odloka/38 sta poleg tega kot zakonska podlaga navedena 2. člen in osmi odstavek 20. člena ZVRS.

104. Člen 2 ZVRS opredeljuje pristojnosti Vlade. Prvi odstavek navedenega člena določa, da Vlada v skladu z Ustavo,

zakoni in drugimi splošnimi akti Državnega zbora določa, usmerja in usklajuje izvajanje politike države. V ta namen izdaja predpise in sprejema druge pravne, politične, ekonomske, finančne, organizacijske in druge ukrepe, ki so potrebni za zagotovitev razvoja države in za urejenost razmer na vseh področjih iz pristojnosti države. Preostala odstavka 2. člena ZVRS se nanašata na iniciativno funkcijo Vlade (drugi odstavek) in proračunski memorandum (tretji odstavek). Tretji odstavek 21. člena ZVRS določa, da Vlada z odlokom ureja posamezna vprašanja ali sprejema posamezne ukrepe, ki imajo splošen pomen, ter sprejema druge odločitve, za katere je z zakonom ali uredbo določeno, da jih ureja Vlada z odlokom. Navedene določbe ZVRS torej na splošni ravni opredeljujejo pristojnosti Vlade ter določajo vrsto akta, s katerim Vlada ureja vprašanja splošnega pomena. Kot take ne dajejo vsebinske podlage za podzakonsko urejanje ukrepov, s katerimi se zaradi preprečevanja širjenja nalezljivih bolezni posega v človekove pravice in temeljne svoboščine. Takšne podlage ne daje niti osmi odstavek 20. člena ZVRS, ki določa, da odločitev o izvajanju kriznega upravljanja in vodenja v kompleksni krizi sprejme Vlada na obrazložen predlog pristojnega ministra. Vsebinsko podlago za vladne ukrepe, sprejete zaradi preprečevanja širjenja nalezljivih bolezni, je treba iskati v zakonu, ki ureja področje preprečevanja nalezljivih bolezni, torej v ZNB.

105. Glede na navedeno je Ustavno sodišče štelo, da so bili Odlok/30, Odlok/38, Odlok/52 in Odlok/60, kolikor so urejali omejitve gibanja in/ali zbiranja, sprejeti na podlagi 2. in/ali 3. točke prvega odstavka 39. člena ZNB.

106. Ustavno sodišče je presodilo, da 2. in 3. točka prvega odstavka 39. člena ZNB ne vsebujeta zadostne vsebinske podlage za vladno odločanje o posegih v svobodo gibanja ter pravico do zbiranja in združevanja, zato sta v neskladju z drugim odstavkom 32. člena in tretjim odstavkom 42. člena Ustave (1. točka izreka). Navedeno pomeni, da so v neskladju s tema ustavnima določbama tudi Odlok/30, Odlok/38, Odlok/52, Odlok/60 in Odlok/69 v delu, v katerem so bili sprejeti na podlagi teh zakonskih določb.

107. Ker so navedeni odloki prenehali veljati, je Ustavno sodišče na podlagi drugega v zvezi s prvim odstavkom 47. člena ZUstS ugotovilo njihovo neskladje z Ustavo v delu, v katerem so bili sprejeti na podlagi 2. in 3. točke prvega odstavka 39. člena ZNB (6. točka izreka).

108. V skladu s prvim odstavkom 47. člena ZUstS Ustavno sodišče odloči, ali ima ugotovitev neskladnosti neveljavnega podzakonskega predpisa z Ustavo učinek razveljavitve ali odprave. Ustavno sodišče je v 3. točki izreka te odločbe odločilo, da se 2. in 3. točka prvega odstavka 39. člena ZNB uporabljata kljub njuni neskladnosti z Ustavo. S tem je za vnaprej omogočilo izdajanje podzakonskih predpisov na podlagi 2. in 3. točke prvega odstavka 39. člena ZNB in hkrati zagotovilo zakonsko podlago za vse še veljavne podzakonske predpise, ki so bili sprejeti na podlagi teh zakonskih določb. Tako je odločilo zato, da bi zavarovalo zdravje in življenje ljudi, ki bi lahko bila zaradi odsotnosti zakonske podlage za omejevanje gibanja in zbiranja zaradi preprečevanja nalezljivih bolezni v prihodnje ogrožena, in s tem preprečilo nastanek še hujšega protiuustavnega stanja. Navedeno pa ne more biti razlog, da Ustavno sodišče ne bi določilo učinka razveljavitve ali odprave za izpodbijane odloke, ki so prenehali veljati pred sprejetjem te odločbe. Edini učinek, ki ga ti odloki še imajo, je, da se uporabljajo za spore glede vprašanj, ki so jih urejali v času svoje veljavnosti. Ta uporaba pa na širjenje bolezni COVID-19 nima več vpliva in zato ne more prispevati k varovanju zdravja in življenja ljudi. Ustavno sodišče tako ni imelo razloga, da ugotoviti o neskladnosti izpodbijanih odlokov z Ustavo ne bi določilo učinka razveljavitve ali odprave. Ustavno sodišče je odločilo, da ima ugotovitev neskladnosti izpodbijanih odlokov z drugim odstavkom 32. člena in tretjim odstavkom 42. člena Ustave učinek razveljavitve (7. točka izreka).

109. Glede na takšno odločitev Ustavno sodišče drugih očitkov, ki se nanašajo na Odlok/30, Odlok/38, Odlok/52, Odlok/60 in Odlok/69, ni presojalo.

⁵² Glej 28.a člen nemškega Zakona o varstvu pred nalezljivimi boleznimi (*Gesetz zur Verhütung und Bekämpfung von Infektionskrankheiten beim Menschen*), ki je bil sprejet posebej za preprečevanje širjenja bolezni COVID-19.

C.

110. Ustavno sodišče je sprejelo to odločbo na podlagi 48. člena, drugega odstavka 40. člena, tretjega odstavka 25. člena, 47. člena in tretjega odstavka 38.a člena ZUstS ter tretje alineje tretjega odstavka v zvezi s petim odstavkom 46. člena Poslovnika Ustavnega sodišča (Uradni list RS, št. 86/07, 54/10, 56/11, 70/17 in 35/20) v sestavi: predsednik dr. Rajko Knez ter sodnice in sodniki dr. Matej Accetto, dr. Rok Čeferin, dr. Dunja Jadek Pensa, dr. Špelca Mežnar, dr. Marijan Pavčnik, Marko Šorli in dr. Katja Šugman Stubbs. Točke 1, 2, 3, 6 in 7 je sprejelo s petimi glasovi proti trem. Proti so glasovali sodnica Jadek Pensa ter sodnika Knez in Šorli. Ustavno sodišče je točke 4, 5, 8, 9 in 10 izreka sprejelo soglasno. Sodnica Jadek Pensa ter sodnika Knez in Šorli so dali delno pritrdilna, delno odklonilna ločena mnenja. Sodnici Mežnar in Šugman Stubbs ter sodnik Pavčnik so dali pritrdilna ločena mnenja.

Dr. Rajko Knez
predsednik

DRUGI DRŽAVNI ORGANI IN ORGANIZACIJE

1843. Dogovor o odpravi varčevalnih ukrepov v zvezi s povračili stroškov in drugimi prejemki javnih uslužbencev, zamiku izplačilnega dneva plače pri proračunskih uporabnikih ter regresu za letni dopust za leto 2021

DOGOVOR

o odpravi varčevalnih ukrepov v zvezi s povračili stroškov in drugimi prejemki javnih uslužbencev, zamiku izplačilnega dneva plače pri proračunskih uporabnikih ter regresu za letni dopust za leto 2021

Vlada Republike Slovenije in reprezentativni sindikati javnega sektorja soglašajo z odpravo v tem dogovoru določenih varčevalnih ukrepov v zvezi s povračili stroškov in drugimi prejemki javnih uslužbencev, zamikom izplačilnega dneva plače pri proračunskih uporabnikih ter regresom za letni dopust za leto 2021 z naslednjo vsebino:

1. Regres za prehrano

Regres za prehrano med delom znaša 4,30 evra za dan prisotnosti na delu in pripada vsem javnim uslužbencem, ki so prisotni na delu najmanj s polovičnim delovnim časom.

Vsebina te točke se uredi z aneksom h Kolektivni pogodbi za negospodarske dejavnosti v Republiki Sloveniji ter aneksi h kolektivnim pogodbam dejavnosti in poklicev.

2. Dnevnice za službena potovanja v Republiki Sloveniji

Znesek za dnevnicu za službeno potovanje v državi v trajanju nad 12 ur znaša 21,39 evra.

Določi se dnevnicu za službeno potovanje v trajanju nad 8 do vključno 12 ur v višini 10,68 evra.

Določi se dnevnicu za službeno potovanje v trajanju 6 do 8 ur v višini 5,16 evra.

Vsebina te točke se uredi z aneksom h Kolektivni pogodbi za negospodarske dejavnosti v Republiki Sloveniji ter aneksi h kolektivnim pogodbam dejavnosti in poklicev.

3. Solidarnostna pomoč

Ohranjata se višja višina solidarnostne pomoči za člane reprezentativnega sindikata, podpisnike aneksa h Kolektivni pogodbi za negospodarske dejavnosti v Republiki Sloveniji in aneksov h kolektivnim pogodbam dejavnosti in poklicev ter ureditev, da je do izplačila solidarnostne pomoči upravičen javni uslužbenec, če njegova osnovna plača v mesecu, ko se je zgodil primer, ne presega oziroma ne bi presegala višine minimalne plače, razen v primeru članov reprezentativnih sindikatov javnega sektorja, za katere se določi, da osnovna plača v mesecu, ko se je zgodil primer, ne presega oziroma ne bi presegala višine 140 odstotkov minimalne plače.

Vsebina te točke se uredi z aneksom h Kolektivni pogodbi za negospodarske dejavnosti v Republiki Sloveniji ter aneksi h kolektivnim pogodbam dejavnosti in poklicev, velja pa samo za podpisnike teh aneksov.

4. Terenski dodatek

Višina terenskega dodatka znaša 21 odstotkov dnevnicu za službeno potovanje v državi nad 12 ur.

Vsebina te točke se uredi z aneksom h Kolektivni pogodbi za negospodarske dejavnosti v Republiki Sloveniji ter aneksi h kolektivnim pogodbam dejavnosti in poklicev.

5. Jubilejna nagrada

Kot delovna doba, ki se upošteva za pridobitev pravice do jubilejne nagrade, se šteje tudi delovna doba pri koncesionarjih, ki opravljajo dejavnost v mreži javne službe.

Vsebina te točke se uredi z aneksom h Kolektivni pogodbi za negospodarske dejavnosti v Republiki Sloveniji ter aneksi h kolektivnim pogodbam dejavnosti in poklicev.

6. Usklajevanje zneskov

Višina regresa za prehrano se usklajuje vsakih šest mesecev z rastjo cen prehrablenih izdelkov na podlagi podatkov Statističnega urada RS.

Preostali zneski (nadomestilo za ločeno življenje, dnevnice za službeno potovanje v državi, jubilejne nagrade in solidarnostne pomoči) se enkrat letno uskladijo z rastjo cen življenjskih potrebščin. Za uskladitev se uporabi uradni podatek Statističnega urada Republike Slovenije o medletni rasti cen življenjskih potrebščin decembra preteklega leta glede na december predpreteklega leta, uskladitev pa se izvede januarja.

Vsebina te točke se uredi z aneksom h Kolektivni pogodbi za negospodarske dejavnosti v Republiki Sloveniji ter aneksi h kolektivnim pogodbam dejavnosti in poklicev.

7. Kilometrini za uporabo lastnega avtomobila za službene namene

Kilometrini za uporabo lastnega avtomobila za službene namene znaša 30 odstotkov cene neosvinčenega motornega bencina 95 oktanov za prevoženi kilometer.

Glede višine cene bencina se upošteva referenčni podatek maloprodajne cene, v skladu z Aneksom h Kolektivni pogodbi za negospodarske dejavnosti v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 160/20) ter aneksi h kolektivnim pogodbam dejavnosti in poklicev (Uradni list RS, št. 160/20).

Vsebina te točke se uredi z aneksom h Kolektivni pogodbi za negospodarske dejavnosti v Republiki Sloveniji ter aneksi h kolektivnim pogodbam dejavnosti in poklicev.

8. Povračilo stroškov prevoza na delo in z dela

Povračilo stroškov prevoza na delo in z dela pripada javnemu uslužbencu glede na razdaljo od kraja bivališča do delovnega mesta, če znaša ta razdalja več kot dva kilometra.

Določi se povračilo stroškov kilometrine v višini 10 odstotkov cene neosvinčenega motornega bencina 95 oktanov, pri čemer se glede višine cene bencina upošteva referenčni podatek maloprodajne cene, v skladu z Aneksom h Kolektivni pogodbi za negospodarske dejavnosti v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 160/20) ter aneksi h kolektivnim pogodbam dejavnosti in poklicev (Uradni list RS, št. 160/20), vendar v znesku izplačila ne manj kot 30 evrov. Tudi povračilo stroškov v višini 30 evrov se izplača glede na dejansko število prihodov in odhodov na delo.

Če javni uslužbenec predloži dokazilo o nakupu imenske mesečne vozovnice (javni prevoz), se mu povrnejo stroški v višini cene te vozovnice.

Podpisniki sporazuma soglašajo, da se pri ugotavljanju razdalje od kraja bivališča do delovnega mesta in obračunu kilometrine upošteva najkrajša varna pot.

Razdalje za upravičenost do povračila stroškov prevoza na delo in z dela ter za povračilo kilometrine se določijo na podlagi daljinomera »Google Zemljevidi«.

Varna pot je tista, ki je urejena, redno vzdrževana in prevozna vse leto. Med varne poti ne spadajo gozdne ceste, vinske ceste, makadamske ceste, poti, ki vodijo čez travnike in njive, pešpoti, neprevozne in druge neprimerne poti, ki so kot take določene v skladu s kriteriji pristojnega organa oziroma so kot takšne nedvoumno izkazane s strani delavca. Pri izračunu se ne upoštevajo poti, ki vodijo prek drugih držav, razen kadar gre za prevoz na delovno mesto v tujino ali če javni uslužbenec to sam zahteva. Kadar ima javni uslužbenec možnost prevoza po avtocesti, lahko za izračun najkrajše varne poti v digitalnem merilniku razdalje »Google Zemljevidi«, označi prevoz po avtocesti.

Vsebina te točke se uredi z aneksom h Kolektivni pogodbi za negospodarske dejavnosti v Republiki Sloveniji ter aneksi h kolektivnim pogodbam dejavnosti in poklicev.

9. Nagrade dijakom in študentom za obvezno opravljanje prakse

Nagrade za obvezno opravljanje prakse se določijo v naslednjih višini:

- za študente v višini 172 evrov mesečno,
- za dijake v višini 86 evrov mesečno.

Nagrada se izplača v sorazmernem deležu glede na število dni prisotnosti.

Vsebina te točke se uredi z aneksom h Kolektivni pogodbi za negospodarske dejavnosti v Republiki Sloveniji.

10. Zamik izplačila plače pri proračunskih uporabnikih

Dan izplačila plače se pri proračunskih uporabnikih, ki imajo izplačilni dan v kolektivni pogodbi dejavnosti ali poklicev določen pred 10. dnem v mesecu za pretekli mesec, ter pri proračunskih uporabnikih, ki sedaj v kolektivni pogodbi nimajo določenega izplačilnega dneva plače, zamakne na najpozneje 10. dan v mesecu, razen pri proračunskih uporabnikih, ki za obračun in izplačilo plač uporabljajo MFeRAC, pri katerih se izplačilni dan zamakne na najpozneje 10. delovni dan, vendar ne pozneje kot na 15. koledarski dan v mesecu.

Vsebina te točke se uredi z aneksom h Kolektivni pogodbi za negospodarske dejavnosti v Republiki Sloveniji ter aneksi h kolektivnim pogodbam dejavnosti in poklicev.

11. Regres za letni dopust v letu 2021

Za leto 2021 se določi regres za letni dopust v višini 1.050 evrov.

Regres za letni dopust za leto 2021 se javnim uslužbencem izplača 4. junija 2021.

Vsebina te točke se uredi z aneksom h Kolektivni pogodbi za negospodarske dejavnosti v Republiki Sloveniji.

12. Uveljavitev aneksov h kolektivnim pogodbam dejavnosti in poklicev

Aneksi h Kolektivni pogodbi za negospodarske dejavnosti v Republiki Sloveniji ter aneksi h kolektivnim pogodbam dejavnosti in poklicev iz 1. do 9. točke tega dogovora se uveljavijo tako, da se bodo določbe prvič uporabile za obračun stroškov v zvezi z delom in drugih prejemkov za mesec junij 2021, 10. točka tega dogovora pa prvič pri izplačilu plače za mesec maj 2021.

13. Usklajevanje vrednosti plačnih razredov

Podpisniki dogovora se zavezujejo, da v roku enega meseca od podpisa tega dogovora nadaljujejo z usklajevanji o plačnih razredih, izhajajoč iz tistih delovnih mest, ki so v spodnji tretjini plačne lestvice.

14. Neusklajene zadeve

Pogajanja o neusklajenih zadevah iz naslova odprave varčevalnih ukrepov se nadaljujejo na osnovi novih predlogov pogajalskih strani.

15. Uveljavitev dogovora in aneksa h kolektivni pogodbi za negospodarske dejavnosti v Republiki Sloveniji ter aneksov h kolektivnim pogodbam dejavnosti in poklicev

Rešitve, dogovorjene v tem dogovoru, se uveljavijo pod pogojem, da podpisniki, ki podpišejo ta dogovor, podpišejo tudi aneks h kolektivni pogodbi za negospodarske dejavnosti ter aneks(e) h kolektivnim pogodbam dejavnosti in poklicev.

16. Objava dogovora v Uradnem listu Republike Slovenije

Ta dogovor se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 0100-240/2021/3
Ljubljana, dne 28. maja 2021
EVA 2021-3130-0026

Vlada Republike Slovenije

Boštjan Koritnik
minister
za javno upravo

Reprezentativni sindikati
javnega sektorja

SINDIKAT VZGOJE,
IZOBRAŽEVANJA, ZNANOSTI
IN KULTURE SLOVENIJE
Branimir Štrukelj

SINDIKAT DRŽAVNIH ORGANOV
SLOVENIJE
Frančišek Verk

SINDIKAT VETERINARJEV
SLOVENIJE – PERGAM
Nataša Ajdič
NI PODPISALA

SINDIKAT DELAVCEV
V VZGOJNI, IZOBRAŽEVALNI
IN RAZISKOVALNI DEJAVNOSTI
SLOVENIJE
Bojan Ravnikar
NI PODPISAL

GLOSA – SINDIKAT KULTURE
IN NARAVE SLOVENIJE
Mitja Šuštar
NI PODPISAL

POLICIJSKI SINDIKAT
SLOVENIJE
Rok Cvetko

SINDIKAT CARINIKOV
SLOVENIJE
Dušan Pečnik

SINDIKAT ZDRAVSTVA
IN SOCIALNEGA VARSTVA
SLOVENIJE
Irena Ilešič Čujovič

FIDES, SINDIKAT ZDRAVNIKOV
IN ZOBOZDRAVNIKOV
SLOVENIJE
po pooblastilu **Janusz Klim**

SINDIKAT DELAVCEV
V ZDRAVSTVENI NEGI
SLOVENIJE
Slavica Mencingar

KONFEDERACIJA SINDIKATOV
90 SLOVENIJE
Peter Majcen

SINDIKAT POKLICNEGA
GASILSTVA SLOVENIJE
Anton Drenik
NI PODPISAL

NEODVISNI SINDIKAT
DELAVCEV LJUBLJANSKE
UNIVERZE
dr. Tomaž Sajovic

SINDIKAT KULTURNIH
IN UMETNIŠKIH USTVARJALCEV
RTV
Peter Kosmač

SIFARM – SINDIKAT
FARMACEVTOV SLOVENIJE
Damir Domjan

SINDIKAT ZDRAVSTVA
IN SOCIALNEGA SKRBTVA
SLOVENIJE
Aleksander Jus
NI PODPISAL

SINDIKATI V ZDRAVSTVU
SLOVENIJE – PERGAM
Vladimir Lazič
NI PODPISAL

SVAS-SINDIKAT VLADNE
AGENCIJE SLOVENIJE
Stanislav Luzar

SINDIKAT SLOVENSКИH
DIPLOMATOV
Stanislav Sikošek
NI PODPISAL

SINDIKAT DELAVCEV
RADIODIFUZIJE SLOVENIJE
Tom Zalaznik

SINDIKAT SOCIALNEGA
ZAVAROVANJA SLOVENIJE
Katarina Kraj Marinček

SILMES – SINDIKAT
LABORATORIJSKE MEDICINE
SLOVENIJE
Mojca Završnik
NI PODPISALA

SINDIKAT MINISTRSTVA
ZA OBRAMBO
Darko Milenkovič

SINDIKAT NOVINARJEV
SLOVENIJE
Alenka Potočnik

SINDIKAT DELAVCEV
V PRAVOSODJU
Tomaž Virnik

SINDIKAT CENTROV
ZA SOCIALNO DELO –
SINCE 07 – KSS PERGAM
Perica Radonjič

SINDIKAT SEVALCEV
SLOVENIJE PERGAM
Robert Kokovnik
NI PODPISAL

SINDIKAT KAPITANIJE
SLOVENIJE
Aleš Rotar
NI PODPISAL

SINDIKAT POLICISTOV
SLOVENIJE
mag. Kristjan Mlekuš

DENS – SINDIKAT
ZOBOZDRAVNIKOV SLOVENIJE
Alenka Krabonja
NI PODPISALA

SINDIR-SINDIKAT
DIREKTORJEV IN RAVNATELJEV
SLOVENIJE
Anton Obreht

SORS – SINDIKAT OBČINSKIH
REDARJEV SLOVENIJE
Matjaž Frangež

SINDIKAT JAVNIH
USLUŽBENCEV SLOVENIJE
Tanja Popit

SINDIKAT DELAVCEV
STATISTIČNEGA URADA RS
Laura Šuštar Kožuh
NI PODPISALA

PRAKTIK.UM
Igor Muževič
NI PODPISAL

KNSS NEODVISNOST
Evelin Vesenjāk
NI PODPISALA

ZVEZA DELAVSKIH SINDIKATOV
SLOVENIJE – SOLIDARNOST
Albert Pavlič

VISOKOŠOLSKI SINDIKAT
SLOVENIJE
dr. Marko Marinčič
NI PODPISAL

SINDIKAT VOJAKOV SLOVENIJE
Gvido Novak

KONFEDERACIJA SLOVENSКИH
SINDIKATOV
Gvido Novak

SPUKC – SINDIKAT ZDRAVSTVA
SLOVENIJE
Damir Janekovič

SINDIKAT FINANČNO
RAČUNOVODSKIH
USLUŽBENCEV PLAČNE
SKUPINE J
Jožefa Frangeš

KONFEDERACIJA SINDIKATOV
SLOVENIJE-PERGAM
Jakob Počivavšek
NI PODPISAL

SINDIKAT UPRAVLJAVCEV
ŠPORTNE INFRASTRUKTURE
po pooblastilu **Urša Fink**

SINDIKAT MENEDŽERJEV
V KULTURI IN UMETNOSTI
Tina Kosi
NI PODPISALA

1844. Aneks h Kolektivni pogodbi za kulturne dejavnosti v Republiki Sloveniji

Na podlagi 3. točke II. poglavja Kolektivne pogodbe za kulturne dejavnosti v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 45/94, 45/94, 39/96, 39/99 – ZMPUPR, 82/99, 102/00, 52/01, 64/01, 43/06 – ZKoliP, 60/08, 32/09, 32/09, 40/12, 46/13, 106/15, 46/17, 2/17 – popr., 80/18 in 160/20)

Vlada Republike Slovenije, kot stranka na strani delodajalca, ki jo zastopa minister za kulturo, dr. Vasko Simoniti, in reprezentativni sindikati javnega sektorja GLOSA – Sindikat kulture in narave Slovenije, ki ga zastopa Mitja Šuštar, SVIZ – Sindikat vzgoje, izobraževanja, znanosti in kulture Slovenije, ki ga zastopa Branimir Štrukelj,

Sindikat novinarjev Slovenije, ki ga zastopa Alenka Počnik, Sindikat delavcev radiodifuzije Slovenije, ki ga zastopa Tom Zalaznik, in Sindikat kulturnih in umetniških ustvarjalcev RTV Slovenije, ki ga zastopa Peter Kosmač, kot stranke na strani javnih uslužbencev sklenejo

A N E K S

h Kolektivni pogodbi za kulturne dejavnosti v Republiki Sloveniji

1. člen

(namen sklenitve aneksa)

Ta aneks se sklepa zaradi realizacije Dogovora o odpravi varčevalnih ukrepov v zvezi s povračili stroškov in drugimi prejemki javnih uslužbencev, zamiku izplačilnega dneva plače pri proračunskih uporabnikih ter regresu za letni dopust za leto 2021.

2. člen

(izplačilni dan)

V Kolektivni pogodbi za kulturne dejavnosti v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 45/94, 45/94, 39/96, 39/99 – ZMPUPR, 82/99, 102/00, 52/01, 64/01, 43/06 – ZKoliP, 60/08, 32/09, 32/09, 40/12, 46/13, 106/15, 46/17, 2/17 – popr., 80/18 in 160/20) se v 59. členu v drugem odstavku besedilo »5. delovnega dne« nadomesti z besedilom »10. dne«.

3. člen

(veljavnost za zaposlene pri koncesionarjih)

Določbe tega aneksa se kot obvezni minimalni standard uporabljajo tudi za zaposlene pri koncesionarjih, ki opravljajo dejavnost v mreži javne službe.

1. Regres za prehrano med delom

4. člen

(regres za prehrano)

(1) Regres za prehrano je povračilo stroškov prehrane med delom.

(2) Višina regresa za prehrano med delom znaša 4,30 eura.

(3) Izplačilo regresa iz prejšnjega odstavka pripada javnemu uslužbencu za dan prisotnosti na delu.

(4) Kot dan prisotnosti na delu se šteje, če javni uslužbenec dela najmanj s polovičnim delovnim časom dnevno.

(5) Če je delovni čas razporejen neenakomerno tako, da javni uslužbenec dnevno opravi več kot 8 ur delovne obveznosti, se število regresov za prehrano za dneve, ko je delal več kot 8 ur, določi na način, da se število ur mesečne delovne obveznosti deli z osem.

(6) Če javni uslužbenec dela preko polnega delovnega časa, mu pripada znesek iz drugega odstavka tega člena v skladu s četrtem odstavkom tega člena. V primeru, da javni uslužbenec delo preko polnega delovnega časa opravi v istem dnevu po opravljeni redni delovni obveznosti, mu pripada dodatno povračilo stroškov za prehrano, ki se določi tako, da se število opravljenih nadur, opravljenih na te dneve v posameznem mesecu, deli z osem in mu za vsakih tako izpolnjenih osem ur dela preko polnega delovnega časa pripada znesek iz drugega odstavka tega člena.

(7) V primeru zagotovljene brezplačne prehrane med delom ima javni uslužbenec možnost izbire med izplačilom regresa za prehrano ali koriščenjem brezplačne prehrane. Koriščenje brezplačne prehrane med delom in izplačilo regresa za prehrano se izključujeta. Če je cena zagotovljene prehrane nižja od zneska regresa za prehrano, je javni uslužbenec upravičen do plačila razlike do višine zneska iz drugega odstavka tega člena.

2. Povračilo stroškov prevoza na delo in z dela

5. člen

(povračilo stroškov prevoza na delo in z dela)

(1) Povračilo stroškov prevoza na delo in z dela pripada javnemu uslužbencu glede na razdaljo od naslova stalnega ali začasnega bivališča oziroma naslova, s katerega se javni uslužbenec dejansko vozi na delo, do naslova, kjer javni uslužbenec opravlja delo, po najkrajši varni poti, če ta razdalja, upoštevaje tudi pešpoti, znaša več kot 2 kilometra.

(2) Za povračilo stroškov prevoza na delo in z dela se za razdaljo od naslova stalnega ali začasnega bivališča oziroma naslova v kraju, iz katerega se javni uslužbenec dejansko vozi na delo in z dela, do naslova v kraju opravljanja dela javnemu uslužbencu po najkrajši varni poti prizna kilometrina v višini 10 % cene neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov za vsak polni kilometer razdalje, vendar ne manj kot 30 evrov. Povračilo stroškov prevoza na delo in z dela iz prejšnjega stavka se javnemu uslužbencu povrne glede na število prihodov na delo in odhodov z dela.

(3) Za obračun kilometrine za povračilo stroškov prevoza na delo in z dela se za podatek o ceni neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov uporabi najvišjo ceno bencina, ki je bila poročana Evropski komisiji, za pretekli mesec, ki jo za vsak mesec posebej sporoči ministrstvo, pristojno za energijo, ministrstvu, pristojnemu za javno upravo, ki jo objavi na svoji spletni strani. Ceno iz prejšnjega stavka se uporablja od prvega dne v mesecu, v katerem je bil podatek objavljen na spletni strani ministrstva, pristojnega za javno upravo.

(4) Ne glede na določbo drugega odstavka tega člena se javnemu uslužbencu, ki delodajalcu predloži potrdilo o nakupu imenske mesečne vozovnice za javni potniški promet, stroški prevoza na delo in z dela povrnejo v višini cene imenske mesečne vozovnice za javni potniški promet.

(5) Razdalje za upravičenost do povračila stroškov prevoza na delo in z dela in za povračilo kilometrine se določijo na podlagi daljinomera »Google Zemljevidi«.

(6) Varna pot je tista pot, ki je urejena, redno vzdrževana in prevozna skozi vse leto. Med varne poti praviloma ne spadajo gozdne ceste, vinske ceste, makadamske ceste, poti, ki vodijo čez travnike in njive, pešpoti, neprevozne in druge neprimerne poti, ki so kot take določene v skladu s kriteriji pristojnega organa oziroma so kot takšne nedvoumno izkazane s strani delavca. Pri izračunu se ne upošteva poti, ki vodijo preko drugih držav, razen kadar gre za prevoz na delovno mesto v tujino, ali če javni uslužbenec to sam zahteva. Kadar ima javni uslužbenec možnost prevoza po avtocesti, lahko za izračun najkrajše varne poti v digitalnem merilniku razdalje »Google Zemljevidi« označi prevoz po avtocesti.

(7) Ne glede na določbo drugega in četrtega odstavka tega člena mesečna višina povračila stroškov prevoza na delo in z dela ne more znašati več, kot znaša višina minimalne plače za mesečno delovno obveznost, razen če je bil javni uslužbenec premeščen, prevzet na podlagi zakona ali je po odločitvi oziroma volji delodajalca sklenil pogodbo o zaposlitvi v drugem kraju.

(8) Če mora javni uslužbenec zaradi potreb delovnega procesa, izrednega dogodka oziroma zaradi dela zunaj redno predvidenega razporeda priti na delo večkrat, kot je število delovnih dni, se mu za te prihode in odhode povrne stroške prevoza, ne glede na omejitev višine povračila stroškov prevoza na delo in z dela iz prejšnjega odstavka.

(9) Če je organiziran ali zagotovljen brezplačni prevoz, oziroma če delodajalec zagotovi brezplačni prevoz na delo in z dela, javnemu uslužbencu povračilo stroškov prevoza na delo in z dela ne pripada.

(10) Če javni uslužbenec opravlja delo v več krajih, se mu za razdaljo med temi kraji prizna kilometrino v višini 10 % cene neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov.

6. člen

(določitev višine povračila prevoza na delo in z dela glede na kraj)

(1) Kraj, iz katerega se javnemu uslužbencu povrnejo stroški prevoza na delo in z dela, je naslov v kraju stalnega ali začasnega bivališča oziroma naslov v kraju, iz katerega se javni uslužbenec dejansko vozi na delo in z dela, če je ta bližji delovnemu mestu.

(2) Če ima javni uslužbenec v uporabi službeno stanovanje, se povračilo stroškov prevoza obračuna od naslova v kraju službenega stanovanja. Če javni uslužbenec zavrne dodelitev službenega stanovanja, se mu ne glede na način obračuna stroškov prevoza iz tega člena obračunajo in povrnejo stroški prevoza od naslova dodeljenega službenega stanovanja oziroma naslova, s katerega se dejansko vozi na delo in z dela, če je ta bližji naslovu opravljanja dela. Za zavrnitev službenega stanovanja se ne šteje zavrnitev stanovanja, ki ga je delodajalec dodelil javnemu uslužbencu na podlagi njegove vloge ali prijave na razpis za dodelitev stanovanja, razen če je bil javni uslužbenec predhodno seznanjen s konkretnim stanovanjem, za katerega se prijavlja na razpis in ki mu je dodeljeno, ter je bil seznanjen s posledicami odklonitve dodeljenega stanovanja. Javnemu uslužbencu, ki je zavrnil dodelitev službenega stanovanja, se obračunavajo in povrnejo stroški prevoza od dodeljenega službenega stanovanja, dokler je to stanovanje primerno glede na določbe zakona, ki ureja stanovanjsko področje, in bi ga glede na osebne okoliščine (npr. zdravstveno stanje, invalidnost, število družinskih članov) ali objektivne okoliščine (npr. stanje stanovanja, njegova uporabnost) dejansko lahko uporabljal. Javnemu uslužbencu se stroški prevoza na delo in z dela povrnejo v skladu s prvim odstavkom tega člena z naslednjim dnevom, ko ta obvesti delodajalca, da so nastale navedene okoliščine, če delodajalec ugotovi, da so te okoliščine dejansko nastale.

(3) Če je bil javni uslužbenec premeščen oziroma prevzet na podlagi zakona ali je po odločitvi oziroma volji delodajalca sklenil pogodbo o zaposlitvi v drugem kraju, se javnemu uslužbencu povrnejo stroški v skladu z drugim oziroma tretjim odstavkom prejšnjega člena.

7. člen

(izjava za povračilo stroškov prevoza na delo in z dela)

(1) Javni uslužbenec poda pisno izjavo za povračilo stroškov prevoza na delo in z dela glede na razdaljo, od koder se vozi na delo in z dela. Izjava vključuje naslednje podatke:

1. naslov stalnega bivališča,
2. naslov začasnega bivališča,
3. kraj/i (naslov/i), od koder se javni uslužbenec dejansko vozi na delo,
4. razdalja od stalnega bivališča do delovnega mesta (v km),
5. razdalja od začasnega bivališča do delovnega mesta (v km),
6. razdalja od kraja/ev (naslov/i), iz katerega/katerih se javni uslužbenec dejansko vozi na delo do delovnega mesta (v km),

7. uveljavljanje imenske mesečne vozovnice za javni potniški promet: DA NE (označiti); v primeru DA – dokazilo o nakupu.

(2) Vsako spremembo podatkov iz 1., 2., 3. in 7. točke prejšnjega odstavka mora javni uslužbenec v osmih dneh sporočiti pristojni službi delodajalca.

3. Povračilo stroškov na službenem potovanju v državi

8. člen

(dnevnic za službeno potovanje v državi)

(1) Dnevnic za službeno potovanje v Republiki Sloveniji je povračilo stroškov prehrane javnemu uslužbencu za tri obroke dnevno na službenem potovanju.

(2) Javni uslužbenec je upravičen do dnevnice za službeno potovanje v državi, ki traja:

- nad 12 ur, v višini 21,39 eurov,
- nad 8 do vključno 12 ur, v višini 10,68 eurov,
- od 6 do vključno 8 ur, v višini 5,16 evra.

(3) Dnevnica za službeno potovanje v državi nad 12 ur se določi za vsak dan službene odsotnosti, v katerem je javni uslužbenec odsoten več kot 12 ur, pri čemer se dan razume kot čas med 00.00 in 24.00. Ne glede na prejšnji stavek javnemu uslužbencu pripada dnevnic tudi, kadar se službeno potovanje začne v prvem dnevu in se brez prekinitve konča v naslednjem dnevu ter traja skupaj več kot 12 ur, vendar v nobenem od obeh dni ne traja več kot 12 ur.

(4) Javni uslužbenec, ki ima na službenem potovanju poravnano celotno prehrano v ceni druge storitve ali pa mu prehrano poravnava organizator, nima pravice do dnevnice. V primeru, da ima javni uslužbenec na službenem potovanju zagotovljene brezplačne obroke, se za zagotovljeni brezplačni zajtrk odšteje 20 odstotkov, za brezplačno kosilo oziroma večerjo pa za vsak obrok 40 odstotkov vrednosti dnevnice.

(5) Dnevnic in regres za prehrano se izključujeta.

4. Kilometrini za uporabo lastnega avtomobila za službene namene v državi

9. člen

(kilometrini za uporabo lastnega avtomobila v državi)

(1) Uporaba lastnega avtomobila v službene namene je izjemoma mogoča samo na podlagi dogovora med delodajalcem in javnim uslužbencem ali na podlagi potnega naloga, če drugače ni možno opraviti službene poti oziroma rednega dela.

(2) V primeru, da je javnemu uslužbencu v službene namene odobrena uporaba lastnega avtomobila, se mu povrne stroški za uporabo lastnega avtomobila v obliki kilometrine na podlagi dogovora ali potnega naloga.

(3) Kilometrini za uporabo lastnega avtomobila v službene namene znaša 30 odstotkov cene neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov za prevoženi kilometer.

(4) Za obračun kilometrine iz prejšnjega odstavka tega člena se za podatek o ceni neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov uporabi najvišja cena bencina, ki je bila poročana Evropski komisiji za pretekli mesec, ki jo za vsak mesec posebej sporoči ministrstvo, pristojno za energijo, ministrstvu, pristojnemu za javno upravo, ki jo objavi na svoji spletni strani. Cena iz prejšnjega stavka se uporablja od prvega dne v mesecu, v katerem je bil podatek objavljen na spletni strani ministrstva, pristojnega za javno upravo.

5. Jubilejna nagrada

10. člen

(jubilejna nagrada)

(1) Javnemu uslužbencu pripada jubilejna nagrada v višini:

- za 10 let delovne dobe 288,76 eura,
- za 20 let delovne dobe 433,13 eura,
- za 30 let delovne dobe 577,51 eura,
- za 40 let delovne dobe 577,51 eura.

(2) Jubilejna nagrada se izplača javnemu uslužbencu ob izplačilu plače v naslednjem mesecu po izpolnitvi pogojev.

(3) Delovna doba po tem členu je delovna doba, ki jo je javni uslužbenec izpolnil pri delodajalcih v javnem sektorju.

(4) Kot delodajalec v javnem sektorju se za potrebe ugotavljanja izpolnjevanja pogoja za pridobitev pravice do jubilejne nagrade iz prejšnjega člena šteje:

1. delodajalec v javnem sektorju, kot ga opredeljuje zakon, ki ureja javne uslužbenke, in zakon, ki ureja sistem plač v javnem sektorju, od 13. 7. 2002 dalje;

2. delodajalec, ki po vsebini in statusu ustreza delodajalcu v javnem sektorju, kot ga opredeljuje zakon, ki ureja javne

uslužbenke, in zakon, ki ureja sistem plač v javnem sektorju, in sicer:

- v celotni SFRJ do vključno 24. 6. 1991,
- v Republiki Sloveniji od 25. 6. 1991 dalje do vključno 12. 7. 2002,

– v državi članici EU v obdobju polnopravnega članstva Republike Slovenije v EU in

– v državi, ki ni članica EU, če je javnega uslužbenca na delo v državo, ki ni članica EU, napotil delodajalec;

3. institucija EU v obdobju polnopravnega članstva Republike Slovenije v EU.

(5) Kot delovna doba po prejšnjem členu šteje tudi delovna doba, ki jo je javni uslužbenec izpolnil pri mednarodni organizaciji, v kateri se je zaposlil s podporo Republike Slovenije.

(6) Kot delovna doba, ki se upošteva za pridobitev pravice do jubilejne nagrade, šteje tudi delovna doba pri koncesionarih, ki opravljajo dejavnost v mreži javne službe.

(7) Ne glede na prvi odstavek tega člena je javni uslužbenec upravičen do višje jubilejne nagrade skladno s 3. členom Aneksa h Kolektivni pogodbi za kulturne dejavnosti v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 46/13).

6. Solidarnostna pomoč

11. člen

(solidarnostna pomoč za člane reprezentativnega sindikata, podpisnika tega aneksa)

Ne glede na drugi odstavek 5. člena Aneksa h Kolektivni pogodbi za kulturne dejavnosti v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 46/13) je član reprezentativnega sindikata, podpisnika tega aneksa, upravičen do izplačila višje solidarnostne pomoči po prvem odstavku 5. člena Aneksa h Kolektivni pogodbi za kulturne dejavnosti v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 46/13), če njegova osnovna plača v mesecu, ko se je zgodil primer iz prvega odstavka 90. člena Kolektivne pogodbe za kulturne dejavnosti v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 45/94, 45/94, 39/96, 39/99 – ZMPUPR, 82/99, 102/00, 52/01, 64/01, 43/06 – ZKoiP, 60/08, 32/09, 32/09, 40/12, 46/13, 106/15, 46/17, 2/17 – popr., 80/18 in 160/20), ne presega oziroma ne bi presejala višine 140 odstotkov minimalne plače. V primeru požara in naravne nesreče, kot jih določajo predpisi s področja varstva pred naravnimi in drugimi nesrečami, omejitve iz prejšnjega stavka ne veljajo.

7. Terenski dodatek

12. člen

(terenski dodatek)

Višina terenskega dodatka znaša dnevno 21 odstotkov dnevnice za službeno potovanje v trajanju nad 12 ur.

8. Nagrade dijakom in študentom za obvezno opravljanje prakse

13. člen

(nagrade dijakom in študentom za obvezno prakso)

(1) Dijakom in študentom za obvezno opravljanje prakse pripada nagrada, ki se določi v mesečnem znesku, in sicer za:

– dijake znaša mesečna nagrada 86,00 evrov,

– študente znaša mesečna nagrada 172,00 evrov.

(2) Nagrada se izplača v sorazmernem deležu glede na število dni prisotnosti.

9. Usklajevanje zneskov

14. člen

(usklajevanje višin zneskov)

(1) Znesek regresa za prehrano med delom iz 4. člena tega aneksa se usklajuje vsakih šest mesecev z rastjo cen

prehrambenih izdelkov na podlagi podatkov Statističnega urada RS. Usklajen znesek se objavi na spletni strani ministrstva, pristojnega za upravo.

(2) Zneski nadomestila za ločeno življenje, dnevnic za službena potovanja v državi, jubilejnih nagrad in solidarnostnih pomoči se uskladijo enkrat letno z rastjo cen življenjskih potrebščin. Za uskladitev se uporabi uradni podatek Statističnega urada Republike Slovenije o medletni rasti cen življenjskih potrebščin decembra preteklega leta glede na december predpreteklega leta. Uskladitev zneskov se izvede januarja za tekoče koledarsko leto. Usklajeni zneski se objavijo na spletni strani ministrstva, pristojnega za upravo.

10. Prehodna in končni določbi

15. člen

(izplačilni dan)

Določba 2. člena tega aneksa se prvič uporabi pri izplačilu plače za mesec maj 2021 v mesecu juniju 2021.

16. člen

(razveljavitev)

Z dnem uveljavitve tega aneksa prenehajo veljati:

– 3., 5., 6., 7., 9., 10., in 15. člen Aneksa h Kolektivni pogodbi za kulturne dejavnosti v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 40/12),

– 5. člen Aneksa h Kolektivni pogodbi za kulturne dejavnosti v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 80/18) in Aneks h Kolektivni pogodbi za kulturne dejavnosti v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 160/20).

17. člen

(veljavnost aneksa)

Ta aneks začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporablja pa se za obračun stroškov v zvezi z delom in drugih prejemkov iz tega aneksa za mesec junij 2021.

Št. 0070-27/2021

Ljubljana, dne 1. junija 2021

EVA 2021-3340-0037

Vlada Republike Slovenije

**Reprezentativni sindikati
javnega sektorja**

Dr. Vasko Simoniti
minister
za kulturo

GLOSA – SINDIKAT KULTURE
IN NARAVE SLOVENIJE
Mitja Šuštar

SVIZ – SINDIKAT VZGOJE,
IZOBRAŽEVANJA, ZNANOSTI
IN KULTURE SLOVENIJE
Branimir Štrukelj

SINDIKAT NOVINARJEV
SLOVENIJE
Alenka Potočnik

SINDIKAT DELAVCEV
RADIODIFUZIJE SLOVENIJE
Tom Zalaznik

SINDIKAT KULTURNIH
IN UMETNIŠKIH
USTVARJALCEV RTV
SLOVENIJE
Peter Kosmač

Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti je dne 2. 6. 2021 izdalo potrdilo št. 10101-6/2008-33 o tem, da je Aneks h Kolektivni pogodbi za kulturne dejavnosti v Republiki Sloveniji vpisan v evidenco kolektivnih pogodb na podlagi 25. člena Zakona o kolektivnih pogodbah (Uradni list RS, št. 43/06 in 45/08 – ZArbit) pod zaporedno številko 35/10.

1845. Aneks h Kolektivni pogodbi za zaposlene v zdravstveni negi

Na podlagi 3. točke II. poglavja Kolektivne pogodbe za zaposlene v zdravstveni negi (Uradni list RS, št. 60/98, 73/98, 39/99 – ZMPUPR, 63/99, 73/00, 43/06 – ZKoliP, 60/08, 107/11, 40/12, 46/13, 46/17, 80/18 in 160/20)

Vlada Republike Slovenije, kot stranka na strani delodajalca, ki jo zastopata minister za zdravje Janez Poklukar in minister za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti, Janez Cigler Kralj, in Zdravniška Zbornica Slovenije, ki jo zastopa, prof. dr. Bojana Beović

in

reprezentativni sindikati javnega sektorja

Sindikat delavcev v zdravstveni negi Slovenije, ki ga zastopa Slavica Mencinger,

Sindikat zdravstva in socialnega varstva Slovenije, ki ga zastopa Irena Ilesič Čujovič,

Sindikat zdravstva in socialnega skrbstva Slovenije, ki ga zastopa Aleksander Jus, in

Sindikati v zdravstvu Slovenije – PERGAM, ki ga zastopa Vladimir Lazič

kot stranka na strani javnih uslužbencev skleneta

A N E K S

h Kolektivni pogodbi za zaposlene v zdravstveni negi

1. člen

(namen sklenitve aneksa)

Ta aneks se sklepa zaradi realizacije Dogovora o odpravi varčevalnih ukrepov v zvezi s povračili stroškov in drugimi prejemki javnih uslužbencev, zamiku izplačilnega dneva plače pri proračunskih uporabnikih ter regresu za letni dopust za leto 2021.

2. člen

(veljavnost za zaposlene pri koncesionarjih)

Določbe tega aneksa se kot obvezni minimalni standard uporabljajo tudi za zaposlene pri koncesionarjih, ki opravljajo dejavnost v mreži javne službe.

1. Regres za prehrano med delom

3. člen

(regres za prehrano)

(1) Regres za prehrano je povračilo stroškov prehrane med delom.

(2) Višina regresu za prehrano med delom znaša 4,30 eura.

(3) Izplačilo regresu iz prejšnjega odstavka pripada javnemu uslužbencu za dan prisotnosti na delu.

(4) Kot dan prisotnosti na delu se šteje, če javni uslužbenec dela najmanj s polovičnim delovnim časom dnevno.

(5) Če je delovni čas razporejen neenakomerno tako, da javni uslužbenec dnevno opravi več kot 8 ur delovne obveznosti, se število regresov za prehrano za dneve, ko je delal več kot 8 ur, določi na način, da se število ur mesečne delovne obveznosti deli z osem.

(6) Če javni uslužbenec dela preko polnega delovnega časa, mu pripada znesek iz drugega odstavka tega člena v skladu s četrtem odstavkom tega člena. V primeru, da javni uslužbenec delo preko polnega delovnega časa opravi v istem dnevu po opravljeni redni delovni obveznosti, mu pripada dodatno povračilo stroškov za prehrano, ki se določi tako, da se število opravljenih nadur, opravljenih na te dneve v posameznem mesecu, deli z osem in mu za vsakih tako izpolnjenih osem ur dela preko polnega delovnega časa pripada znesek iz drugega odstavka tega člena.

(7) V primeru zagotovljene brezplačne prehrane med delom ima javni uslužbenec možnost izbire med izplačilom regresa za prehrano ali koriščenjem brezplačne prehrane. Koriščenje brezplačne prehrane med delom in izplačilom regresa za prehrano se izključujeta. Če je cena zagotovljene prehrane nižja od zneska regresa za prehrano, je javni uslužbenec upravičen do plačila razlike do višine zneska iz drugega odstavka tega člena.

2. Povračilo stroškov prevoza na delo in z dela

4. člen

(povračilo stroškov prevoza na delo in z dela)

(1) Povračilo stroškov prevoza na delo in z dela pripada javnemu uslužbencu glede na razdaljo od naslova stalnega ali začasnega bivališča oziroma naslova, s katerega se javni uslužbenec dejansko vozi na delo, do naslova, kjer javni uslužbenec opravlja delo, po najkrajši varni poti, če ta razdalja, upošteva tudi pešpoti, znaša več kot 2 kilometra.

(2) Za povračilo stroškov prevoza na delo in z dela se za razdaljo od naslova stalnega ali začasnega bivališča oziroma naslova v kraju, iz katerega se javni uslužbenec dejansko vozi na delo in z dela, do naslova v kraju opravljanja dela javnemu uslužbencu po najkrajši varni poti prizna kilometrina v višini 10 % cene neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov za vsak polni kilometer razdalje, vendar ne manj kot 30 evrov. Povračilo stroškov prevoza na delo in z dela iz prejšnjega stavka se javnemu uslužbencu povrne glede na število prihodov na delo in odhodov z dela.

(3) Za obračun kilometrine za povračilo stroškov prevoza na delo in z dela se za podatek o ceni neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov uporabi najvišjo ceno bencina, ki je bila poročana Evropski komisiji, za pretekli mesec, ki jo za vsak mesec posebej sporoči ministrstvo, pristojno za energijo, ministrstvu, pristojnemu za javno upravo, ki jo objavi na svoji spletni strani. Ceno iz prejšnjega stavka se uporablja od prvega dne v mesecu, v katerem je bil podatek objavljen na spletni strani ministrstva, pristojnega za javno upravo.

(4) Ne glede na določbo drugega odstavka tega člena se javnemu uslužbencu, ki delodajalcu predloži potrdilo o nakupu imenske mesečne vozovnice za javni potniški promet, stroški prevoza na delo in z dela povrnejo v višini cene imenske mesečne vozovnice za javni potniški promet.

(5) Razdalje za upravičenost do povračila stroškov prevoza na delo in z dela in za povračilo kilometrine se določijo na podlagi daljinomera »Google Zemljevidi«.

(6) Varna pot je tista pot, ki je urejena, redno vzdrževana in prevozna skozi vse leto. Med varne poti praviloma ne spadajo gozdne ceste, vinske ceste, makadamske ceste, poti, ki vodijo čez travnike in njive, pešpoti, neprevozne in druge neprimerne poti, ki so kot take določene v skladu s kriteriji pristojnega organa oziroma so kot takšne nedvoumno izkazane s strani delavca. Pri izračunu se ne upošteva poti, ki vodijo preko drugih držav, razen kadar gre za prevoz na delovno mesto v tujino, ali če javni uslužbenec to sam zahteva. Kadar ima javni uslužbenec možnost prevoza po avtocesti, lahko za izračun najkrajše varne poti v digitalnem merilniku razdalje »Google Zemljevidi« označi prevoz po avtocesti.

(7) Ne glede na določbo drugega in četrtega odstavka tega člena mesečna višina povračila stroškov prevoza na delo

in z dela ne more znašati več, kot znaša višina minimalne plače za mesečno delovno obveznost, razen če je bil javni uslužbenec premeščen, prevzet na podlagi zakona ali je po odločitvi oziroma volji delodajalca sklenil pogodbo o zaposlitvi v drugem kraju.

(8) Če mora javni uslužbenec zaradi potreb delovnega procesa, izrednega dogodka oziroma zaradi dela zunaj redno predvidenega razporeda priti na delo večkrat, kot je število delovnih dni, se mu za te prihode in odhode povrne stroške prevoza, ne glede na omejitev višine povračila stroškov prevoza na delo in z dela iz prejšnjega odstavka.

(9) Če je organiziran ali zagotovljen brezplačni prevoz, oziroma če delodajalec zagotovi brezplačni prevoz na delo in z dela, javnemu uslužbencu povračilo stroškov prevoza na delo in z dela ne pripada.

(10) Če javni uslužbenec opravlja delo v več krajih, se mu za razdaljo med temi kraji prizna kilometrina v višini 10 % cene neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov.

5. člen

(določitev višine povračila prevoza na delo in z dela glede na kraj)

(1) Kraj, iz katerega se javnemu uslužbencu povrnejo stroški prevoza na delo in z dela, je naslov v kraju stalnega ali začasnega bivališča oziroma naslov v kraju, iz katerega se javni uslužbenec dejansko vozi na delo in z dela, če je ta bližji delovnemu mestu.

(2) Če ima javni uslužbenec v uporabi službeno stanovanje, se povračilo stroškov prevoza obračuna od naslova v kraju službenega stanovanja. Če javni uslužbenec zavrne dodelitev službenega stanovanja, se mu ne glede na način obračuna stroškov prevoza iz tega člena obračunajo in povrnejo stroški prevoza od naslova dodeljenega službenega stanovanja oziroma naslova, s katerega se dejansko vozi na delo in z dela, če je ta bližji naslovu opravljanja dela. Za zavrnitev službenega stanovanja se ne šteje zavrnitev stanovanja, ki ga je delodajalec dodelil javnemu uslužbencu na podlagi njegove vloge ali prijave na razpis za dodelitev stanovanja, razen če je bil javni uslužbenec predhodno seznanjen s konkretnim stanovanjem, za katerega se prijavlja na razpis in ki mu je dodeljeno, ter je bil seznanjen s posledicami odklonitve dodeljenega stanovanja. Javnemu uslužbencu, ki je zavrnil dodelitev službenega stanovanja, se obračunavajo in povrnejo stroški prevoza od dodeljenega službenega stanovanja, dokler je to stanovanje primerno glede na določbe zakona, ki ureja stanovanjsko področje, in bi ga glede na osebne okoliščine (npr. zdravstveno stanje, invalidnost, število družinskih članov) ali objektivne okoliščine (npr. stanje stanovanja, njegova uporabnost) dejansko lahko uporabljal. Javnemu uslužbencu se stroški prevoza na delo in z dela povrnejo v skladu s prvim odstavkom tega člena z naslednjim dnem, ko ta obvesti delodajalca, da so nastale navedene okoliščine, če delodajalec ugotovi, da so te okoliščine dejansko nastale.

(3) Če je bil javni uslužbenec premeščen oziroma prevzet na podlagi zakona ali je po odločitvi oziroma volji delodajalca sklenil pogodbo o zaposlitvi v drugem kraju, se javnemu uslužbencu povrnejo stroški v skladu z drugim oziroma tretjim odstavkom prejšnjega člena.

6. člen

(izjava za povračilo stroškov prevoza na delo in z dela)

(1) Javni uslužbenec poda pisno izjavo za povračilo stroškov prevoza na delo in z dela glede na razdaljo, od koder se vozi na delo in z dela. Izjava vključuje naslednje podatke:

1. naslov stalnega bivališča,
2. naslov začasnega bivališča,
3. kraj/i (naslov/i), od koder se javni uslužbenec dejansko vozi na delo,
4. razdalja od stalnega bivališča do delovnega mesta (v km),

5. razdalja od začasnega bivališča do delovnega mesta (v km),

6. razdalja od kraja/ev (naslov/i), iz katerega/katerih se javni uslužbenec dejansko vozi na delo do delovnega mesta (v km),

7. uveljavljanje imenske mesečne vozovnice za javni potniški promet: DA NE (označiti); v primeru DA – dokazilo o nakupu.

(2) Vsako spremembo podatkov iz 1., 2., 3. in 7. točke prejšnjega odstavka mora javni uslužbenec v osmih dneh sporočiti pristojni službi delodajalca.

3. Povračilo stroškov na službenem potovanju v državi

7. člen

(dnevnicna za službeno potovanje v državi)

(1) Dnevnicna za službeno potovanje v Republiki Sloveniji je povračilo stroškov prehrane javnemu uslužbencu za tri obroke dnevno na službenem potovanju.

(2) Javni uslužbenec je upravičen do dnevnice za službeno potovanje v državi, ki traja:

- nad 12 ur, v višini 21,39 eurov,
- nad 8 do vključno 12 ur, v višini 10,68 eurov,
- od 6 do vključno 8 ur, v višini 5,16 evra.

(3) Dnevnicna za službeno potovanje v državi nad 12 ur se določi za vsak dan službene odsotnosti, v katerem je javni uslužbenec odsoten več kot 12 ur, pri čemer se dan razume kot čas med 00.00 in 24.00. Ne glede na prejšnji stavek javnemu uslužbencu pripada dnevnicna tudi, kadar se službeno potovanje začne v prvem dnevu in se brez prekinitve konča v naslednjem dnevu ter traja skupaj več kot 12 ur, vendar v nobenem od obeh dni ne traja več kot 12 ur.

(4) Javni uslužbenec, ki ima na službenem potovanju poravnano celotno prehrano v ceni druge storitve ali pa mu prehrano poravnava organizator, nima pravice do dnevnice. V primeru, da ima javni uslužbenec na službenem potovanju zagotovljene brezplačne obroke, se za zagotovljeni brezplačni zajtrk odšteje 20 odstotkov, za brezplačno kosilo oziroma večerjo pa za vsak obrok 40 odstotkov vrednosti dnevnice.

(5) Dnevnicna in regres za prehrano se izključujeta.

4. Kilometrina za uporabo lastnega avtomobila za službene namene v državi

8. člen

(kilometrini za uporabo lastnega avtomobila v državi)

(1) Uporaba lastnega avtomobila za službene namene je izjemoma mogoča samo na podlagi dogovora med delodajalcem in javnim uslužbencem ali na podlagi potnega naloga, če drugače ni možno opraviti službene poti oziroma rednega dela.

(2) V primeru, da je javnemu uslužbencu za službene namene odobrena uporaba lastnega avtomobila, se mu povrne stroški za uporabo lastnega avtomobila v obliki kilometrine na podlagi dogovora ali potnega naloga.

(3) Kilometrini za uporabo lastnega avtomobila za službene namene znaša 30 odstotkov cene neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov za prevoženi kilometer.

(4) Za obračun kilometrine iz prejšnjega odstavka tega člena se za podatek o ceni neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov uporabi najvišja cena bencina, ki je bila poročana Evropski komisiji za pretekli mesec, ki jo za vsak mesec posebej sporoči ministrstvo, pristojno za energijo, ministrstvu, pristojnemu za javno upravo, ki jo objavi na svoji spletni strani. Cena iz prejšnjega stavka se uporablja od prvega dne v mesecu, v katerem je bil podatek objavljen na spletni strani ministrstva, pristojnega za javno upravo.

5. Jubilejna nagrada

9. člen

(jubilejna nagrada)

(1) Javnemu uslužbencu pripada jubilejna nagrada v višini:

- za 10 let delovne dobe 288,76 eura,
- za 20 let delovne dobe 433,13 eura,
- za 30 let delovne dobe 577,51 eura,
- za 40 let delovne dobe 577,51 eura.

(2) Jubilejna nagrada se izplača javnemu uslužbencu ob izplačilu plače v naslednjem mesecu po izpolnitvi pogojev.

(3) Delovna doba po tem členu je delovna doba, ki jo je javni uslužbenec izpolnil pri delodajalcih v javnem sektorju.

(4) Kot delodajalec v javnem sektorju se za potrebe ugotavljanja izpolnjevanja pogoja za pridobitev pravice do jubilejne nagrade iz prejšnjega člena šteje:

1. delodajalec v javnem sektorju, kot ga opredeljuje zakon, ki ureja javne uslužbence, in zakon, ki ureja sistem plač v javnem sektorju, od 13. 7. 2002 dalje;

2. delodajalec, ki po vsebini in statusu ustreza delodajalcu v javnem sektorju, kot ga opredelujeta zakon, ki ureja javne uslužbence, in zakon, ki ureja sistem plač v javnem sektorju, in sicer:

- v celotni SFRJ do vključno 24. 6. 1991,
- v Republiki Sloveniji od 25. 6. 1991 dalje do vključno 12. 7. 2002,

– v državi članici EU v obdobju polnopravnega članstva Republike Slovenije v EU in

– v državi, ki ni članica EU, če je javnega uslužbenca na delo v državo, ki ni članica EU, napotil delodajalec;

3. institucija EU v obdobju polnopravnega članstva Republike Slovenije v EU.

(5) Kot delovna doba po prejšnjem členu šteje tudi delovna doba, ki jo je javni uslužbenec izpolnil pri mednarodni organizaciji, v kateri se je zaposlil s podporo Republike Slovenije.

(6) Kot delovna doba, ki se upošteva za pridobitev pravice do jubilejne nagrade, šteje tudi delovna doba pri koncesionarih, ki opravljajo dejavnost v mreži javne službe.

(7) Ne glede na prvi odstavek tega člena je javni uslužbenec upravičen do višje jubilejne nagrade skladno s 3. členom Aneksa h Kolektivni pogodbi za zaposlene v zdravstveni negi (Uradni list RS, št. 46/13).

6. Solidarnostna pomoč

10. člen

(solidarnostna pomoč za člane reprezentativnega sindikata, podpisnika tega aneksa)

Ne glede na drugi odstavek 5. člena Aneksa h Kolektivni pogodbi za zaposlene v zdravstveni negi (Uradni list RS, št. 46/13) je član reprezentativnega sindikata, podpisnika tega aneksa, upravičen do izplačila višje solidarnostne pomoči po prvem odstavku 5. člena Aneksa h Kolektivni pogodbi za zaposlene v zdravstveni negi (Uradni list RS, št. 46/13), če njegova osnovna plača v mesecu, ko se je zgodil primer iz prvega odstavka 116. člena Kolektivne pogodbe za zaposlene v zdravstveni negi (Uradni list RS, št. 60/98, 73/98, 39/99 – ZMPUPR, 63/99, 73/00, 43/06 – ZKoiP, 60/08, 107/11, 40/12, 46/13, 46/17, 80/18 in 160/20), ne presega oziroma ne bi presegala višine 140 odstotkov minimalne plače. V primeru požara in naravne nesreče, kot jih določajo predpisi s področja varstva pred naravnimi in drugimi nesrečami, omejitve iz prejšnjega stavka ne veljajo.

7. Terenski dodatek

11. člen

(terenski dodatek)

Višina terenskega dodatka znaša dnevno 21 odstotkov dnevnice za službeno potovanje v trajanju nad 12 ur.

8. Nagrade dijakom in študentom za obvezno opravljanje prakse

12. člen

(nagrade dijakom in študentom za obvezno prakso)

(1) Dijakom in študentom za obvezno opravljanje prakse pripada nagrada, ki se določi v mesečnem znesku, in sicer za:

- dijake znaša mesečna nagrada 86,00 evrov,
- študente znaša mesečna nagrada 172,00 evrov.

(2) Nagrada se izplača v sorazmernem deležu glede na število dni prisotnosti.

9. Usklajevanje zneskov

13. člen

(uskajevanje višin zneskov)

(1) Znesek regresa za prehrano med delom iz 3. člena tega aneksa se usklajuje vsakih šest mesecev z rastjo cen prehrabnih izdelkov na podlagi podatkov Statističnega urada RS. Usklajen znesek se objavi na spletni strani ministrstva, pristojnega za upravo.

(2) Zneski nadomestila za ločeno življenje, dnevnic za službena potovanja v državi, jubilejnih nagrad in solidarnostnih pomoči se uskladijo enkrat letno z rastjo cen življenjskih potrebščin. Za uskladitev se uporabi uradni podatek Statističnega urada Republike Slovenije o medletni rasti cen življenjskih potrebščin decembra preteklega leta glede na december predpreteklega leta. Uskladitev zneskov se izvede januarja za tekoče koledarsko leto. Usklajeni zneski se objavijo na spletni strani ministrstva, pristojnega za upravo.

10. Končni določbi

14. člen

(razveljavitev)

Z dnem uveljavitve tega aneksa prenehajo veljati:

– 3., 5., 6., 7., 9., 10., in 15. člen Aneksa h Kolektivni pogodbi za zaposlene v zdravstveni negi (Uradni list RS, št. 40/12),

– 8. člen Aneksa h Kolektivni pogodbi za zaposlene v zdravstveni negi (Uradni list RS, št. 80/18) in Aneks h Kolektivni pogodbi za zaposlene v zdravstveni negi (Uradni list RS, št. 160/20).

15. člen

(veljavnost aneksa)

Ta aneks začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporablja pa se za obračun stroškov v zvezi z delom in drugih prejemkov iz tega aneksa za mesec junij 2021.

Št. 0070-126/2021/3

Ljubljana, dne 1. junija 2021

EVA 2021-2711-0096

Vlada Republike Slovenije**Reprezentativni sindikati
javnega sektorja****Janez Poklukar**
minister
za zdravjeSINDIKAT DELAVCEV
V ZDRAVSTVENI NEGI
SLOVENIJE
Slavica Mencingar**Janez Cigler Kralj**
minister
za delo, družino, socialne
zadeve in enake možnostiSINDIKAT ZDRAVSTVA
IN SOCIALNEGA VARSTVA
SLOVENIJE
Irena Ilešič ČujovičZdravniška zbornica Slovenije
prof. dr. Bojana Beović
NI PODPISALSINDIKAT ZDRAVSTVA
IN SOCIALNEGA SKRBTVA
SLOVENIJE
Mojca Šumer Korman
po pooblastiluSINDIKATI V ZDRAVSTVU
SLOVENIJE – PERGAM
Vladimir Lazič
NI PODPISAL

Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti je dne 2. 6. 2021 izdalo potrdilo št. 02047-4/2007-36 o tem, da je Aneks h Kolektivni pogodbi za zaposlene v zdravstveni negi vpisan v evidenco kolektivnih pogodb na podlagi 25. člena Zakona o kolektivnih pogodbah (Uradni list RS, št. 43/06 in 45/08 – ZArbit) pod zaporedno številko 25/9.

1846. Aneks h Kolektivni pogodbi za dejavnost zdravstva in socialnega varstva Slovenije

Na podlagi 7. točke I. poglavja Kolektivne pogodbe za dejavnost zdravstva in socialnega varstva Slovenije (Uradni list RS, št. 15/94, 18/94 – ZRPJZ, 57/95, 19/96, 56/98, 76/98, 39/99 – ZMPUPR, 102/00, 62/01, 43/06 – ZKoiP, 60/08, 75/08, 107/11, 40/12, 46/13, 106/15, 46/17, 80/18, 5/19 – popr. in 160/20)

Vlada Republike Slovenije kot stranka na strani delodajalca, ki jo zastopata Janez Poklukar, minister za zdravje in Janez Cigler Kralj, minister za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti, in Zdravniška Zbornica Slovenije, ki jo zastopa prof. dr. Bojana Beović

in

Sindikat zdravstva in socialnega varstva Slovenije, ki ga zastopa Irena Ilešič Čujovič,

Sindikat delavcev v zdravstveni negi Slovenije, ki ga zastopa Slavica Mencingar,

Sindikat zdravstva in socialnega skrbstva Slovenije, ki ga zastopa Aleksander Jus,

Sindikati v zdravstvu Slovenije – PERGAM, ki ga zastopa Vladimir Lazič,

SPUKC – Sindikat zdravstva Slovenije, ki ga zastopa Damir Janekovič,

SINCE 07 Sindikat centrov za socialno delo, ki ga zastopa Perica Radonjič,

kot stranka na strani javnih uslužbencev

skleneta

A N E K S**h Kolektivni pogodbi za dejavnost zdravstva in socialnega varstva Slovenije**

1. člen

(namen sklenitve aneksa)

Ta aneks se sklepa zaradi realizacije Dogovora o odpravi varčevalnih ukrepov v zvezi s povračili stroškov in drugimi prejemki javnih uslužbencev, zamiku izplačilnega dneva plače pri proračunskih uporabnikih ter regresu za letni dopust za leto 2021.

2. člen

(veljavnost za zaposlene pri koncesionarjih)

Določbe tega aneksa se kot obvezni minimalni standard uporabljajo tudi za zaposlene pri koncesionarjih, ki opravljajo dejavnost v mreži javne službe.

1. Regres za prehrano med delom**3. člen**

(regres za prehrano)

(1) Regres za prehrano je povračilo stroškov prehrane med delom.

(2) Višina regresa za prehrano med delom znaša 4,30 eura.

(3) Izplačilo regresa iz prejšnjega odstavka pripada javnemu uslužbencu za dan prisotnosti na delu.

(4) Kot dan prisotnosti na delu se šteje, če javni uslužbenec dela najmanj s polovičnim delovnim časom dnevno.

(5) Če je delovni čas razporejen neenakomerno tako, da javni uslužbenec dnevno opravi več kot 8 ur delovne obveznosti, se število regresov za prehrano za dneve, ko je delal več kot 8 ur, določi na način, da se število ur mesečne delovne obveznosti deli z osem.

(6) Če javni uslužbenec dela preko polnega delovnega časa, mu pripada znesek iz drugega odstavka tega člena v skladu s četrtem odstavkom tega člena. V primeru, da javni uslužbenec delo preko polnega delovnega časa opravi v istem dnevu po opravljeni redni delovni obveznosti, mu pripada dodatno povračilo stroškov za prehrano, ki se določi tako, da se število opravljenih nadur, opravljenih na te dneve v posameznem mesecu, deli z osem in mu za vsakih tako izpolnjenih osem ur dela preko polnega delovnega časa pripada znesek iz drugega odstavka tega člena.

(7) V primeru zagotovljene brezplačne prehrane med delom ima javni uslužbenec možnost izbire med izplačilom regresa za prehrano ali koriščenjem brezplačne prehrane. Koriščenje brezplačne prehrane med delom in izplačilo regresa za prehrano se izključujeta. Če je cena zagotovljene prehrane nižja od zneska regresa za prehrano, je javni uslužbenec upravičen do plačila razlike do višine zneska iz drugega odstavka tega člena.

2. Povračilo stroškov prevoza na delo in z dela**4. člen**

(povračilo stroškov prevoza na delo in z dela)

(1) Povračilo stroškov prevoza na delo in z dela pripada javnemu uslužbencu glede na razdaljo od naslova stalnega ali začasnega bivališča oziroma naslova, s katerega se javni uslužbenec dejansko vozi na delo, do naslova, kjer javni uslužbenec opravlja delo, po najkrajši varni poti, če ta razdalja, upošteva tudi pešpoti, znaša več kot 2 kilometra.

(2) Za povračilo stroškov prevoza na delo in z dela se za razdaljo od naslova stalnega ali začasnega bivališča oziroma naslova v kraju, iz katerega se javni uslužbenec dejansko vozi na delo in z dela, do naslova v kraju opravljanja dela javnemu uslužbencu po najkrajši varni poti prizna kilometrina v višini 10 % cene neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov za vsak polni kilometer razdalje, vendar ne manj kot 30 evrov. Povračilo stroškov prevoza na delo in z dela iz prejšnjega stavka se javnemu uslužbencu povrne glede na število prihodov na delo in odhodov z dela.

(3) Za obračun kilometrine za povračilo stroškov prevoza na delo in z dela se za podatek o ceni neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov uporabi najvišjo ceno bencina, ki je bila poročana Evropski komisiji, za pretekli mesec, ki jo za vsak mesec posebej sporoči ministrstvo, pristojno za energijo, ministrstvu, pristojnemu za javno upravo, ki jo objavi na svoji spletni strani. Ceno iz prejšnjega stavka se uporablja od prvega dne v mesecu, v katerem je bil podatek objavljen na spletni strani ministrstva, pristojnega za javno upravo.

(4) Ne glede na določbo drugega odstavka tega člena se javnemu uslužbencu, ki delodajalcu predloži potrdilo o nakupu imenske mesečne vozovnice za javni potniški promet, stroški prevoza na delo in z dela povrnejo v višini cene imenske mesečne vozovnice za javni potniški promet.

(5) Razdalje za upravičenost do povračila stroškov prevoza na delo in z dela in za povračilo kilometrine se določijo na podlagi daljinomera »Google Zemljevidi«.

(6) Varna pot je tista pot, ki je urejena, redno vzdrževana in prevozna skozi vse leto. Med varne poti praviloma ne spadajo gozdne ceste, vinske ceste, makadamske ceste, poti, ki vodijo čez travnike in njive, pešpoti, neprevozne in druge neprimerne poti, ki so kot take določene v skladu s kriteriji pristojnega organa oziroma so kot takšne nedvoumno izkazane s strani delavca. Pri izračunu se ne upošteva poti, ki vodijo preko drugih držav, razen kadar gre za prevoz na delovno mesto v tujino, ali če javni uslužbenec to sam zahteva. Kadar ima javni uslužbenec možnost prevoza po avtocesti, lahko za izračun najkrajše varne poti v digitalnem merilniku razdalje »Google Zemljevidi« označi prevoz po avtocesti.

(7) Ne glede na določbo drugega in četrtega odstavka tega člena mesečna višina povračila stroškov prevoza na delo in z dela ne more znašati več, kot znaša višina minimalne plače za mesečno delovno obveznost, razen če je bil javni uslužbenec premeščen, prevzet na podlagi zakona ali je po odločitvi oziroma volji delodajalca sklenil pogodbo o zaposlitvi v drugem kraju.

(8) Če mora javni uslužbenec zaradi potreb delovnega procesa, izrednega dogodka oziroma zaradi dela zunaj redno predvidenega zaporedja priti na delo večkrat, kot je število delovnih dni, se mu za te prihode in odhode povrne stroške prevoza, ne glede na omejitve višine povračila stroškov prevoza na delo in z dela iz prejšnjega odstavka.

(9) Če je organiziran ali zagotovljen brezplačni prevoz, oziroma če delodajalec zagotovi brezplačni prevoz na delo in z dela, javnemu uslužbencu povračilo stroškov prevoza na delo in z dela ne pripada.

(10) Če javni uslužbenec opravlja delo v več krajih, se mu za razdaljo med temi kraji prizna kilometrino v višini 10 % cene neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov.

5. člen

(določitev višine povračila prevoza na delo in z dela glede na kraj)

(1) Kraj, iz katerega se javnemu uslužbencu povrnejo stroški prevoza na delo in z dela, je naslov v kraju stalnega ali začasnega bivališča oziroma naslov v kraju, iz katerega se javni uslužbenec dejansko vozi na delo in z dela, če je ta bližji delovnemu mestu.

(2) Če ima javni uslužbenec v uporabi službeno stanovanje, se povračilo stroškov prevoza obračuna od naslova v kraju službenega stanovanja. Če javni uslužbenec zavrne dodelitev službenega stanovanja, se mu ne glede na način obračuna stroškov prevoza iz tega člena obračunajo in povrnejo stroški prevoza od naslova dodeljenega službenega stanovanja oziroma naslova, s katerega se dejansko vozi na delo in z dela, če je ta bližji naslovu opravljanja dela. Za zavrnitev službenega stanovanja se ne šteje zavrnitev stanovanja, ki ga je delodajalec dodelil javnemu uslužbencu na podlagi njegove vloge ali prijave na razpis za dodelitev stanovanja, razen če je bil javni uslužbenec predhodno seznanjen s konkretnim stanovanjem, za katerega se prijavlja na razpis in ki mu je dodeljeno, ter je bil seznanjen s posledicami odklonitve dodeljenega stanovanja. Javnemu uslužbencu, ki je zavrnil dodelitev službenega stanovanja, se obračunavajo in povrnejo stroški prevoza od dodeljenega službenega stanovanja, dokler je to stanovanje primerno glede na določbe zakona, ki ureja stanovanjsko področje, in bi ga glede na osebne okoliščine (npr. zdravstveno stanje, invalidnost, število družinskih članov) ali objektivne okoliščine (npr. stanje stanovanja, njegova uporabnost) dejansko lahko uporabljal. Javnemu uslužbencu se stroški prevoza na delo in z dela povrnejo v skladu s prvim odstavkom tega člena z naslednjim dnem, ko ta obvesti delodajalca, da so nastale navedene okoliščine, če delodajalec ugotovi, da so te okoliščine dejansko nastale.

(3) Če je bil javni uslužbenec premeščen oziroma prevzet na podlagi zakona ali je po odločitvi oziroma volji delodajalca sklenil pogodbo o zaposlitvi v drugem kraju, se javnemu uslužbencu povrnejo stroški v skladu z drugim oziroma tretjim odstavkom prejšnjega člena.

6. člen

(izjava za povračilo stroškov prevoza na delo in z dela)

(1) Javni uslužbenec poda pisno izjavo za povračilo stroškov prevoza na delo in z dela glede na razdaljo, od koder se vozi na delo in z dela. Izjava vključuje naslednje podatke:

1. naslov stalnega bivališča,
2. naslov začasnega bivališča,
3. kraj/i (naslov/i), od koder se javni uslužbenec dejansko vozi na delo,
4. razdalja od stalnega bivališča do delovnega mesta (v km),
5. razdalja od začasnega bivališča do delovnega mesta (v km),
6. razdalja od kraja/ev (naslov/i), iz katerega/katerih se javni uslužbenec dejansko vozi na delo do delovnega mesta (v km),
7. uveljavljanje imenske mesečne vozovnice za javni potniški promet: DA NE (označiti); v primeru DA – dokazilo o nakupu.

(2) Vsako spremembo podatkov iz 1., 2., 3. in 7. točke prejšnjega odstavka mora javni uslužbenec v osmih dneh sporočiti pristojni službi delodajalca.

3. Povračilo stroškov na službenem potovanju v državi

7. člen

(dnevnic za službeno potovanje v državi)

(1) Dnevnic za službeno potovanje v Republiki Sloveniji je povračilo stroškov prehrane javnemu uslužbencu za tri obroke dnevno na službenem potovanju.

(2) Javni uslužbenec je upravičen do dnevnice za službeno potovanje v državi, ki traja:

- nad 12 ur, v višini 21,39 eurov,
- nad 8 do vključno 12 ur, v višini 10,68 eurov,
- od 6 do vključno 8 ur, v višini 5,16 evra.

(3) Dnevnic za službeno potovanje v državi nad 12 ur se določijo za vsak dan službene odsotnosti, v katerem je javni uslužbenec odsoten več kot 12 ur, pri čemer se dan razume kot čas med 00.00 in 24.00. Ne glede na prejšnji stavek javnemu uslužbencu pripada dnevnic tudi, kadar se službeno potovanje začne v prvem dnevu in se brez prekinitve konča v naslednjem dnevu ter traja skupaj več kot 12 ur, vendar v nobenem od obeh dni ne traja več kot 12 ur.

(4) Javni uslužbenec, ki ima na službenem potovanju poravnano celotno prehrano v ceni druge storitve ali pa mu prehrano poravnava organizator, nima pravice do dnevnice. V primeru, da ima javni uslužbenec na službenem potovanju zagotovljene brezplačne obroke, se za zagotovljeni brezplačni zajtrk odšteje 20 odstotkov, za brezplačno kosilo oziroma večerjo pa za vsak obrok 40 odstotkov vrednosti dnevnice.

(5) Dnevnic in regres za prehrano se izključujeta.

4. Kilometrini za uporabo lastnega avtomobila za službene namene v državi

8. člen

(kilometrini za uporabo lastnega avtomobila v državi)

(1) Uporaba lastnega avtomobila v službene namene je izjemoma mogoča samo na podlagi dogovora med delodajalcem in javnim uslužbencem ali na podlagi potnega naloga, če drugače ni možno opraviti službene poti oziroma rednega dela.

(2) V primeru, da je javnemu uslužbencu v službene namene odobrena uporaba lastnega avtomobila, se mu povrnejo

stroški za uporabo lastnega avtomobila v obliki kilometrine na podlagi dogovora ali potnega naloga.

(3) Kilometrini za uporabo lastnega avtomobila v službene namene znaša 30 odstotkov cene neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov za prevoženi kilometer.

(4) Za obračun kilometrine iz prejšnjega odstavka tega člena se za podatek o ceni neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov uporabi najvišja cena bencina, ki je bila poročana Evropski komisiji za pretekli mesec, ki jo za vsak mesec posebej sporoči ministrstvo, pristojno za energijo, ministrstvu, pristojnemu za javno upravo, ki jo objavi na svoji spletni strani. Cena iz prejšnjega stavka se uporablja od prvega dne v mesecu, v katerem je bil podatek objavljen na spletni strani ministrstva, pristojnega za javno upravo.

5. Jubilejna nagrada

9. člen

(jubilejna nagrada)

(1) Javnemu uslužbencu pripada jubilejna nagrada v višini:

- za 10 let delovne dobe 288,76 eura,
- za 20 let delovne dobe 433,13 eura,
- za 30 let delovne dobe 577,51 eura,
- za 40 let delovne dobe 577,51 eura.

(2) Jubilejna nagrada se izplača javnemu uslužbencu ob izplačilu plače v naslednjem mesecu po izpolnitvi pogojev.

(3) Delovna doba po tem členu je delovna doba, ki jo je javni uslužbenec izpolnil pri delodajalcih v javnem sektorju.

(4) Kot delodajalec v javnem sektorju se za potrebe ugotavljanja izpolnjevanja pogoja za pridobitev pravice do jubilejne nagrade iz prejšnjega člena šteje:

1. delodajalec v javnem sektorju, kot ga opredeljujeta zakon, ki ureja javne uslužbenke, in zakon, ki ureja sistem plač v javnem sektorju, od 13. 7. 2002 dalje;

2. delodajalec, ki po vsebini in statusu ustreza delodajalcu v javnem sektorju, kot ga opredeljujeta zakon, ki ureja javne uslužbenke, in zakon, ki ureja sistem plač v javnem sektorju, in sicer:

- v celotni SFRJ do vključno 24. 6. 1991,
- v Republiki Sloveniji od 25. 6. 1991 dalje do vključno 12. 7. 2002,

– v državi članici EU v obdobju polnopravnega članstva Republike Slovenije v EU in

- v državi, ki ni članica EU, če je javnega uslužbenca na delo v državo, ki ni članica EU, napotil delodajalec;

3. institucija EU v obdobju polnopravnega članstva Republike Slovenije v EU.

(5) Kot delovna doba po prejšnjem členu šteje tudi delovna doba, ki jo je javni uslužbenec izpolnil pri mednarodni organizaciji, v kateri se je zaposlil s podporo Republike Slovenije.

(6) Kot delovna doba, ki se upošteva za pridobitev pravice do jubilejne nagrade, šteje tudi delovna doba pri koncesionarjih, ki opravljajo dejavnost v mreži javne službe.

(7) Ne glede na prvi odstavek tega člena je javni uslužbenec upravičen do višje jubilejne nagrade skladno s 3. členom Aneksa h Kolektivni pogodbi za dejavnost zdravstva in socialnega varstva Slovenije (Uradni list RS, št. 46/13).

6. Solidarnostna pomoč

10. člen

(solidarnostna pomoč za člane reprezentativnega sindikata, podpisnika tega aneksa)

Ne glede na drugi odstavek 5. člena Aneksa h Kolektivni pogodbi za dejavnost zdravstva in socialnega varstva Slovenije (Uradni list RS, št. 46/13) je član reprezentativnega sindikata, podpisnika tega aneksa, upravičen do izplačila višje solidarnostne pomoči po prvem odstavku 5. člena Aneksa h Kolektivni pogodbi za dejavnost zdravstva in socialnega varstva Slovenije

(Uradni list RS, št. 46/13), če njegova osnovna plača v mesecu, ko se je zgodil primer iz prvega odstavka 101. člena Kolektivne pogodbe za dejavnost zdravstva in socialnega varstva Slovenije (Uradni list RS, št. 15/94, 18/94 – ZRPJZ, 57/95, 19/96, 56/98, 76/98, 39/99 – ZMPUPR, 102/00, 62/01, 43/06 – ZKoiP, 60/08, 75/08, 107/11, 40/12, 46/13, 106/15, 46/17, 80/18, 5/19 – popr. in 160/20), ne presega oziroma ne bi presegala višine 140 odstotkov minimalne plače. V primeru požara in naravne nesreče, kot jih določajo predpisi s področja varstva pred naravnimi in drugimi nesrečami, omejitve iz prejšnjega stavka ne veljajo.

7. Terenski dodatek

11. člen

(terenski dodatek)

Višina terenskega dodatka znaša dnevno 21 odstotkov dnevnic za službeno potovanje v trajanju nad 12 ur.

8. Nagrade dijakom in študentom za obvezno opravljanje prakse

12. člen

(nagrade dijakom in študentom za obvezno prakso)

(1) Dijakom in študentom za obvezno opravljanje prakse pripada nagrada, ki se določi v mesečnem znesku, in sicer za:
– dijake znaša mesečna nagrada 86,00 evrov,
– študente znaša mesečna nagrada 172,00 evrov.

(2) Nagrada se izplača v sorazmernem deležu glede na število dni prisotnosti.

9. Usklajevanje zneskov

13. člen

(uskaljevanje višin zneskov)

(1) Znesek regresa za prehrano med delom iz 3. člena tega aneksa se usklajuje vsakih šest mesecev z rastjo cen prehrabnih izdelkov na podlagi podatkov Statističnega urada RS. Usklajen znesek se objavi na spletni strani ministrstva, pristojnega za upravo.

(2) Zneski nadomestila za ločeno življenje, dnevnic za službena potovanja v državi, jubilejnih nagrad in solidarnostnih pomoči se uskladijo enkrat letno z rastjo cen življenjskih potrebščin. Za uskladitev se uporabi uradni podatek Statističnega urada Republike Slovenije o medletni rasti cen življenjskih potrebščin decembra preteklega leta glede na december predpreteklega leta. Uskladitev zneskov se izvede januarja za tekoče koledarsko leto. Usklajeni zneski se objavijo na spletni strani ministrstva, pristojnega za upravo.

10. Končni določbi

14. člen

(razveljavitev)

Z dnem uveljavitve tega aneksa prenehajo veljati:

– 3., 5., 6., 7., 9., 10., in 15. člen Aneksa h Kolektivni pogodbi za dejavnost zdravstva in socialnega varstva Slovenije (Uradni list RS, št. 40/12),

– 9. člen Aneksa h Kolektivni pogodbi za dejavnost zdravstva in socialnega varstva Slovenije (Uradni list RS, št. 80/18) in Aneks h Kolektivni pogodbi za dejavnost zdravstva in socialnega varstva Slovenije (Uradni list RS, št. 160/20).

15. člen

(veljavnost aneksa)

Ta aneks začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporablja pa se za obračun stroškov

v zvezi z delom in drugih prejemkov iz tega aneksa za mesec junij 2021.

Št. 0070-127/2021/3

Ljubljana, dne 1. junija 2021

EVA 2021-2711-0097

Vlada Republike Slovenije

Reprezentativni sindikati
javnega sektorja

Janez Poklukar
minister
za zdravje

Sindikat zdravstva in socialnega
varstva Slovenije
Irena Ilešič Čujovič

Janez Cigler Kralj
minister
za delo, družino,
socialne zadeve in enake
možnosti

Sindikat delavcev v zdravstveni
negi Slovenije
Slavica Mencingar

Zdravniška zbornica
Slovenije
prof. dr. Bojana Beović
NI PODPISAL

Sindikat zdravstva in socialnega
skrbstva Slovenije
Mojca Šumer Korman
po pooblastilu

Sindikati v zdravstvu Slovenije –
PERGAM
Vladimir Lazič
NI PODPISAL

SPUKC – Sindikat zdravstva
Slovenije
Damir Janekovič

SINCE 07 Sindikat centrov
za socialno delo
Perica Radonjič

Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti je dne 2. 6. 2021 izdalo potrdilo št. 02047-2/2007-32 o tem, da je Aneks h Kolektivni pogodbi za dejavnost zdravstva in socialnega varstva Slovenije vpisan v evidenco kolektivnih pogodb na podlagi 25. člena Zakona o kolektivnih pogodbah (Uradni list RS, št. 43/06 in 45/08 – ZArbit) pod zaporedno številko 21/12.

1847. Aneks h Kolektivni pogodbi za zdravnike in zobozdravnike v Republiki Sloveniji

Na podlagi 3. točke II. poglavja Kolektivne pogodbe za zdravnike in zobozdravnike v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 14/94, 15/94, 18/94 – ZRPJZ, 22/96, 23/96 – popr., 39/98, 46/98 – popr., 39/99 – ZMPUPR, 97/00, 43/06 – ZKoiP, 60/08, 5/12, 40/12, 46/13, 16/17, 80/18 in 160/20)

Vlada Republike Slovenije, kot stranka na strani delodajalca,
in
reprezentativni sindikati javnega sektorja, kot stranka na strani javnih uslužbencev
sklenejo

A N E K S**h Kolektivni pogodbi za zdravnike
in zobozdravnike v Republiki Sloveniji**

1. člen

(namen sklenitve aneksa)

Ta aneks se sklepa zaradi realizacije Dogovora o odpravi varčevalnih ukrepov v zvezi s povračili stroškov in drugimi prejemki javnih uslužbencev, zamiku izplačilnega dneva plače pri proračunskih uporabnikih ter regresu za letni dopust za leto 2021.

2. člen

(veljavnost za zaposlene pri koncesionarjih)

Določbe tega aneksa se kot obvezni minimalni standard uporabljajo tudi za zaposlene pri koncesionarjih, ki opravljajo dejavnost v mreži javne službe.

1. Regres za prehrano med delom

3. člen

(regres za prehrano)

(1) Regres za prehrano je povračilo stroškov prehrane med delom.

(2) Višina regresa za prehrano med delom znaša 4,30 eura.

(3) Izplačilo regresa iz prejšnjega odstavka pripada javnemu uslužbencu za dan prisotnosti na delu.

(4) Kot dan prisotnosti na delu se šteje, če javni uslužbenec dela najmanj s polovičnim delovnim časom dnevno.

(5) Če je delovni čas razporejen neenakomerno tako, da javni uslužbenec dnevno opravi več kot 8 ur delovne obveznosti, se število regresov za prehrano za dneve, ko je delal več kot 8 ur, določi na način, da se število ur mesečne delovne obveznosti deli z osem.

(6) Če javni uslužbenec dela preko polnega delovnega časa, mu pripada znesek iz drugega odstavka tega člena v skladu s četrtem odstavkom tega člena. V primeru, da javni uslužbenec delo preko polnega delovnega časa opravi v istem dnevu po opravljeni redni delovni obveznosti, mu pripada dodatno povračilo stroškov za prehrano, ki se določi tako, da se število opravljenih nadur, opravljenih na te dneve v posameznem mesecu, deli z osem in mu za vsakih tako izpolnjenih osem ur dela preko polnega delovnega časa pripada znesek iz drugega odstavka tega člena.

(7) V primeru zagotovljene brezplačne prehrane med delom ima javni uslužbenec možnost izbire med izplačilom regresa za prehrano ali koriščenjem brezplačne prehrane. Koriščenje brezplačne prehrane med delom in izplačilo regresa za prehrano se izključujeta. Če je cena zagotovljene prehrane nižja od zneska regresa za prehrano, je javni uslužbenec upravičen do plačila razlike do višine zneska iz drugega odstavka tega člena.

2. Povračilo stroškov prevoza na delo in z dela

4. člen

(povračilo stroškov prevoza na delo in z dela)

(1) Povračilo stroškov prevoza na delo in z dela pripada javnemu uslužbencu glede na razdaljo od naslova stalnega ali začasnega bivališča oziroma naslova, s katerega se javni uslužbenec dejansko vozi na delo, do naslova, kjer javni uslužbenec opravlja delo, po najkrajši varni poti, če ta razdalja, upošteva tudi pešpoti, znaša več kot 2 kilometra.

(2) Za povračilo stroškov prevoza na delo in z dela se za razdaljo od naslova stalnega ali začasnega bivališča oziroma naslova v kraju, iz katerega se javni uslužbenec dejansko vozi na delo in z dela, do naslova v kraju opravljanja dela javnemu uslužbencu po najkrajši varni poti prizna kilometrina v višini

10 % cene neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov za vsak polni kilometer razdalje, vendar ne manj kot 30 evrov. Povračilo stroškov prevoza na delo in z dela iz prejšnjega stavka se javnemu uslužbencu povrne glede na število prihodov na delo in odhodov z dela.

(3) Za obračun kilometrine za povračilo stroškov prevoza na delo in z dela se za podatek o ceni neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov uporabi najvišjo ceno bencina, ki je bila poročana Evropski komisiji, za pretekli mesec, ki jo za vsak mesec posebej sporoči ministrstvo, pristojno za energijo, ministrstvu, pristojnemu za javno upravo, ki jo objavi na svoji spletni strani. Ceno iz prejšnjega stavka se uporablja od prvega dne v mesecu, v katerem je bil podatek objavljen na spletni strani ministrstva, pristojnega za javno upravo.

(4) Ne glede na določbo drugega odstavka tega člena se javnemu uslužbencu, ki delodajalcu predloži potrdilo o nakupu imenske mesečne vozovnice za javni potniški promet, stroški prevoza na delo in z dela povrnejo v višini cene imenske mesečne vozovnice za javni potniški promet.

(5) Razdalje za upravičenost do povračila stroškov prevoza na delo in z dela in za povračilo kilometrine se določijo na podlagi daljinomera »Google Zemljevidi«.

(6) Varna pot je tista pot, ki je urejena, redno vzdrževana in prevozna skozi vse leto. Med varne poti praviloma ne spadajo gozdne ceste, vinske ceste, makadamske ceste, poti, ki vodijo čez travnike in njive, pešpoti, neprevozne in druge neprimerne poti, ki so kot take določene v skladu s kriteriji pristojnega organa oziroma so kot takšne nedvoumno izkazane s strani delavca. Pri izračunu se ne upošteva poti, ki vodijo preko drugih držav, razen kadar gre za prevoz na delovno mesto v tujino, ali če javni uslužbenec to sam zahteva. Kadar ima javni uslužbenec možnost prevoza po avtocesti, lahko za izračun najkrajše varne poti v digitalnem merilniku razdalje »Google Zemljevidi« označi prevoz po avtocesti.

(7) Ne glede na določbo drugega in četrtega odstavka tega člena mesečna višina povračila stroškov prevoza na delo in z dela ne more znašati več, kot znaša višina minimalne plače za mesečno delovno obveznost, razen če je bil javni uslužbenec premeščen, prevzet na podlagi zakona ali je po odločitvi oziroma volji delodajalca sklenil pogodbo o zaposlitvi v drugem kraju.

(8) Če mora javni uslužbenec zaradi potreb delovnega procesa, izrednega dogodka oziroma zaradi dela zunaj redno predvidenega zaporedja priti na delo večkrat, kot je število delovnih dni, se mu za te prihode in odhode povrne stroške prevoza, ne glede na omejitev višine povračila stroškov prevoza na delo in z dela iz prejšnjega odstavka.

(9) Če je organiziran ali zagotovljen brezplačni prevoz, oziroma če delodajalec zagotovi brezplačni prevoz na delo in z dela, javnemu uslužbencu povračilo stroškov prevoza na delo in z dela ne pripada.

(10) Če javni uslužbenec opravlja delo v več krajih, se mu za razdaljo med temi kraji prizna kilometrina v višini 10 % cene neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov.

5. člen

(določitev višine povračila prevoza na delo in z dela glede na kraj)

(1) Kraj, iz katerega se javnemu uslužbencu povrnejo stroški prevoza na delo in z dela, je naslov v kraju stalnega ali začasnega bivališča oziroma naslov v kraju, iz katerega se javni uslužbenec dejansko vozi na delo in z dela, če je ta bližji delovnemu mestu.

(2) Če ima javni uslužbenec v uporabi službeno stanovanje, se povračilo stroškov prevoza obračuna od naslova v kraju službenega stanovanja. Če javni uslužbenec zavrne dodelitev službenega stanovanja, se mu ne glede na način obračuna stroškov prevoza iz tega člena obračunajo in povrnejo stroški prevoza od naslova dodeljenega službenega stanovanja oziroma naslova, s katerega se dejansko vozi na delo in z dela,

če je ta bližji naslovu opravljanja dela. Za zavrnitev službenega stanovanja se ne šteje zavrnitev stanovanja, ki ga je delodajalec dodelil javnemu uslužbencu na podlagi njegove vloge ali prijave na razpis za dodelitev stanovanja, razen če je bil javni uslužbenec predhodno seznanjen s konkretnim stanovanjem, za katerega se prijavlja na razpis in ki mu je dodeljeno, ter je bil seznanjen s posledicami odklonitve dodeljenega stanovanja. Javnemu uslužbencu, ki je zavrnil dodelitev službenega stanovanja, se obračunavajo in povrnejo stroški prevoza od dodeljenega službenega stanovanja, dokler je to stanovanje primerno glede na določbe zakona, ki ureja stanovanjsko področje, in bi ga glede na osebne okoliščine (npr. zdravstveno stanje, invalidnost, število družinskih članov) ali objektivne okoliščine (npr. stanje stanovanja, njegova uporabnost) dejansko lahko uporabljal. Javnemu uslužbencu se stroški prevoza na delo in z dela povrnejo v skladu s prvim odstavkom tega člena z naslednjim dnevom, ko ta obvesti delodajalca, da so nastale navedene okoliščine, če delodajalec ugotovi, da so te okoliščine dejansko nastale.

(3) Če je bil javni uslužbenec premeščen oziroma prevzet na podlagi zakona ali je po odločitvi oziroma volji delodajalca sklenil pogodbo o zaposlitvi v drugem kraju, se javnemu uslužbencu povrnejo stroški v skladu z drugim oziroma tretjim odstavkom prejšnjega člena.

6. člen

(izjava za povračilo stroškov prevoza na delo in z dela)

(1) Javni uslužbenec poda pisno izjavo za povračilo stroškov prevoza na delo in z dela glede na razdaljo, od koder se vozi na delo in z dela. Izjava vključuje naslednje podatke:

1. naslov stalnega bivališča,
2. naslov začasnega bivališča,
3. kraj/i (naslov/i), od koder se javni uslužbenec dejansko vozi na delo,
4. razdalja od stalnega bivališča do delovnega mesta (v km),
5. razdalja od začasnega bivališča do delovnega mesta (v km),
6. razdalja od kraja/ev (naslov/i), iz katerega/katerih se javni uslužbenec dejansko vozi na delo do delovnega mesta (v km),

7. uveljavljanje imenske mesečne vozovnice za javni poštanski promet: DA NE (označiti); v primeru DA – dokazilo o nakupu.

(2) Vsako spremembo podatkov iz 1., 2., 3. in 7. točke prejšnjega odstavka mora javni uslužbenec v osmih dneh sporočiti pristojni službi delodajalca.

3. Povračilo stroškov na službenem potovanju v državi

7. člen

(dnevnic za službeno potovanje v državi)

(1) Dnevnic za službeno potovanje v Republiki Sloveniji je povračilo stroškov prehrane javnemu uslužbencu za tri obroke dnevno na službenem potovanju.

(2) Javni uslužbenec je upravičen do dnevnice za službeno potovanje v državi, ki traja:

- nad 12 ur, v višini 21,39 eurov,
- nad 8 do vključno 12 ur, v višini 10,68 eurov,
- od 6 do vključno 8 ur, v višini 5,16 evra.

(3) Dnevnic za službeno potovanje v državi nad 12 ur se določi za vsak dan službene odsotnosti, v katerem je javni uslužbenec odsoten več kot 12 ur, pri čemer se dan razume kot čas med 00.00 in 24.00. Ne glede na prejšnji stavek javnemu uslužbencu pripada dnevnic tudi, kadar se službeno potovanje začne v prvem dnevu in se brez prekinitve konča v naslednjem dnevu ter traja skupaj več kot 12 ur, vendar v nobenem od obeh dni ne traja več kot 12 ur.

(4) Javni uslužbenec, ki ima na službenem potovanju poravnano celotno prehrano v ceni druge storitve ali pa mu

prehrano poravnava organizator, nima pravice do dnevnice. V primeru, da ima javni uslužbenec na službenem potovanju zagotovljene brezplačne obroke, se za zagotovljeni brezplačni zajtrk odšteje 20 odstotkov, za brezplačno kosilo oziroma večerjo pa za vsak obrok 40 odstotkov vrednosti dnevnice.

(5) Dnevnic in regres za prehrano se izključujeta.

4. Kilometrini za uporabo lastnega avtomobila za službene namene v državi

8. člen

(kilometrini za uporabo lastnega avtomobila v državi)

(1) Uporaba lastnega avtomobila v službene namene je izjemoma mogoča samo na podlagi dogovora med delodajalcem in javnim uslužbencem ali na podlagi potnega naloga, če drugače ni možno opraviti službene poti oziroma rednega dela.

(2) V primeru, da je javnemu uslužbencu v službene namene odobrena uporaba lastnega avtomobila, se mu povrnejo stroški za uporabo lastnega avtomobila v obliki kilometrine na podlagi dogovora ali potnega naloga.

(3) Kilometrini za uporabo lastnega avtomobila v službene namene znaša 30 odstotkov cene neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov za prevoženi kilometer.

(4) Za obračun kilometrine iz prejšnjega odstavka tega člena se za podatek o ceni neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov uporabi najvišja cena bencina, ki je bila poročana Evropski komisiji za pretekli mesec, ki jo za vsak mesec posebej sporoči ministrstvo, pristojno za energijo, ministrstvu, pristojnemu za javno upravo, ki jo objavi na svoji spletni strani. Cena iz prejšnjega stavka se uporablja od prvega dne v mesecu, v katerem je bil podatek objavljen na spletni strani ministrstva, pristojnega za javno upravo.

5. Jubilejna nagrada

9. člen

(jubilejna nagrada)

(1) Javnemu uslužbencu pripada jubilejna nagrada v višini:

- za 10 let delovne dobe 288,76 eura,
- za 20 let delovne dobe 433,13 eura,
- za 30 let delovne dobe 577,51 eura,
- za 40 let delovne dobe 577,51 eura.

(2) Jubilejna nagrada se izplača javnemu uslužbencu ob izplačilu plače v naslednjem mesecu po izpolnitvi pogojev.

(3) Delovna doba po tem členu je delovna doba, ki jo je javni uslužbenec izpolnil pri delodajalcih v javnem sektorju.

(4) Kot delodajalec v javnem sektorju se za potrebe ugotavljanja izpolnjevanja pogoja za pridobitev pravice do jubilejne nagrade iz prejšnjega člena šteje:

1. delodajalec v javnem sektorju, kot ga opredeljuje zakon, ki ureja javne uslužbenke, in zakon, ki ureja sistem plač v javnem sektorju, od 13. 7. 2002 dalje;

2. delodajalec, ki po vsebini in statusu ustreza delodajalcu v javnem sektorju, kot ga opredeljuje zakon, ki ureja javne uslužbenke, in zakon, ki ureja sistem plač v javnem sektorju, in sicer:

- v celotni SFRJ do vključno 24. 6. 1991,
- v Republiki Sloveniji od 25. 6. 1991 dalje do vključno 12. 7. 2002,

– v državi članici EU v obdobju polnopravnega članstva Republike Slovenije v EU in

– v državi, ki ni članica EU, če je javnega uslužbenca na delo v državo, ki ni članica EU, napotil delodajalec;

3. institucija EU v obdobju polnopravnega članstva Republike Slovenije v EU.

(5) Kot delovna doba po prejšnjem členu šteje tudi delovna doba, ki jo je javni uslužbenec izpolnil pri mednarodni organizaciji, v kateri se je zaposlil s podporo Republike Slovenije.

(6) Kot delovna doba, ki se upošteva za pridobitev pravice do jubilejne nagrade, šteje tudi delovna doba pri koncesionarjih, ki opravljajo dejavnost v mreži javne službe.

6. Solidarnostna pomoč

10. člen

(solidarnostna pomoč za člane reprezentativnega sindikata, podpisnika tega aneksa)

(1) Članu reprezentativnega sindikata, podpisnika tega aneksa, pripada za 20 odstotkov višja solidarnostna pomoč.

(2) Do izplačila solidarnostne pomoči je upravičen član reprezentativnega sindikata iz prejšnjega odstavka, če njegova osnovna plača v mesecu, ko se je zgodil primer iz 84. člena Kolektivne pogodbe za zdravnike in zobozdravnike v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 14/94, 15/94, 18/94 – ZRPJZ, 22/96, 23/96 – popr., 39/98, 46/98 – popr., 39/99 – ZMPUPR, 97/00, 43/06 – ZKoliP, 60/08, 5/12, 40/12, 46/13, 16/17, 80/18 in 160/20), ne presega oziroma ne bi presegala višine 140 odstotkov minimalne plače. V primeru požara in naravne nesreče, kot jih določajo predpisi s področja varstva pred naravnimi in drugimi nesrečami, omejitve iz prejšnjega stavka ne veljajo.

(3) Zahtevo za izplačilo solidarnostne pomoči iz prvega odstavka vložijo sindikat, na predlog člana, v roku 60 dni od nastanka primera oziroma od trenutka, ko je bil upravičenec zmožen vložiti predlog.

7. Terenski dodatek

11. člen

(terenski dodatek)

Višina terenskega dodatka znaša dnevno 21 odstotkov dnevnice za službeno potovanje v trajanju nad 12 ur.

8. Nagrade dijakom in študentom za obvezno opravljanje prakse

12. člen

(nagrade dijakom in študentom za obvezno prakso)

(1) Dijakom in študentom za obvezno opravljanje prakse pripada nagrada, ki se določi v mesečnem znesku, in sicer za:

- dijake znaša mesečna nagrada 86,00 evrov,
- študente znaša mesečna nagrada 172,00 evrov.

(2) Nagrada se izplača v sorazmernem deležu glede na število dni prisotnosti.

9. Usklajevanje zneskov

13. člen

(uskajevanje višin zneskov)

(1) Znesek regresa za prehrano med delom iz 3. člena tega aneksa se usklajuje vsakih šest mesecev z rastjo cen prehrabnih izdelkov na podlagi podatkov Statističnega urada RS. Usklajen znesek se objavi na spletni strani ministrstva, pristojnega za upravo.

(2) Zneski nadomestila za ločeno življenje, dnevnic za službena potovanja v državi, jubilejnih nagrad in solidarnostnih pomoči se uskladijo enkrat letno z rastjo cen življenjskih potrebščin. Za uskladitev se uporabi uradni podatek Statističnega urada Republike Slovenije o medletni rasti cen življenjskih potrebščin decembra preteklega leta glede na december predpreteklega leta. Uskladitev zneskov se izvede januarja za tekoče koledarsko leto. Usklajeni zneski se objavijo na spletni strani ministrstva, pristojnega za upravo.

10. Končni določbi

14. člen

(razveljavitev)

Z dnem uveljavitve tega aneksa prenehajo veljati:

– 3., 5., 6., 7., 9., 10. in 15. člen Aneksa h Kolektivni pogodbi za zdravnike in zobozdravnike v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 40/12),

– 3. člen Aneksa h Kolektivni pogodbi za zdravnike in zobozdravnike v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 80/18) in Aneks h Kolektivni pogodbi za zdravnike in zobozdravnike v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 160/20).

15. člen

(veljavnost aneksa)

Ta aneks začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporablja pa se za obračun stroškov v zvezi z delom in drugih prejemkov iz tega aneksa za mesec junij 2021.

Št. 0070-128/2021/2

Ljubljana, dne 1. junija 2021

EVA 2021-2711-0098

Vlada Republike Slovenije

Janez Poklukar
minister
za zdravje

Zdravniška zbornica Slovenije
prof. dr. Bojana Beović
NI PODPISAL

**Reprezentativni sindikati
javnega sektorja**

FIDES – Sindikat zdravnikov
in zobozdravnikov Slovenije
Konrad Kuštrnj

Sindikat zdravstva
in socialnega varstva Slovenije
Irena Ilesič Čujovič

Sindikat zdravstva
in socialnega skrbstva
Slovenije
Mojca Šumer Korman
po pooblastilu

Sindikati v zdravstvu Slovenije
– PERGAM
Vladimir Lazič
NI PODPISAL

DENS – Sindikat
zobozdravnikov Slovenije
Alenka Krabonja
NI PODPISAL

Sindikat zdravnikov družinske
medicine PRAKTIK. UM
Igor Mužević
NI PODPISAL

Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti je dne 2. 6. 2021 izdalo potrdilo št. 10101-13/2008-26 o tem, da je Aneks h Kolektivni pogodbi za zdravnike in zobozdravnike v Republiki Sloveniji vpisan v evidenco kolektivnih pogodb na podlagi 25. člena Zakona o kolektivnih pogodbah (Uradni list RS, št. 43/06 in 45/08 – ZArbit) pod zaporedno številko 34/9.

1848. Aneks h Kolektivni pogodbi za raziskovalno dejavnost

Na podlagi 2. točke II. poglavja Kolektivne pogodbe za raziskovalno dejavnost (Uradni list RS, št. 45/92, 50/92 – popr., 5/93, 18/94 – ZRPJZ, 50/94, 45/96, 51/98, 73/98 – popr., 39/99 – ZMPUPR, 106/99, 107/00, 64/01, 84/01, 85/01 – popr., 43/06 – ZKoliP, 61/08, 67/08, 40/12, 46/13, 106/15, 46/17, 80/18 in 160/20)

Vlada Republike Slovenije, kot stranka na strani delodajalca, ki jo zastopa ministrica za izobraževanje, znanost in šport, prof. dr. Simona Kustec,
in
reprezentativni sindikat javnega sektorja
SVIZ – Sindikat vzgoje, izobraževanja, znanosti in kulture Slovenije, ki ga zastopa Branimir Štrukelj, kot stranka na strani javnih uslužbencev skleneta

A N E K S

h Kolektivni pogodbi za raziskovalno dejavnost

1. člen

(namen sklenitve aneksa)

Ta aneks se sklepa zaradi realizacije Dogovora o odpravi varčevalnih ukrepov v zvezi s povračili stroškov in drugimi prejemki javnih uslužbencev, zamiku izplačilnega dneva plače pri proračunskih uporabnikih ter regresu za letni dopust za leto 2021.

2. člen

(veljavnost za zaposlene pri koncesionarjih)

Določbe tega aneksa se kot obvezni minimalni standard uporabljajo tudi za zaposlene pri koncesionarjih, ki opravljajo dejavnost v mreži javne službe.

1. Regres za prehrano med delom

3. člen

(regres za prehrano)

(1) Regres za prehrano je povračilo stroškov prehrane med delom.

(2) Višina regresa za prehrano med delom znaša 4,30 eura.

(3) Izplačilo regresa iz prejšnjega odstavka pripada javnemu uslužbencu za dan prisotnosti na delu.

(4) Kot dan prisotnosti na delu se šteje, če javni uslužbenec dela najmanj s polovičnim delovnim časom dnevno.

(5) Če je delovni čas razporejen neenakomerno tako, da javni uslužbenec dnevno opravi več kot 8 ur delovne obveznosti, se število regresov za prehrano za dneve, ko je delal več kot 8 ur, določi na način, da se število ur mesečne delovne obveznosti deli z osem.

(6) Če javni uslužbenec dela preko polnega delovnega časa, mu pripada znesek iz drugega odstavka tega člena v skladu s četrtem odstavkom tega člena. V primeru, da javni uslužbenec delo preko polnega delovnega časa opravi v istem dnevu po opravljeni redni delovni obveznosti, mu pripada dodatno povračilo stroškov za prehrano, ki se določi tako, da se število opravljenih nadur, opravljenih na te dneve v posameznem mesecu, deli z osem in mu za vsakih tako izpolnjenih osem ur dela preko polnega delovnega časa pripada znesek iz drugega odstavka tega člena.

(7) V primeru zagotovljene brezplačne prehrane med delom ima javni uslužbenec možnost izbire med izplačilom regresa za prehrano ali koriščenjem brezplačne prehrane. Koriščenje brezplačne prehrane med delom in izplačilo regresa za prehrano se izključujeta. Če je cena zagotovljene prehrane nižja od zneska regresa za prehrano, je javni uslužbenec upravičen do plačila razlike do višine zneska iz drugega odstavka tega člena.

2. Povračilo stroškov prevoza na delo in z dela

4. člen

(povračilo stroškov prevoza na delo in z dela)

(1) Povračilo stroškov prevoza na delo in z dela pripada javnemu uslužbencu glede na razdaljo od naslova stalnega

ali začasnega bivališča oziroma naslova, s katerega se javni uslužbenec dejansko vozi na delo, do naslova, kjer javni uslužbenec opravlja delo, po najkrajši varni poti, če ta razdalja, upošteva tudi pešpoti, znaša več kot 2 kilometra.

(2) Za povračilo stroškov prevoza na delo in z dela se za razdaljo od naslova stalnega ali začasnega bivališča oziroma naslova v kraju, iz katerega se javni uslužbenec dejansko vozi na delo in z dela, do naslova v kraju opravljanja dela javnemu uslužbencu po najkrajši varni poti prizna kilometrina v višini 10 % cene neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov za vsak polni kilometer razdalje, vendar ne manj kot 30 evrov. Povračilo stroškov prevoza na delo in z dela iz prejšnjega stavka se javnemu uslužbencu povrne glede na število prihodov na delo in odhodov z dela.

(3) Za obračun kilometrine za povračilo stroškov prevoza na delo in z dela se za podatek o ceni neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov uporabi najvišjo ceno bencina, ki je bila poročana Evropski komisiji, za pretekli mesec, ki jo za vsak mesec posebej sporoči ministrstvo, pristojno za energijo, ministrstvu, pristojnemu za javno upravo, ki jo objavi na svoji spletni strani. Ceno iz prejšnjega stavka se uporablja od prvega dne v mesecu, v katerem je bil podatek objavljen na spletni strani ministrstva, pristojnega za javno upravo.

(4) Ne glede na določbo drugega odstavka tega člena se javnemu uslužbencu, ki delodajalcu predloži potrdilo o nakupu imenske mesečne vozovnice za javni potniški promet, stroški prevoza na delo in z dela povrnejo v višini cene imenske mesečne vozovnice za javni potniški promet.

(5) Razdalje za upravičenost do povračila stroškov prevoza na delo in z dela in za povračilo kilometrine se določijo na podlagi daljinomera »Google Zemljevidi«.

(6) Varna pot je tista pot, ki je urejena, redno vzdrževana in prevozna skozi vse leto. Med varne poti praviloma ne spadajo gozdne ceste, vinske ceste, makadamske ceste, poti, ki vodijo čez travnike in njive, pešpoti, neprevozne in druge neprimerne poti, ki so kot take določene v skladu s kriteriji pristojnega organa oziroma so kot takšne nedvoumno izkazane s strani delavca. Pri izračunu se ne upošteva poti, ki vodijo preko drugih držav, razen kadar gre za prevoz na delovno mesto v tujino, ali če javni uslužbenec to sam zahteva. Kadar ima javni uslužbenec možnost prevoza po avtocesti, lahko za izračun najkrajše varne poti v digitalnem merilniku razdalje »Google Zemljevidi« označi prevoz po avtocesti.

(7) Ne glede na določbo drugega in četrtega odstavka tega člena mesečna višina povračila stroškov prevoza na delo in z dela ne more znašati več, kot znaša višina minimalne plače za mesečno delovno obveznost, razen če je bil javni uslužbenec premeščen, prevzet na podlagi zakona ali je po odločitvi oziroma volji delodajalca sklenil pogodbo o zaposlitvi v drugem kraju.

(8) Če mora javni uslužbenec zaradi potreb delovnega procesa, izrednega dogodka oziroma zaradi dela zunaj redno predvidenega zaporedja priti na delo večkrat, kot je število delovnih dni, se mu za te prihode in odhode povrne stroške prevoza, ne glede na omejitve višine povračila stroškov prevoza na delo in z dela iz prejšnjega odstavka.

(9) Če je organiziran ali zagotovljen brezplačni prevoz, oziroma če delodajalec zagotovi brezplačni prevoz na delo in z dela, javnemu uslužbencu povračilo stroškov prevoza na delo in z dela ne pripada.

(10) Če javni uslužbenec opravlja delo v več krajih, se mu za razdaljo med temi kraji prizna kilometrino v višini 10 % cene neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov.

5. člen

(določitev višine povračila prevoza na delo in z dela glede na kraj)

(1) Kraj, iz katerega se javnemu uslužbencu povrnejo stroški prevoza na delo in z dela, je naslov v kraju stalnega ali začasnega bivališča oziroma naslov v kraju, iz katerega se

javni uslužbenec dejansko vozi na delo in z dela, če je ta bližji delovnemu mestu.

(2) Če ima javni uslužbenec v uporabi službeno stanovanje, se povračilo stroškov prevoza obračuna od naslova v kraju službenega stanovanja. Če javni uslužbenec zavrne dodelitev službenega stanovanja, se mu ne glede na način obračuna stroškov prevoza iz tega člena obračunajo in povrnejo stroški prevoza od naslova dodeljenega službenega stanovanja oziroma naslova, s katerega se dejansko vozi na delo in z dela, če je ta bližji naslovu opravljanja dela. Za zavrnitev službenega stanovanja se ne šteje zavrnitev stanovanja, ki ga je delodajalec dodelil javnemu uslužbencu na podlagi njegove vloge ali prijave na razpis za dodelitev stanovanja, razen če je bil javni uslužbenec predhodno seznanjen s konkretnim stanovanjem, za katerega se prijavlja na razpis in ki mu je dodeljeno, ter je bil seznanjen s posledicami odklonitve dodeljenega stanovanja. Javnemu uslužbencu, ki je zavrnil dodelitev službenega stanovanja, se obračunavajo in povrnejo stroški prevoza od dodeljenega službenega stanovanja, dokler je to stanovanje primerno glede na določbe zakona, ki ureja stanovanjsko področje, in bi ga glede na osebne okoliščine (npr. zdravstveno stanje, invalidnost, število družinskih članov) ali objektivne okoliščine (npr. stanje stanovanja, njegova uporabnost) dejansko lahko uporabljal. Javnemu uslužbencu se stroški prevoza na delo in z dela povrnejo v skladu s prvim odstavkom tega člena z naslednjim dnevom, ko ta obvesti delodajalca, da so nastale navedene okoliščine, če delodajalec ugotovi, da so te okoliščine dejansko nastale.

(3) Če je bil javni uslužbenec premeščen oziroma prevzet na podlagi zakona ali je po odločitvi oziroma volji delodajalca sklenil pogodbo o zaposlitvi v drugem kraju, se javnemu uslužbencu povrnejo stroški v skladu z drugim oziroma tretjim odstavkom prejšnjega člena.

6. člen

(izjava za povračilo stroškov prevoza na delo in z dela)

(1) Javni uslužbenec poda pisno izjavo za povračilo stroškov prevoza na delo in z dela glede na razdaljo, od koder se vozi na delo in z dela. Izjava vključuje naslednje podatke:

1. naslov stalnega bivališča,
2. naslov začasnega bivališča,
3. kraj/i (naslov/i), od koder se javni uslužbenec dejansko vozi na delo,
4. razdalja od stalnega bivališča do delovnega mesta (v km),
5. razdalja od začasnega bivališča do delovnega mesta (v km),
6. razdalja od kraja/ev (naslov/i), iz katerega/katerih se javni uslužbenec dejansko vozi na delo do delovnega mesta (v km),
7. uveljavljanje imenske mesečne vozovnice za javni potniški promet: DA NE (označiti); v primeru DA – dokazilo o nakupu.

(2) Vsako spremembo podatkov iz 1., 2., 3. in 7. točke prejšnjega odstavka mora javni uslužbenec v osmih dneh sporočiti pristojni službi delodajalca.

3. Povračilo stroškov na službenem potovanju v državi

7. člen

(dnevnic za službeno potovanje v državi)

(1) Dnevnic za službeno potovanje v Republiki Sloveniji je povračilo stroškov prehrane javnemu uslužbencu za tri obroke dnevno na službenem potovanju.

(2) Javni uslužbenec je upravičen do dnevnice za službeno potovanje v državi, ki traja:

- nad 12 ur, v višini 21,39 eurov,
- nad 8 do vključno 12 ur, v višini 10,68 eurov,
- od 6 do vključno 8 ur, v višini 5,16 evra.

(3) Dnevnic za službeno potovanje v državi nad 12 ur se določi za vsak dan službene odsotnosti, v katerem je javni uslužbenec odsoten več kot 12 ur, pri čemer se dan razume kot čas med 00.00 in 24.00. Ne glede na prejšnji stavek javnemu uslužbencu pripada dnevnic tudi, kadar se službeno potovanje začne v prvem dnevu in se brez prekinitve konča v naslednjem dnevu ter traja skupaj več kot 12 ur, vendar v nobenem od obeh dni ne traja več kot 12 ur.

(4) Javni uslužbenec, ki ima na službenem potovanju poravnano celotno prehrano v ceni druge storitve ali pa mu prehrano poravnava organizator, nima pravice do dnevnice. V primeru, da ima javni uslužbenec na službenem potovanju zagotovljene brezplačne obroke, se za zagotovljeni brezplačni zajtrk odšteje 20 odstotkov, za brezplačno kosilo oziroma večerjo pa za vsak obrok 40 odstotkov vrednosti dnevnice.

(5) Dnevnic in regres za prehrano se izključujeta.

4. Kilometrini za uporabo lastnega avtomobila za službene namene v državi

8. člen

(kilometrini za uporabo lastnega avtomobila v državi)

(1) Uporaba lastnega avtomobila za službene namene je izjemoma mogoča samo na podlagi dogovora med delodajalcem in javnim uslužbencem ali na podlagi potnega naloga, če drugače ni možno opraviti službene poti oziroma rednega dela.

(2) V primeru, da je javnemu uslužbencu v službene namene odobrena uporaba lastnega avtomobila, se mu povrnejo stroški za uporabo lastnega avtomobila v obliki kilometrine na podlagi dogovora ali potnega naloga.

(3) Kilometrini za uporabo lastnega avtomobila za službene namene znaša 30 odstotkov cene neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov za prevoženi kilometer.

(4) Za obračun kilometrine iz prejšnjega odstavka tega člena se za podatek o ceni neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov uporabi najvišja cena bencina, ki je bila poročana Evropski komisiji za pretekli mesec, ki jo za vsak mesec posebej sporoči ministrstvo, pristojno za energijo, ministrstvu, pristojnemu za javno upravo, ki jo objavi na svoji spletni strani. Cena iz prejšnjega stavka se uporablja od prvega dne v mesecu, v katerem je bil podatek objavljen na spletni strani ministrstva, pristojnega za javno upravo.

5. Jubilejna nagrada

9. člen

(jubilejna nagrada)

(1) Javnemu uslužbencu pripada jubilejna nagrada v višini:

- za 10 let delovne dobe 288,76 eura,
- za 20 let delovne dobe 433,13 eura,
- za 30 let delovne dobe 577,51 eura,
- za 40 let delovne dobe 577,51 eura.

(2) Jubilejna nagrada se izplača javnemu uslužbencu ob izplačilu plače v naslednjem mesecu po izpolnitvi pogojev.

(3) Delovna doba po tem členu je delovna doba, ki jo je javni uslužbenec izpolnil pri delodajalcih v javnem sektorju.

(4) Kot delodajalec v javnem sektorju se za potrebe ugotavljanja izpolnjevanja pogoja za pridobitev pravice do jubilejne nagrade iz prejšnjega člena šteje:

1. delodajalec v javnem sektorju, kot ga opredelujeta zakon, ki ureja javne uslužbenke, in zakon, ki ureja sistem plač v javnem sektorju, od 13. 7. 2002 dalje;
2. delodajalec, ki po vsebini in statusu ustreza delodajalcu v javnem sektorju, kot ga opredelujeta zakon, ki ureja javne uslužbenke, in zakon, ki ureja sistem plač v javnem sektorju, in sicer:
 - v celotni SFRJ do vključno 24. 6. 1991,
 - v Republiki Sloveniji od 25. 6. 1991 dalje do vključno 12. 7. 2002,

– v državi članici EU v obdobju polnopravnega članstva Republike Slovenije v EU in

– v državi, ki ni članica EU, če je javnega uslužbenca na delo v državo, ki ni članica EU, napotil delodajalec;

3. institucija EU v obdobju polnopravnega članstva Republike Slovenije v EU.

(5) Kot delovna doba po prejšnjem členu šteje tudi delovna doba, ki jo je javni uslužbenec izpolnil pri mednarodni organizaciji, v kateri se je zaposlil s podporo Republike Slovenije.

(6) Kot delovna doba, ki se upošteva za pridobitev pravice do jubilejne nagrade, šteje tudi delovna doba pri koncesionarih, ki opravljajo dejavnost v mreži javne službe.

(7) Ne glede na prvi odstavek tega člena je javni uslužbenec upravičen do višje jubilejne nagrade skladno s 3. členom Aneksa h Kolektivni pogodbi za raziskovalno dejavnost (Uradni list RS, št. 46/13).

6. Solidarnostna pomoč

10. člen

(solidarnostna pomoč za člane reprezentativnega sindikata, podpisnika tega aneksa)

Ne glede na drugi odstavek 5. člena Aneksa h Kolektivni pogodbi za raziskovalno dejavnost (Uradni list RS, št. 46/13) je član reprezentativnega sindikata, podpisnika tega aneksa, upravičen do izplačila višje solidarnostne pomoči po prvem odstavku 5. člena Aneksa h Kolektivni pogodbi za raziskovalno dejavnost (Uradni list RS, št. 46/13), če njegova osnovna plača v mesecu, ko se je zgodil primer iz prvega odstavka 60. člena Kolektivne pogodbe za raziskovalno dejavnost (Uradni list RS, št. 45/92, 50/92 – popr., 5/93, 18/94 – ZRPJZ, 50/94, 45/96, 51/98, 73/98 – popr., 39/99 – ZMPUPR, 106/99, 107/00, 64/01, 84/01, 85/01 – popr., 43/06 – ZKoliP, 61/08, 67/08, 40/12, 46/13, 106/15, 46/17, 80/18 in 160/20), ne presega oziroma ne bi presegala višine 140 odstotkov minimalne plače. V primeru požara in naravne nesreče, kot jih določajo predpisi s področja varstva pred naravnimi in drugimi nesrečami, omejitve iz prejšnjega stavka ne veljajo.

7. Terenski dodatek

11. člen

(terenski dodatek)

Višina terenskega dodatka znaša dnevno 21 odstotkov dnevnice za službeno potovanje v trajanju nad 12 ur.

8. Nagrade dijakom in študentom za obvezno opravljanje prakse

12. člen

(nagrade dijakom in študentom za obvezno prakso)

(1) Dijakom in študentom za obvezno opravljanje prakse pripada nagrada, ki se določi v mesečnem znesku, in sicer za:

- dijake znaša mesečna nagrada 86,00 evrov,
- študente znaša mesečna nagrada 172,00 evrov.

(2) Nagrada se izplača v sorazmernem deležu glede na število dni prisotnosti.

9. Usklajevanje zneskov

13. člen

(usklajevanje višin zneskov)

(1) Znesek regresa za prehrano med delom iz 3. člena tega aneksa se usklajuje vsakih šest mesecev z rastjo cen prehrabnih izdelkov na podlagi podatkov Statističnega urada RS. Usklajen znesek se objavi na spletni strani ministrstva, pristojnega za upravo.

(2) Zneski nadomestila za ločeno življenje, dnevnic za službena potovanja v državi, jubilejnih nagrad in solidarno-

stnih pomoči se uskladijo enkrat letno z rastjo cen življenjskih potrebščin. Za uskladitev se uporabi uradni podatek Statističnega urada Republike Slovenije o medletni rasti cen življenjskih potrebščin decembra preteklega leta glede na december predpreteklega leta. Uskladitev zneskov se izvede januarja za tekoče koledarsko leto. Usklajeni zneski se objavijo na spletni strani ministrstva, pristojnega za upravo.

10. Končni določbi

14. člen

(razveljavitev)

Z dnem uveljavitve tega aneksa prenehajo veljati:

– 3., 5., 6., 7., 9., 10., in 15. člen Aneksa h Kolektivni pogodbi za raziskovalno dejavnost (Uradni list RS, št. 40/12),

– 5. člen Aneksa h Kolektivni pogodbi za raziskovalno dejavnost (Uradni list RS, št. 80/18) in Aneks h Kolektivni pogodbi za raziskovalno dejavnost (Uradni list RS, št. 160/20).

15. člen

(veljavnost aneksa)

Ta aneks začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporablja pa se za obračun stroškov v zvezi z delom in drugih prejemkov iz tega aneksa za mesec junij 2021.

Št. 0070-79/2021

Ljubljana, dne 1. junija 2021

EVA 2021-3330-0065

Vlada Republike Slovenije

**Reprezentativni sindikat
javnega sektorja**

Prof. dr. Simona Kustec
ministrica
za izobraževanje, znanost
in šport

**SVIZ – SINDIKAT VZGOJE,
IZOBRAŽEVANJA, ZNANOSTI
IN KULTURE**
Branimir Štrukelj

Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti je dne 2. 6. 2021 izdalo potrdilo št. 10101-7/2008-19 o tem, da je Aneks h Kolektivni pogodbi za raziskovalno dejavnost vpisan v evidenco kolektivnih pogodb na podlagi 25. člena Zakona o kolektivnih pogodbah (Uradni list RS, št. 43/06 in 45/08 –ZArbit) pod zaporedno številko 36/8.

1849. Aneks h Kolektivni pogodbi za dejavnost vzgoje in izobraževanja v Republikli Sloveniji

Na podlagi 13. člena Kolektivne pogodbe za dejavnost vzgoje in izobraževanja v Republikli Sloveniji (Uradni list RS, št. 52/94, 49/95, 34/96, 45/96 – popr., 51/98, 28/99, 39/99 – ZMPUPR, 39/00, 56/01, 64/01, 78/01 – popr., 56/02, 43/06 – ZKoliP, 60/08, 79/11, 40/12, 46/13, 106/15, 8/16 – popr., 45/17, 46/17, 80/18 in 160/20)

Vlada Republike Slovenije, kot stranka na strani delodajalca, ki jo zastopa ministrica za izobraževanje, znanost in šport, prof. dr. Simona Kustec,

in

reprezentativni sindikati javnega sektorja

SVIZ – Sindikat vzgoje, izobraževanja, znanosti in kulture Slovenije, ki ga zastopa Branimir Štrukelj,

ZSSS – Sindikat delavcev v vzgojni, izobraževalni in raziskovalni dejavnosti Slovenije – VIR, ki ga zastopa Bojan Ravnikar,

Neodvisni sindikat delavcev Ljubljanske univerze, ki ga zastopa dr. Tomaž Sajovic,

Visokošolski sindikat Slovenije, ki ga zastopa dr. Marko Marinčič,
SINDIR – Sindikat direktorjev in ravnateljev Slovenije, ki ga zastopa Anton Obreht,
kot stranke na strani javnih uslužbencev sklenejo

A N E K S

h Kolektivni pogodbi za dejavnost vzgoje in izobraževanja v Republiki Sloveniji

1. člen

(namen sklenitve aneksa)

Ta aneks se sklepa zaradi realizacije Dogovora o odpravi varčevalnih ukrepov v zvezi s povračili stroškov in drugimi prejemki javnih uslužbencev, zamiku izplačilnega dneva plače pri proračunskih uporabnikih ter regresu za letni dopust za leto 2021.

2. člen

(izplačilni dan)

(1) Plače, nadomestila plač, povračila stroškov in drugi prejemki se javnim uslužbencem izplačujejo najmanj enkrat mesečno za pretekli mesec.

(2) Dan izplačila plače, nadomestil plač, povračil stroškov in drugih prejemkov je najkasneje 10. dan v mesecu.

3. člen

(veljavnost za zaposlene pri koncesionarjih)

Določbe tega aneksa se kot obvezni minimalni standard uporabljajo tudi za zaposlene pri koncesionarjih, ki opravljajo dejavnost v mreži javne službe.

1. Regres za prehrano med delom

4. člen

(regres za prehrano)

(1) Regres za prehrano je povračilo stroškov prehrane med delom.

(2) Višina regresa za prehrano med delom znaša 4,30 eura.

(3) Izplačilo regresa iz prejšnjega odstavka pripada javnemu uslužbencu za dan prisotnosti na delu.

(4) Kot dan prisotnosti na delu se šteje, če javni uslužbenec dela najmanj s polovičnim delovnim časom dnevno.

(5) Če je delovni čas razporejen neenakomerno tako, da javni uslužbenec dnevno opravi več kot 8 ur delovne obveznosti, se število regresov za prehrano za dneve, ko je delal več kot 8 ur, določi na način, da se število ur mesečne delovne obveznosti deli z osem.

(6) Če javni uslužbenec dela preko polnega delovnega časa, mu pripada znesek iz drugega odstavka tega člena v skladu s četrtrim odstavkom tega člena. V primeru, da javni uslužbenec delo preko polnega delovnega časa opravi v istem dnevu po opravljeni redni delovni obveznosti, mu pripada dodatno povračilo stroškov za prehrano, ki se določi tako, da se število opravljenih nadur, opravljenih na te dneve v posameznem mesecu, deli z osem in mu za vsakih tako izpolnjenih osem ur dela preko polnega delovnega časa pripada znesek iz drugega odstavka tega člena.

(7) V primeru zagotovljene brezplačne prehrane med delom ima javni uslužbenec možnost izbire med izplačilom regresa za prehrano ali koriščenjem brezplačne prehrane. Koriščenje brezplačne prehrane med delom in izplačilo regresa za prehrano se izključujeta. Če je cena zagotovljene prehrane nižja od zneska regresa za prehrano, je javni uslužbenec upravičen do plačila razlike do višine zneska iz drugega odstavka tega člena.

2. Povračilo stroškov prevoza na delo in z dela

5. člen

(povračilo stroškov prevoza na delo in z dela)

(1) Povračilo stroškov prevoza na delo in z dela pripada javnemu uslužbencu glede na razdaljo od naslova stalnega ali začasnega bivališča oziroma naslova, s katerega se javni uslužbenec dejansko vozi na delo, do naslova, kjer javni uslužbenec opravlja delo, po najkrajši varni poti, če ta razdalja, upošteva tudi pešpoti, znaša več kot 2 kilometra.

(2) Za povračilo stroškov prevoza na delo in z dela se za razdaljo od naslova stalnega ali začasnega bivališča oziroma naslova v kraju, iz katerega se javni uslužbenec dejansko vozi na delo in z dela, do naslova v kraju opravljanja dela javnemu uslužbencu po najkrajši varni poti prizna kilometrina v višini 10 % cene neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov za vsak polni kilometer razdalje, vendar ne manj kot 30 evrov. Povračilo stroškov prevoza na delo in z dela iz prejšnjega stavka se javnemu uslužbencu povrne glede na število prihodov na delo in odhodov z dela.

(3) Za obračun kilometrine za povračilo stroškov prevoza na delo in z dela se za podatek o ceni neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov uporabi najvišjo ceno bencina, ki je bila poročana Evropski komisiji, za pretekli mesec, ki jo za vsak mesec posebej sporoči ministrstvo, pristojno za energijo, ministrstvu, pristojnemu za javno upravo, ki jo objavi na svoji spletni strani. Ceno iz prejšnjega stavka se uporablja od prvega dne v mesecu, v katerem je bil podatek objavljen na spletni strani ministrstva, pristojnega za javno upravo.

(4) Ne glede na določbo drugega odstavka tega člena se javnemu uslužbencu, ki delodajalcu predloži potrdilo o nakupu imenske mesečne vozovnice za javni potniški promet, stroški prevoza na delo in z dela povrnejo v višini cene imenske mesečne vozovnice za javni potniški promet.

(5) Razdalje za upravičenost do povračila stroškov prevoza na delo in z dela in za povračilo kilometrine se določijo na podlagi daljinomera »Google Zemljevidi«.

(6) Varna pot je tista pot, ki je urejena, redno vzdrževana in prevozna skozi vse leto. Med varne poti praviloma ne spadajo gozdne ceste, vinske ceste, makadamske ceste, poti, ki vodijo čez travnike in njive, pešpoti, neprevozne in druge neprimerne poti, ki so kot take določene v skladu s kriteriji pristojnega organa oziroma so kot takšne nedvoumno izkazane s strani delavca. Pri izračunu se ne upošteva poti, ki vodijo preko drugih držav, razen kadar gre za prevoz na delovno mesto v tujino, ali če javni uslužbenec to sam zahteva. Kadar ima javni uslužbenec možnost prevoza po avtocesti, lahko za izračun najkrajše varne poti v digitalnem merilniku razdalje »Google Zemljevidi« označi prevoz po avtocesti.

(7) Ne glede na določbo drugega in četrtega odstavka tega člena mesečna višina povračila stroškov prevoza na delo in z dela ne more znašati več, kot znaša višina minimalne plače za mesečno delovno obveznost, razen če je bil javni uslužbenec premeščen, prevzet na podlagi zakona ali je po odločitvi oziroma volji delodajalca sklenil pogodbo o zaposlitvi v drugem kraju.

(8) Če mora javni uslužbenec zaradi potreb delovnega procesa, izrednega dogodka oziroma zaradi dela zunaj redno predvidenega razporeda priti na delo večkrat, kot je število delovnih dni, se mu za te prihode in odhode povrne stroške prevoza, ne glede na omejitev višine povračila stroškov prevoza na delo in z dela iz prejšnjega odstavka.

(9) Če je organiziran ali zagotovljen brezplačni prevoz, oziroma če delodajalec zagotovi brezplačni prevoz na delo in z dela, javnemu uslužbencu povračilo stroškov prevoza na delo in z dela ne pripada.

(10) Če javni uslužbenec opravlja delo v več krajih, se mu za razdaljo med temi kraji prizna kilometrina v višini 10 % cene neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov.

6. člen

(določitev višine povračila prevoza na delo in z dela glede na kraj)

(1) Kraj, iz katerega se javnemu uslužbencu povrnejo stroški prevoza na delo in z dela, je naslov v kraju stalnega ali začasnega bivališča oziroma naslov v kraju, iz katerega se javni uslužbenec dejansko vozi na delo in z dela, če je ta bližji delovnemu mestu.

(2) Če ima javni uslužbenec v uporabi službeno stanovanje, se povračilo stroškov prevoza obračuna od naslova v kraju službenega stanovanja. Če javni uslužbenec zavrne dodelitev službenega stanovanja, se mu ne glede na način obračuna stroškov prevoza iz tega člena obračunajo in povrnejo stroški prevoza od naslova dodeljenega službenega stanovanja oziroma naslova, s katerega se dejansko vozi na delo in z dela, če je ta bližji naslovu opravljanja dela. Za zavrnitev službenega stanovanja se ne šteje zavrnitev stanovanja, ki ga je delodajalec dodelil javnemu uslužbencu na podlagi njegove vloge ali prijave na razpis za dodelitev stanovanja, razen če je bil javni uslužbenec predhodno seznanjen s konkretnim stanovanjem, za katerega se prijavi na razpis in ki mu je dodeljeno, ter je bil seznanjen s posledicami odklonitve dodeljenega stanovanja. Javnemu uslužbencu, ki je zavrnil dodelitev službenega stanovanja, se obračunavajo in povrnejo stroški prevoza od dodeljenega službenega stanovanja, dokler je to stanovanje primerno glede na določbe zakona, ki ureja stanovanjsko področje, in bi ga glede na osebne okoliščine (npr. zdravstveno stanje, invalidnost, število družinskih članov) ali objektivne okoliščine (npr. stanje stanovanja, njegova uporabnost) dejansko lahko uporabljal. Javnemu uslužbencu se stroški prevoza na delo in z dela povrnejo v skladu s prvim odstavkom tega člena z naslednjim dnevom, ko ta obvesti delodajalca, da so nastale navedene okoliščine, če delodajalec ugotovi, da so te okoliščine dejansko nastale.

(3) Če je bil javni uslužbenec premeščen oziroma prevzet na podlagi zakona ali je po odločitvi oziroma volji delodajalca sklenil pogodbo o zaposlitvi v drugem kraju, se javnemu uslužbencu povrnejo stroški v skladu z drugim oziroma tretjim odstavkom prejšnjega člena.

7. člen

(izjava za povračilo stroškov prevoza na delo in z dela)

(1) Javni uslužbenec poda pisno izjavo za povračilo stroškov prevoza na delo in z dela glede na razdaljo, od koder se vozi na delo in z dela. Izjava vključuje naslednje podatke:

1. naslov stalnega bivališča,
2. naslov začasnega bivališča,
3. kraj/i (naslov/i), od koder se javni uslužbenec dejansko vozi na delo,
4. razdalja od stalnega bivališča do delovnega mesta (v km),
5. razdalja od začasnega bivališča do delovnega mesta (v km),
6. razdalja od kraja/ev (naslov/i), iz katerega/katerih se javni uslužbenec dejansko vozi na delo do delovnega mesta (v km),
7. uveljavljanje imenske mesečne vozovnice za javni potniški promet: DA NE (označiti); v primeru DA – dokazilo o nakupu.

(2) Vsako spremembo podatkov iz 1., 2., 3. in 7. točke prejšnjega odstavka mora javni uslužbenec v osmih dneh sporočiti pristojni službi delodajalca.

3. Povračilo stroškov na službenem potovanju v državi

8. člen

(dnevnic za službeno potovanje v državi)

(1) Dnevnic za službeno potovanje v Republiki Sloveniji je povračilo stroškov prehrane javnemu uslužbencu za tri obroke dnevno na službenem potovanju.

(2) Javni uslužbenec je upravičen do dnevnic za službeno potovanje v državi, ki traja:

- nad 12 ur, v višini 21,39 eurov,
- nad 8 do vključno 12 ur, v višini 10,68 eurov,
- od 6 do vključno 8 ur, v višini 5,16 evra.

(3) Dnevnic za službeno potovanje v državi nad 12 ur se določi za vsak dan službene odsotnosti, v katerem je javni uslužbenec odsoten več kot 12 ur, pri čemer se dan razume kot čas med 00.00 in 24.00. Ne glede na prejšnji stavek javnemu uslužbencu pripada dnevnic tudi, kadar se službeno potovanje začne v prvem dnevu in se brez prekinitve konča v naslednjem dnevu ter traja skupaj več kot 12 ur, vendar v nobenem od obeh dni ne traja več kot 12 ur.

(4) Javni uslužbenec, ki ima na službenem potovanju poravnano celotno prehrano v ceni druge storitve ali pa mu prehrano poravnava organizator, nima pravice do dnevnic. V primeru, da ima javni uslužbenec na službenem potovanju zagotovljene brezplačne obroke, se za zagotovljeni brezplačni zajtrk odšteje 20 odstotkov, za brezplačno kosilo oziroma večerjo pa za vsak obrok 40 odstotkov vrednosti dnevnic.

(5) Dnevnic in regres za prehrano se izključujeta.

4. Kilometrini za uporabo lastnega avtomobila za službene namene v državi

9. člen

(kilometrini za uporabo lastnega avtomobila v državi)

(1) Uporaba lastnega avtomobila za službene namene je izjemoma mogoča samo na podlagi dogovora med delodajalcem in javnim uslužbencem ali na podlagi potnega naloga, če drugače ni možno opraviti službene poti oziroma rednega dela.

(2) V primeru, da je javnemu uslužbencu za službene namene odobrena uporaba lastnega avtomobila, se mu povrnejo stroški za uporabo lastnega avtomobila v obliki kilometrine na podlagi dogovora ali potnega naloga.

(3) Kilometrini za uporabo lastnega avtomobila za službene namene znaša 30 odstotkov cene neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov za prevoženi kilometer.

(4) Za obračun kilometrine iz prejšnjega odstavka tega člena se za podatek o ceni neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov uporabi najvišja cena bencina, ki je bila poročana Evropski komisiji za pretekli mesec, ki jo za vsak mesec posebej sporoči ministrstvo, pristojno za energijo, ministru, pristojnemu za javno upravo, ki jo objavi na svoji spletni strani. Cena iz prejšnjega stavka se uporablja od prvega dne v mesecu, v katerem je bil podatek objavljen na spletni strani ministrstva, pristojnega za javno upravo.

5. Jubilejna nagrada

10. člen

(jubilejna nagrada)

(1) Javnemu uslužbencu pripada jubilejna nagrada v višini:

- za 10 let delovne dobe 288,76 eura,
- za 20 let delovne dobe 433,13 eura,
- za 30 let delovne dobe 577,51 eura,
- za 40 let delovne dobe 577,51 eura.

(2) Jubilejna nagrada se izplača javnemu uslužbencu ob izplačilu plače v naslednjem mesecu po izpolnitvi pogojev.

(3) Delovna doba po tem členu je delovna doba, ki jo je javni uslužbenec izpolnil pri delodajalcih v javnem sektorju.

(4) Kot delodajalec v javnem sektorju se za potrebe ugotavljanja izpolnjevanja pogoja za pridobitev pravice do jubilejne nagrade iz prejšnjega člena šteje:

1. delodajalec v javnem sektorju, kot ga opredeljuje zakon, ki ureja javne uslužbenke, in zakon, ki ureja sistem plač v javnem sektorju, od 13. 7. 2002 dalje;

2. delodajalec, ki po vsebini in statusu ustreza delodajalcu v javnem sektorju, kot ga opredeljuje zakon, ki ureja javne

uslužbenca, in zakon, ki ureja sistem plač v javnem sektorju, in sicer:

- v celotni SFRJ do vključno 24. 6. 1991,
 - v Republiki Sloveniji od 25. 6. 1991 dalje do vključno 12. 7. 2002,
 - v državi članici EU v obdobju polnopravnega članstva Republike Slovenije v EU in
 - v državi, ki ni članica EU, če je javnega uslužbenca na delo v državo, ki ni članica EU, napotil delodajalec;
3. institucija EU v obdobju polnopravnega članstva Republike Slovenije v EU.

(5) Kot delovna doba po prejšnjem členu šteje tudi delovna doba, ki jo je javni uslužbenec izpolnil pri mednarodni organizaciji, v kateri se je zaposlil s podporo Republike Slovenije.

(6) Kot delovna doba, ki se upošteva za pridobitev pravice do jubilejne nagrade, šteje tudi delovna doba pri koncesionarih, ki opravljajo dejavnost v mreži javne službe.

(7) Ne glede na prvi odstavek tega člena je javni uslužbenec upravičen do višje jubilejne nagrade skladno s 3. členom Aneksa h Kolektivni pogodbi za dejavnost vzgoje in izobraževanja v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 46/13).

6. Solidarnostna pomoč

11. člen

(solidarnostna pomoč za člane reprezentativnega sindikata, podpisnika tega aneksa)

Ne glede na drugi odstavek 5. člena Aneksa h Kolektivni pogodbi za dejavnost vzgoje in izobraževanja v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 46/13) je član reprezentativnega sindikata, podpisnika tega aneksa, upravičen do izplačila višje solidarnostne pomoči po prvem odstavku 5. člena Aneksa h Kolektivni pogodbi za dejavnost vzgoje in izobraževanja v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 46/13), če njegova osnovna plača v mesecu, ko se je zgodil primer iz 102. člena Kolektivne pogodbe za dejavnost vzgoje in izobraževanja v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 52/94, 49/95, 34/96, 45/96 – popr., 51/98, 28/99, 39/99 – ZMPUPR, 39/00, 56/01, 64/01, 78/01 – popr., 56/02, 43/06 – ZKoliP, 60/08, 79/11, 40/12, 46/13, 106/15, 8/16 – popr., 45/17, 46/17, 80/18 in 160/20), ne presega oziroma ne bi presegala višine 140 odstotkov minimalne plače. V primeru požara in naravne nesreče, kot jih določajo predpisi s področja varstva pred naravnimi in drugimi nesrečami, omejitve iz prejšnjega stavka ne veljajo.

7. Terenski dodatek

12. člen

(terenski dodatek)

Višina terenskega dodatka znaša dnevno 21 odstotkov dnevnice za službeno potovanje v trajanju nad 12 ur.

8. Nagrade dijakom in študentom za obvezno opravljanje prakse

13. člen

(nagrade dijakom in študentom za obvezno prakso)

(1) Dijakom in študentom za obvezno opravljanje prakse pripada nagrada, ki se določi v mesečnem znesku, in sicer za:

- dijake znaša mesečna nagrada 86,00 evrov,
- študente znaša mesečna nagrada 172,00 evrov.

(2) Nagrada se izplača v sorazmernem deležu glede na število dni prisotnosti.

9. Usklajevanje zneskov

14. člen

(usklajevanje višin zneskov)

(1) Znesek regresa za prehrano med delom iz 4. člena tega aneksa se usklajuje vsakih šest mesecev z rastjo cen

prehrambenih izdelkov na podlagi podatkov Statističnega urada RS. Usklajen znesek se objavi na spletni strani ministrstva, pristojnega za upravo.

(2) Zneski nadomestila za ločeno življenje, dnevnic za službena potovanja v državi, jubilejnih nagrad in solidarnostnih pomoči se uskladijo enkrat letno z rastjo cen življenjskih potrebščin. Za uskladitev se uporabi uradni podatek Statističnega urada Republike Slovenije o medletni rasti cen življenjskih potrebščin decembra preteklega leta glede na december predpreteklega leta. Uskladitev zneskov se izvede januarja za tekoče koledarsko leto. Usklajeni zneski se objavijo na spletni strani ministrstva, pristojnega za upravo.

10. Prehodna in končni določbi

15. člen

(izplačilni dan)

Določba 2. člena tega aneksa se prvič uporabi pri izplačilu plače za mesec maj 2021 v mesecu juniju 2021.

16. člen

(razveljavitev)

Z dnem uveljavitve tega aneksa prenehajo veljati:

– 3., 5., 6., 7., 9., 10., in 15. člen Aneksa h Kolektivni pogodbi za dejavnost vzgoje in izobraževanja v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 40/12),

– 7. člen Aneksa h Kolektivni pogodbi za dejavnost vzgoje in izobraževanja v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 80/18) in Aneks h Kolektivni pogodbi za dejavnost vzgoje in izobraževanja v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 160/20).

17. člen

(veljavnost aneksa)

Ta aneks začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporablja pa se za obračun stroškov v zvezi z delom in drugih prejemkov iz tega aneksa za mesec junij 2021.

Št. 0070-80/2021

Ljubljana, dne 1. junija 2021

EVA 2021-3330-0066

Vlada Republike Slovenije

**Reprezentativni sindikati
javnega sektorja**

Prof. dr. Simona Kustec
ministrica
za izobraževanje, znanost
in šport

SVIZ – SINDIKAT VZGOJE,
IZOBRAŽEVANJA, ZNANOSTI
IN KULTURE
Branimir Štrukelj

ZSSS – SINDIKAT DELAVCEV
V VZGOJNI, IZOBRAŽEVALNI
IN RAZISKOVALNI DEJAVNOSTI
SLOVENIJE – VIR
Bojan Ravnikar
NI PODPISAL

NEODVISNI SINDIKAT
DELAVCEV LJUBLJANSKE
UNIVERZE
dr. Tomaž Sajovic

VISOKOŠOLSKI SINDIKAT
SLOVENIJE
dr. Marko Marinčič
NI PODPISAL

SINDIR – SINDIKAT
DIREKTORJEV IN RAVNATELJEV
SLOVENIJE
Anton Obreht

Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti je dne 2. 6. 2021 izdalo potrdilo št. 10101-5/2008-34 o tem, da je Aneks h Kolektivni pogodbi za dejavnost vzgoje in izobraževanja v Republiki Sloveniji vpisan v evidenco kolektivnih pogodb na podlagi 25. člena Zakona o kolektivnih pogodbah (Uradni list RS, št. 43/06 in 45/08 – ZArbit) pod zaporedno številko 33/11.

1850. Aneks h Kolektivni pogodbi za negospodarske dejavnosti v Republiki Sloveniji

Na podlagi 3. člena in 1. točke 40. člena Kolektivne pogodbe za negospodarske dejavnosti v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 18/91-I, 53/92, 13/93 – ZNOIP, 34/93, 12/94, 18/94 – ZRPJZ, 27/94, 59/94, 80/94, 64/95, 19/97, 37/97, 87/97 – ZPSDP, 3/98, 3/98, 39/99 – ZMPUPR, 39/99, 40/99 – popr., 99/01, 73/03, 77/04, 115/05, 43/06 – ZKoiP, 71/06, 138/06, 65/07, 67/07, 57/08 – KPJS, 67/08, 1/09, 2/10, 52/10, 2/11, 3/12, 40/12, 1/13, 46/13, 95/14, 91/15, 88/16, 80/18, 31/19, 80/19, 97/20 in 160/20)

Vlada Republike Slovenije, kot stranka na strani delodajalca, ki jo zastopajo Boštjan Koritnik, minister za javno upravo, Janez Cigler Kralj, minister za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti in mag. Andrej Šircelj, minister za finance,
in
reprezentativni sindikati javnega sektorja, kot stranka na strani javnih uslužbencev,
sklenejo

A N E K S
h Kolektivni pogodbi za negospodarske dejavnosti v Republiki Sloveniji

1. člen

(namen sklenitve aneksa)

Ta aneks se sklepa zaradi realizacije Dogovora o odpravi varčevalnih ukrepov v zvezi s povračili stroškov in drugimi prejemki javnih uslužbencev, zamiku izplačilnega dneva plače pri proračunskih uporabnikih ter regresu za letni dopust za leto 2021.

2. člen

(izplačilni dan)

(1) Plače, nadomestila plač, povračila stroškov in drugi prejemki se javnim uslužbencem izplačujejo najmanj enkrat mesečno za pretekli mesec.

(2) Dan izplačila plače, nadomestil plač, povračil stroškov in drugih prejemkov je najkasneje 10. dan v mesecu, razen pri proračunskih uporabnikih, ki za obračun in izplačilo plač uporabljajo MFeRAC, pri katerih je izplačilni dan najkasneje 10. delovni dan, vendar ne kasneje kot 15. koledarski dan v mesecu.

3. člen

(veljavnost za zaposlene pri koncesionarjih)

Določbe tega aneksa se kot obvezni minimalni standard uporabljajo tudi za zaposlene pri koncesionarjih, ki opravljajo dejavnost v mreži javne službe.

1. Regres za prehrano med delom

4. člen

(regres za prehrano)

(1) Regres za prehrano je povračilo stroškov prehrane med delom.

(2) Višina regresa za prehrano med delom znaša 4,30 eura.

(3) Izplačilo regresa iz prejšnjega odstavka pripada javnemu uslužbencu za dan prisotnosti na delu.

(4) Kot dan prisotnosti na delu se šteje, če javni uslužbenec dela najmanj s polovičnim delovnim časom dnevno.

(5) Če je delovni čas razporejen neenakomerno tako, da javni uslužbenec dnevno opravi več kot 8 ur delovne obveznosti, se število regresov za prehrano za dneve, ko je delal več kot 8 ur, določi na način, da se število ur mesečne delovne obveznosti deli z osem.

(6) Če javni uslužbenec dela preko polnega delovnega časa, mu pripada znesek iz drugega odstavka tega člena v skladu s četrtim odstavkom tega člena. V primeru, da javni uslužbenec delo preko polnega delovnega časa opravi v istem dnevu po opravljeni redni delovni obveznosti, mu pripada dodatno povračilo stroškov za prehrano, ki se določi tako, da se število opravljenih nadur, opravljenih na te dneve v posameznem mesecu, deli z osem in mu za vsakih tako izpolnjenih osem ur dela preko polnega delovnega časa pripada znesek iz drugega odstavka tega člena.

(7) V primeru zagotovljene brezplačne prehrane med delom ima javni uslužbenec možnost izbire med izplačilom regresa za prehrano ali koriščenjem brezplačne prehrane. Koriščenje brezplačne prehrane med delom in izplačilo regresa za prehrano se izključujeta. Če je cena zagotovljene prehrane nižja od zneska regresa za prehrano, je javni uslužbenec upravičen do plačila razlike do višine zneska iz drugega odstavka tega člena.

2. Povračilo stroškov prevoza na delo in z dela

5. člen

(povračilo stroškov prevoza na delo in z dela)

(1) Povračilo stroškov prevoza na delo in z dela pripada javnemu uslužbencu glede na razdaljo od naslova stalnega ali začasnega bivališča oziroma naslova, s katerega se javni uslužbenec dejansko vozi na delo, do naslova, kjer javni uslužbenec opravlja delo, po najkrajši varni poti, če ta razdalja, upošteva tudi pešpoti, znaša več kot 2 kilometra.

(2) Za povračilo stroškov prevoza na delo in z dela se za razdaljo od naslova stalnega ali začasnega bivališča oziroma naslova v kraju, iz katerega se javni uslužbenec dejansko vozi na delo in z dela, do naslova v kraju opravljanja dela javnemu uslužbencu po najkrajši varni poti prizna kilometrina v višini 10 % cene neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov za vsak polni kilometer razdalje, vendar ne manj kot 30 evrov. Povračilo stroškov prevoza na delo in z dela iz prejšnjega stavka se javnemu uslužbencu povrne glede na število prihodov na delo in odhodov z dela.

(3) Za obračun kilometrine za povračilo stroškov prevoza na delo in z dela se za podatek o ceni neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov uporabi najvišjo ceno bencina, ki je bila poročana Evropski komisiji, za pretekli mesec, ki jo za vsak mesec posebej sporoči ministrstvo, pristojno za energijo, ministrstvu, pristojnemu za javno upravo, ki jo objavi na svoji spletni strani. Ceno iz prejšnjega stavka se uporablja od prvega dne v mesecu, v katerem je bil podatek objavljen na spletni strani ministrstva, pristojnega za javno upravo.

(4) Ne glede na določbo drugega odstavka tega člena se javnemu uslužbencu, ki delodajalcu predloži potrdilo o nakupu imenske mesečne vozovnice za javni potniški promet, stroški prevoza na delo in z dela povrnejo v višini cene imenske mesečne vozovnice za javni potniški promet.

(5) Razdalje za upravičenost do povračila stroškov prevoza na delo in z dela in za povračilo kilometrine se določijo na podlagi daljinomera »Google Zemljevidi«.

(6) Varna pot je tista pot, ki je urejena, redno vzdrževana in prevozna skozi vse leto. Med varne poti praviloma ne spadajo gozdne ceste, vinske ceste, makadamske ceste, poti, ki vodijo čez travnike in njive, pešpoti, neprevozne in druge neprimerne poti, ki so kot take določene v skladu s kriteriji pristojnega organa oziroma so kot takšne nedvoumno izkazane s strani delavca. Pri izračunu se ne upošteva poti, ki vodijo preko drugih držav, razen kadar gre za prevoz na delovno mesto v tujino, ali če javni uslužbenec to sam zahteva. Kadar ima javni uslužbenec možnost prevoza po avtocesti, lahko za izračun najkrajše varne poti v digitalnem merilniku razdalje »Google Zemljevidi« označi prevoz po avtocesti.

(7) Ne glede na določbo drugega in četrtega odstavka tega člena mesečna višina povračila stroškov prevoza na delo in z dela ne more znašati več, kot znaša višina minimalne plače za mesečno delovno obveznost, razen če je bil javni uslužbenec premeščen, prevzet na podlagi zakona ali je po odločitvi oziroma volji delodajalca sklenil pogodbo o zaposlitvi v drugem kraju.

(8) Če mora javni uslužbenec zaradi potreb delovnega procesa, izrednega dogodka oziroma zaradi dela zunaj redno predvidenega razporeda priti na delo večkrat, kot je število delovnih dni, se mu za te prihode in odhode povrne stroške prevoza, ne glede na omejitve višine povračila stroškov prevoza na delo in z dela iz prejšnjega odstavka.

(9) Če je organiziran ali zagotovljen brezplačni prevoz, oziroma če delodajalec zagotovi brezplačni prevoz na delo in z dela, javnemu uslužbencu povračilo stroškov prevoza na delo in z dela ne pripada.

(10) Če javni uslužbenec opravlja delo v več krajih, se mu za razdaljo med temi kraji prizna kilometrino v višini 10 % cene neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov.

6. člen

(določitev višine povračila prevoza na delo in z dela glede na kraj)

(1) Kraj, iz katerega se javnemu uslužbencu povrne stroški prevoza na delo in z dela, je naslov v kraju stalnega ali začasnega bivališča oziroma naslov v kraju, iz katerega se javni uslužbenec dejansko vozi na delo in z dela, če je ta bližji delovnemu mestu.

(2) Če ima javni uslužbenec v uporabi službeno stanovanje, se povračilo stroškov prevoza obračuna od naslova v kraju službenega stanovanja. Če javni uslužbenec zavrne dodelitev službenega stanovanja, se mu ne glede na način obračuna stroškov prevoza iz tega člena obračunajo in povrnejo stroški prevoza od naslova dodeljenega službenega stanovanja oziroma naslova, s katerega se dejansko vozi na delo in z dela, če je ta bližji naslovu opravljanja dela. Za zavrnitev službenega stanovanja se ne šteje zavrnitev stanovanja, ki ga je delodajalec dodelil javnemu uslužbencu na podlagi njegove vloge ali prijave na razpis za dodelitev stanovanja, razen če je bil javni uslužbenec predhodno seznanjen s konkretnim stanovanjem, za katerega se prijavlja na razpis in ki mu je dodeljeno, ter je bil seznanjen s posledicami odklonitve dodeljenega stanovanja. Javnemu uslužbencu, ki je zavrnil dodelitev službenega stanovanja, se obračunavajo in povrnejo stroški prevoza od dodeljenega službenega stanovanja, dokler je to stanovanje primerno glede na določbe zakona, ki ureja stanovanjsko področje, in bi ga glede na osebne okoliščine (npr. zdravstveno stanje, invalidnost, število družinskih članov) ali objektivne okoliščine (npr. stanje stanovanja, njegova uporabnost) dejansko lahko uporabljal. Javnemu uslužbencu se stroški prevoza na delo in z dela povrnejo v skladu s prvim odstavkom tega člena z naslednjim dnem, ko ta obvesti delodajalca, da so nastale navedene okoliščine, če delodajalec ugotovi, da so te okoliščine dejansko nastale.

(3) Če je bil javni uslužbenec premeščen oziroma prevzet na podlagi zakona ali je po odločitvi oziroma volji delodajalca sklenil pogodbo o zaposlitvi v drugem kraju, se javnemu uslužbencu povrne stroški v skladu z drugim oziroma tretjim odstavkom prejšnjega člena.

7. člen

(izjava za povračilo stroškov prevoza na delo in z dela)

(1) Javni uslužbenec poda pisno izjavo za povračilo stroškov prevoza na delo in z dela glede na razdaljo, od koder se vozi na delo in z dela. Izjava vključuje naslednje podatke:

1. naslov stalnega bivališča,
2. naslov začasnega bivališča,
3. kraji (naslov/i), od koder se javni uslužbenec dejansko vozi na delo,
4. razdalja od stalnega bivališča do delovnega mesta (v km),
5. razdalja od začasnega bivališča do delovnega mesta (v km),
6. razdalja od kraja/ev (naslov/i), iz katerega/katerih se javni uslužbenec dejansko vozi na delo do delovnega mesta (v km),
7. uveljavljanje imenske mesečne vozovnice za javni potniški promet: DA NE (označiti); v primeru DA – dokazilo o nakupu.

(2) Vsako spremembo podatkov iz 1., 2., 3. in 7. točke prejšnjega odstavka mora javni uslužbenec v osmih dneh sporočiti pristojni službi delodajalca.

3. Povračilo stroškov na službenem potovanju v državi

8. člen

(dnevnica za službeno potovanje v državi)

(1) Dnevnica za službeno potovanje v Republiki Sloveniji je povračilo stroškov prehrane javnemu uslužbencu za tri obroke dnevno na službenem potovanju.

(2) Javni uslužbenec je upravičen do dnevnice za službeno potovanje v državi, ki traja:

- nad 12 ur, v višini 21,39 eurov,
- nad 8 do vključno 12 ur, v višini 10,68 eurov,
- od 6 do vključno 8 ur, v višini 5,16 evra.

(3) Dnevnica za službeno potovanje v državi nad 12 ur se določi za vsak dan službene odsotnosti, v katerem je javni uslužbenec odsoten več kot 12 ur, pri čemer se dan razume kot čas med 00.00 in 24.00. Ne glede na prejšnji stavek javnemu uslužbencu pripada dnevnica tudi, kadar se službeno potovanje začne v prvem dnevu in se brez prekinitve konča v naslednjem dnevu ter traja skupaj več kot 12 ur, vendar v nobenem od obeh dni ne traja več kot 12 ur.

(4) Javni uslužbenec, ki ima na službenem potovanju poravnano celotno prehrano v ceni druge storitve ali pa mu prehrano poravnava organizator, nima pravice do dnevnice. V primeru, da ima javni uslužbenec na službenem potovanju zagotovljene brezplačne obroke, se za zagotovljeni brezplačni zajtrk odšteje 20 odstotkov, za brezplačno kosilo oziroma večerjo pa za vsak obrok 40 odstotkov vrednosti dnevnice.

(5) Dnevnica in regres za prehrano se izključujeta.

4. Kilometrino za uporabo lastnega avtomobila za službene namene v državi

9. člen

(kilometrino za uporabo lastnega avtomobila v državi)

(1) Uporaba lastnega avtomobila v službene namene je izjemoma mogoča samo na podlagi dogovora med delodajalcem in javnim uslužbencem ali na podlagi potnega naloga, če drugače ni možno opraviti službene poti oziroma rednega dela.

(2) V primeru, da je javnemu uslužbencu v službene namene odobrena uporaba lastnega avtomobila, se mu povrne stroški za uporabo lastnega avtomobila v obliki kilometrine na podlagi dogovora ali potnega naloga.

(3) Kilometrina za uporabo lastnega avtomobila v službene namene znaša 30 odstotkov cene neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov za prevoženi kilometer.

(4) Za obračun kilometrine iz prejšnjega odstavka tega člena se za podatek o ceni neosvinčenega motornega bencina – 95 oktanov uporabi najvišja cena bencina, ki je bila poročana Evropski komisiji za pretekli mesec, ki jo za vsak mesec posebej sporoči ministrstvo, pristojno za energijo, ministrstvu, pristojnemu za javno upravo, ki jo objavi na svoji spletni strani. Cena iz prejšnjega stavka se uporablja od prvega dne v mesecu, v katerem je bil podatek objavljen na spletni strani ministrstva, pristojnega za javno upravo.

5. Jubilejna nagrada

10. člen

(jubilejna nagrada)

(1) Javnemu uslužbencu pripada jubilejna nagrada v višini:

- za 10 let delovne dobe 288,76 eura,
- za 20 let delovne dobe 433,13 eura,
- za 30 let delovne dobe 577,51 eura,
- za 40 let delovne dobe 577,51 eura.

(2) Jubilejna nagrada se izplača javnemu uslužbencu ob izplačilu plače v naslednjem mesecu po izpolnitvi pogojev.

(3) Delovna doba po tem členu je delovna doba, ki jo je javni uslužbenec izpolnil pri delodajalcih v javnem sektorju.

(4) Kot delodajalec v javnem sektorju se za potrebe ugotavljanja izpolnjevanja pogoja za pridobitev pravice do jubilejne nagrade iz prejšnjega člena šteje:

1. delodajalec v javnem sektorju, kot ga opredeljuje zakon, ki ureja javne uslužbenke, in zakon, ki ureja sistem plač v javnem sektorju, od 13. 7. 2002 dalje;

2. delodajalec, ki po vsebini in statusu ustreza delodajalcu v javnem sektorju, kot ga opredeljuje zakon, ki ureja javne uslužbenke, in zakon, ki ureja sistem plač v javnem sektorju, in sicer:

- v celotni SFRJ do vključno 24. 6. 1991,
- v Republiki Sloveniji od 25. 6. 1991 dalje do vključno 12. 7. 2002,

– v državi članici EU v obdobju polnopravnega članstva Republike Slovenije v EU in

– v državi, ki ni članica EU, če je javnega uslužbenca na delo v državo, ki ni članica EU, napotil delodajalec;

3. institucija EU v obdobju polnopravnega članstva Republike Slovenije v EU.

(5) Kot delovna doba po prejšnjem členu šteje tudi delovna doba, ki jo je javni uslužbenec izpolnil pri mednarodni organizaciji, v kateri se je zaposlil s podporo Republike Slovenije.

(6) Kot delovna doba, ki se upošteva za pridobitev pravice do jubilejne nagrade, šteje tudi delovna doba pri koncesionarjih, ki opravljajo dejavnost v mreži javne službe.

(7) Ne glede na prvi odstavek tega člena je javni uslužbenec upravičen do višje jubilejne nagrade skladno s 4. členom Aneksa h Kolektivni pogodbi za negospodarske dejavnosti v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 46/13).

6. Solidarnostna pomoč

11. člen

(solidarnostna pomoč za člane reprezentativnega sindikata, podpisnika tega aneksa)

Ne glede na drugi odstavek 6. člena Aneksa h Kolektivni pogodbi za negospodarske dejavnosti v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 46/13) je član reprezentativnega sindikata, podpisnika tega aneksa, upravičen do izplačila višje solidarnostne pomoči po prvem odstavku 6. člena Aneksa h Kolektivni pogodbi za negospodarske dejavnosti v Republiki Sloveniji

(Uradni list RS, št. 46/13), če njegova osnovna plača v mesecu, ko se je zgodil primer iz 4. točke 40. člena Kolektivne pogodbe za negospodarske dejavnosti v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 18/91-I, 53/92, 13/93 – ZNOIP, 34/93, 12/94, 18/94 – ZRPJZ, 27/94, 59/94, 80/94, 64/95, 19/97, 37/97, 87/97 – ZPSDP, 3/98, 3/98, 39/99 – ZMPUPR, 39/99, 40/99 – popr., 99/01, 73/03, 77/04, 115/05, 43/06 – ZKoliP, 71/06, 138/06, 65/07, 67/07, 57/08 – KPJS, 67/08, 1/09, 2/10, 52/10, 2/11, 3/12, 40/12, 1/13, 46/13, 95/14, 91/15, 88/16, 80/18, 31/19, 80/19, 97/20 in 160/20), ne presega oziroma ne bi presegala višine 140 odstotkov minimalne plače. V primeru požara in naravne nesreče, kot jih določajo predpisi s področja varstva pred naravnimi in drugimi nesrečami, omejitve iz prejšnjega stavka ne veljajo.

7. Terenski dodatek

12. člen

(terenski dodatek)

(1) Javni uslužbenec je upravičen do terenskega dodatka, kadar je napoten na delo izven kraja sedeža delodajalca oziroma izven kraja, kjer v skladu s pogodbo o zaposlitvi opravlja delo, in sta tam javnemu uslužbencu zagotovljena brezplačna prehrana in prenočišče.

(2) Višina terenskega dodatka znaša dnevno 21 odstotkov dnevnic za službeno potovanje v trajanju nad 12 ur.

(3) Terenski dodatek in dnevnic se izključujeta.

8. Nagrade dijakom in študentom za obvezno opravljanje prakse

13. člen

(nagrade dijakom in študentom za obvezno prakso)

(1) Dijakom in študentom za obvezno opravljanje prakse pripada nagrada, ki se določi v mesečnem znesku, in sicer za:

- dijake znaša mesečna nagrada 86,00 evrov,
- študente znaša mesečna nagrada 172,00 evrov.

(2) Nagrada se izplača v sorazmernem deležu glede na število dni prisotnosti.

9. Usklajevanje zneskov

14. člen

(usklajevanje višin zneskov)

(1) Znesek regresa za prehrano med delom iz 4. člena tega aneksa se usklajuje vsakih šest mesecev z rastjo cen prehrabnih izdelkov na podlagi podatkov Statističnega urada RS. Usklajen znesek se objavi na spletni strani ministrstva, pristojnega za upravo.

(2) Zneski nadomestila za ločeno življenje, dnevnic za službena potovanja v državi, jubilejnih nagrad in solidarnostnih pomoči se uskladijo enkrat letno z rastjo cen življenjskih potrebščin. Za uskladitev se uporabi uradni podatek Statističnega urada Republike Slovenije o medletni rasti cen življenjskih potrebščin decembra preteklega leta glede na december predpreteklega leta. Uskladitev zneskov se izvede januarja za tekoče koledarsko leto. Usklajeni zneski se objavijo na spletni strani ministrstva, pristojnega za upravo.

10. Regres za letni dopust za leto 2021

15. člen

(regres za letni dopust za leto 2021)

(1) Regres za letni dopust za leto 2021 znaša 1.050,00 evra.

(2) Regres za letni dopust iz prejšnjega odstavka se izplača 4. junija 2021.

11. Prehodna in končni določbi

16. člen

(izplačilni dan)

Določba 2. člena tega aneksa se prvič uporabi pri izplačilu plače za mesec maj 2021 v mesecu juniju 2021.

17. člen

(razveljavitev)

Z dnem uveljavitve tega aneksa prenehajo veljati:

– 36. člen Kolektivne pogodbe za negospodarske dejavnosti v RS (Uradni list RS, št. 18/91-I, 53/92, 13/93 – ZNOIP, 34/93, 12/94, 18/94 – ZRPJZ, 27/94, 59/94, 80/94, 64/95, 19/97, 37/97, 87/97 – ZPSDP, 3/98, 3/98, 39/99 – ZMPUPR, 39/99, 40/99 – popr., 99/01, 73/03, 77/04, 115/05, 43/06 – ZKoliP, 71/06, 138/06, 65/07, 67/07, 57/08 – KPJS, 67/08, 1/09, 2/10, 52/10, 2/11, 3/12, 40/12, 1/13, 46/13, 95/14, 91/15, 88/16, 80/18, 31/19, 80/19, 97/20 in 160/20),

– 2. člen Aneksa h kolektivni pogodbi za negospodarske dejavnosti (Uradni list RS, št. 12/94),

– 3., 5., 6., 7., 9., 10., 15. in 16. člen Aneksa h Kolektivni pogodbi za negospodarske dejavnosti v RS (Uradni list RS, 40/12),

– 3. člen Aneksa h Kolektivni pogodbi za negospodarske dejavnosti v RS (Uradni list RS, 80/18) in

– Aneks h Kolektivni pogodbi za negospodarske dejavnosti v RS (Uradni list RS, 160/20).

18. člen

(veljavnost aneksa)

Ta aneks začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporablja pa se za obračun stroškov v zvezi z delom in drugih prejemkov iz tega aneksa za mesec junij 2021.

Št. 007-511/2021/3

Ljubljana, dne 1. junija 2021

EVA 2021-3130-0027

Vlada Republike Slovenije

Reprezentativni sindikati
javnega sektorja

Boštjan Koritnik
minister
za javno upravo

SINDIKAT VZGOJE,
IZOBRAŽEVANJA,
ZNANOSTI IN KULTURE
SLOVENIJE
Branimir Štrukelj

Janez Cigler Kralj
minister
za delo, družino, socialne
zadeve in enake možnosti

SINDIKAT DRŽAVNIH
ORGANOV SLOVENIJE
Francišek Verk

mag. Andrej Šircelj
minister
za finance

SINDIKAT VETERINARJEV
SLOVENIJE – PERGAM
Nataša Ajdič
NI PODPISALA

SINDIKAT DELAVCEV
V VZGOJNI,
IZOBRAŽEVALNI
IN RAZISKOVALNI
DEJAVNOSTI SLOVENIJE
Bojan Ravnikar
NI PODPISAL

GLOSA – SINDIKAT
KULTURE IN NARAVE
SLOVENIJE
Mitja Šuštar

POLICIJSKI SINDIKAT
SLOVENIJE
Rok Cvetko

SINDIKAT CARINIKOV
SLOVENIJE
Dušan Pečnik

SINDIKAT ZDRAVSTVA
IN SOCIALNEGA VARSTVA
SLOVENIJE
Irena Ilesič Čujovič

FIDES, SINDIKAT
ZDRAVNIKOV
IN ZOBOZDRAVNIKOV
SLOVENIJE
Konrad Kuštrin

SINDIKAT DELAVCEV
V ZDRAVSTVENI NEGI
SLOVENIJE
Slavica Mencingar

KONFEDERACIJA
SINDIKATOV 90 SLOVENIJE
Peter Majcen

SINDIKAT POKLICNEGA
GASILSTVA SLOVENIJE
Anton Drenik

NEODVISNI SINDIKAT
DELAVCEV LJUBLJANSKE
UNIVERZE
dr. Tomaž Sajovic

SINDIKAT KULTURNIH
IN UMETNIŠKIH
USTVARJALCEV RTV
Peter Kosmač

SIFARM – SINDIKAT
FARMACEVTOV SLOVENIJE
Damir Domjan

SINDIKAT ZDRAVSTVA
IN SOCIALNEGA SKRIBSTVA
SLOVENIJE
po pooblastilu
Mojca Šumer Korman

SINDIKATI V ZDRAVSTVU
SLOVENIJE – PERGAM
Vladimir Lazič
NI PODPISAL

SVAS-SINDIKAT VLADNE
AGENCIJE SLOVENIJE
Stanislav Luzar

SINDIKAT SLOVENSkih
DIPLOMATOV
Stanislav Sikošek
NI PODPISAL

SINDIKAT DELAVCEV
RADIODIFUZIJE SLOVENIJE
Tom Zalaznik

SINDIKAT SOCIALNEGA
ZAVAROVANJA SLOVENIJE
Katarina Kralj Marinček

PRAKTIK.UM
Igor Muževič
NI PODPISAL

SILMES – SINDIKAT
LABORATORIJSKE
MEDICINE SLOVENIJE
Mojca Završnik
NI PODPISALA

KNSS NEODVISNOST
Evelin Vesenjak

SINDIKAT MINISTRSTVA
ZA OBRAMBO
Darko Milenkovič

ZVEZA DELAVSKIH
SINDIKATOV SLOVENIJE –
SOLIDARNOST
Albert Pavlič

SINDIKAT NOVINARJEV
SLOVENIJE
Alenka Potočnik

VISOKOŠOLSKI SINDIKAT
SLOVENIJE
dr. Marko Marinčič
NI PODPISAL

SINDIKAT DELAVCEV
V PRAVOSODJU
Tomaž Virnik

SINDIKAT VOJAKOV
SLOVENIJE
po pooblastilu
Jasmin Mahmutović

SINDIKAT CENTROV
ZA SOCIALNO DELO –
SINCE 07 – KSS PERGAM
Perica Radonjič

KONFEDERACIJA
SLOVENSkih SINDIKATOV
po pooblastilu
Aleksandra Horvat

SINDIKAT SEVALCEV
SLOVENIJE PERGAM
Robert Kokovnik
NI PODPISAL

SPUKC – SINDIKAT
ZDRAVSTVA SLOVENIJE
Damir Janekovič

SINDIKAT KAPITANIJE
SLOVENIJE
Aleš Rotar
NI PODPISAL

SINDIKAT FINANČNO
RAČUNOVODSKIH
USLUŽBENCEV PLAČNE
SKUPINE J
Jožefa Frangeš

SINDIKAT POLICISTOV
SLOVENIJE
mag. Kristjan Mlekuš

KONFEDERACIJA
SINDIKATOV SLOVENIJE-
PERGAM
Jakob Počivavšek
NI PODPISAL

DENS – SINDIKAT
ZOBOZDRAVNIKOV
SLOVENIJE
Alenka Krabonja
NI PODPISALA

SINDIKAT UPRAVLJAVCEV
ŠPORTNE
INFRASTRUKTURE
po pooblastilu
Urša Fink

SORS – SINDIKAT
OBČINSKIH REDARJEV
SLOVENIJE
Matjaž Frangež

SINDIKAT MENEDŽERJEV
V KULTURI IN UMETNOSTI
Tina Kosi
NI PODPISALA

SINDIKAT JAVNIH
USLUŽBENCEV SLOVENIJE
Tanja Popit

SINDIKAT DELAVCEV
STATISTIČNEGA URADA RS
Laura Šuštar Kožuh
NI PODPISALA

Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti je dne 2. 6. 2021 izdalo potrdilo št. 02047-18/2005-76 o tem, da je Aneks h Kolektivni pogodbi za negospodarske dejavnosti v Republiki Sloveniji vpisan v evidenco kolektivnih pogodb na podlagi 25. člena Zakona o kolektivnih pogodbah (Uradni list RS, št. 43/06 in 45/08 – ZArbit) pod zaporedno številko 22/17.

DRUGI ORGANI

1851. Aneks št. 11 h Kolektivni pogodbi javnega zavoda RTV Slovenija

Na podlagi Dogovora o odpravi varčevalnih ukrepov v zvezi s povračili stroškov in drugimi prejemki javnih uslužbencev, zamiku izplačilnega dneva plače pri proračunskih uporabnikih ter regresu za letni dopust za leto 2021, sedme alineje 22. člena Zakona o Radioteleviziji Slovenija (Uradni list RS, št. 96/05, 109/05 – ZDavP-1B, 105/06 – odl. US, 26/09 – ZI-PRS0809-B, 9/14 in 49/20 – ZIUZEOP, ZRTVS-1) ter 145. in 146. člena Kolektivne pogodbe javnega zavoda RTV Slovenija (KPJZRTVS) sklenejo pogodbene stranke

na strani delodajalca:

– Radiotelevizija Slovenija, javni zavod, ki ga zastopa generalni direktor Andrej Grah Whatmough

in na strani delojemalcev:

– Sindikat delavcev radiodifuzije Slovenije, ki ga zastopa Tom Zalaznik, predsednik,

– Sindikat kulturnih in umetniških ustvarjalcev RTV Slovenija, ki ga zastopa Peter Kosmač, predsednik,

AN EK S š t. 11

h Kolektivni pogodbi javnega zavoda RTV Slovenija

1. člen

Črta se drugi stavek 104. člena, tako da se člen po novem glasi: »Plače se izplačujejo najkasneje do 15. v mesecu za pretekli mesec.«

2. člen

Ta aneks h kolektivni pogodbi se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije in začne veljati naslednji dan po objavi.

Ljubljana, dne 2. junija 2021

Sindikat delavcev radiodifuzije
Slovenije
Tom Zalaznik
predsednik

Radiotelevizija Slovenija,
javni zavod
Andrej Grah Whatmough
generalni direktor

Sindikat kulturnih
in umetniških ustvarjalcev
RTV Slovenija
Peter Kosmač
predsednik

OBČINE

DRAVOGRAD

1852. Pravilnik o dodeljevanju enkratne denarne pomoči pri odpravi posledic naravnih in drugih nesreč iz sredstev proračuna Občine Dravograd

Na podlagi 21. in 29. člena Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 94/07 – uradno prečiščeno besedilo, 76/08, 79/09, 51/10, 40/12 – ZUJF, 14/15 – ZUUJFO, 11/18 – ZSPDSLS-1, 30/18, 61/20 – ZIUZEOP-A in 80/20 – ZIUOOPE) ter 7. in 32. člena Statuta Občine Dravograd (Uradni list RS, št. 8/20 – uradno prečiščeno besedilo – UPB-4) je Občinski svet Občine Dravograd na 17. redni seji dne 27. 5. 2021 sprejel

P R A V I L N I K

o dodeljevanju enkratne denarne pomoči pri odpravi posledic naravnih in drugih nesreč iz sredstev proračuna Občine Dravograd

I. UVOD

1. člen

(1) S Pravilnikom o dodeljevanju enkratne denarne pomoči pri odpravi posledic naravnih in drugih nesreč iz sredstev proračuna Občine Dravograd (v nadaljevanju: Pravilnik) se določijo upravičenci prejema enkratne denarne pomoči pri odpravi posledic naravnih in drugih nesreč, pogoji in razlogi za dodelitev te pomoči, oblika in višina pomoči, kriteriji in postopek dodeljevanja ter izplačevanje pomoči upravičencem v Občini Dravograd ter nadzor nad porabo sredstev.

(2) Občina Dravograd sredstva za enkratno denarno pomoč upravičencem po tem Pravilniku zagotavlja iz sredstev proračuna Občine Dravograd za tekoče koledarsko leto.

2. člen

V Pravilniku uporabljeni izrazi zapisani v moški spolni slovnični obliki za osebe, so porabljeni kot nevtralni za moške in ženske.

II. UPRAVIČENCI

3. člen

Upravičenci do enkratne denarne pomoči po tem Pravilniku so lastniki objektov na območju Občine Dravograd, na katerih je bila povzročena škoda zaradi naravne ali druge nesreče.

III. NAMEN ENKRATNE DENARNE POMOČI

4. člen

(1) Enkratna denarna pomoč je namenjena za odpravljanje škode lastnikov objektov na območju Občine Dravograd, povezane z naravno ali drugo nesrečo.

(2) Po tem pravilniku se denarna pomoč izplača upravičencem v primerih, ko pojav ali dogodek ni del splošne naravne nesreče ali katastrofe, ki je razglašena s strani države.

(3) Ne glede na določitve tega Pravilnika, lahko o dodelitvi enkratne denarne pomoči, izjemoma odloča Občinski svet Občine Dravograd na predlog župana.

5. člen

(1) Med naravne nesreče, ki povzročajo škodo na stanovanjskih hišah, poslovnih in gospodarskih objektih po tem pravilniku spadajo: poplava, zemeljski plaz, močan veter, neurje, udar strele, požar kot posledica udara strele in žled. Sanacije zemeljskih plazov niso predmet tega pravilnika.

(2) Med druge nesreče po tem pravilniku spadajo nesreče, ki povzročijo škodo na stanovanjskih in poslovnih stavbah ter gospodarskih objektih kmetijskega gospodarstva. O dodelitvi enkratne denarne pomoči zaradi škode, ki jo povzročijo odloči občinski svet na predlog župana.

IV. DODELITEV POMOČI

6. člen

Postopek dodelitve sredstev za pomoč prizadetim zaradi naravne ali druge nesreče vodi Komisija za vodenje postopka in dodelitve sredstev za pomoč prizadetim zaradi naravne ali druge nesreče (v nadaljevanju: Komisija) ki jo imenuje župan. Komisijo sestavljajo trije člani, ki so imenovani za obdobje štirih let in so lahko po poteku tega obdobja vanjo ponovno imenovani. Administrativna dela za komisijo opravlja občinska uprava.

7. člen

(1) Do dodelitve denarne pomoči pri odpravi posledic naravnih in drugih nesreč je upravičen lastnik objekta, ki izpolnjuje pogoje iz 3. člena tega Pravilnika.

(2) Upravičenci vlogo na predpisanem obrazcu podajo na Občino Dravograd v roku 30 dni po nastanku škode.

8. člen

Enkratna denarna pomoč se na osnovi tega Pravilnika upravičencem dodeljuje po naslednjih merilih:

Ocena škode	Denarna pomoč pri odpravi škode na stanovanjski hiši	Denarna pomoč pri odpravi škode na poslovnem objektu in gospodarskem objektu kmetijskega gospodarstva
do 3.000,00 €	0	0
nad 3.000,00 do 5.000,00 €	450,00 €–750,00 €	300,00 €–500,00 €
nad 5.000,00 do 8.000,00 €	750,00 €–1.200,00 €	500,00 €–800,00 €
nad 8.000,00 €	15% ugotovljene škode, vendar ne več kot 10.000,00 €	10% ugotovljene škode, vendar ne več kot 5.000,00 €

Oceno škode za dodelitev enkratne denarne pomoči po tem pravilniku pripravi Komisija za ocenjevanje škode ob naravnih in drugih nesrečah v Občini Dravograd, razen za primer požara, kjer oceno škode izda zavarovalnica kjer je objekt zavarovan. V primeru, da objekt ni zavarovan za to vrsto škode oceno izda Komisija za ocenjevanje škode ob naravnih in drugih nesrečah v Občini Dravograd.

V. POSTOPEK

9. člen

(1) Upravičenci iz 3. člena tega Pravilnika prejmejo pomoč pri odpravi posledic naravnih in drugih nesreč na osnovi popolne vloge, ki jo lahko pošljejo v elektronski obliki na e-naslov Občine Dravograd obcina@dravograd.si ali v pisni obliki, na naslov Občina Dravograd, Trg. 4. julija 7, 2370 Dravograd, ali jo oddajo osebno v vložišču Občine Dravograd, Trg. 4. julija 7, 2370 Dravograd, najkasneje v 30 dneh po nastanku nesreče.

(2) V primeru požara je potrebno k vlogi priložiti oceno škode, poročilo o intervenciji, podatke o zavarovanju in o ostalih zbranih sredstvih.

(3) V primeru drugih nesreč iz 5. člena tega Pravilnika je potrebno k vlogi priložiti poročilo o nastali škodi izdani od ustrezne institucije, poročilo policije, če je bilo izdano, podatke o zavarovanju in o ostalih zbranih sredstvih. Komisija v tem primeru pripravi poročilo za župana skupaj s predlogom višine denarne pomoči, katerega župan posreduje občinskemu svetu, ki odloči o upravičenosti vloge in dodelitvi sredstev.

10. člen

(1) Komisija v primeru prejete nepopolne vloge pozove vlagatelja, da jo mora dopolniti v roku 8 dni. V kolikor vlagatelj v predpisanem roku vloge ne dopolni, se vloga zavrže. Komisija občinski upravi poda predlog za izdajo ustreznih odločb. Upravičenost do denarne pomoči in njeno višino Komisija določi po merilih iz 8. člena tega Pravilnika, na podlagi v vlogi navedenih dejstev, cenitve, predloženih dokazil ter ogleda kraja nesreče.

(2) V primeru naravnih in drugih nesreč se za ureditev bivanjskih razmer praviloma takšna pomoč nameni za neposredno nabavo potrebnega materiala, lahko pa tudi za izvedbo storitev za nujno sanacijo.

(3) Enkratna denarna pomoč se nakaže upravičencu, oziroma njegovemu zakonitemu zastopniku neposredno na njegov osebni račun, na podlagi dokazila o plačilu računa oziroma računov.

11. člen

Vlagatelj lahko v roku 15 dni od vročitve odločbe vloži pritožbo zoper odločbo. Pritožba se vloži pri organu, ki je odločbo izdal. Pritožnik mora natančno opredeliti razloge, zaradi katerih je pritožba vložena. Predmet pritožbe ne morejo biti merila, določena s tem Pravilnikom. O pritožbi odloča župan. Odločitev župana je dokončna. Zoper odločitev župana pritožba ni možna, možno pa je sprožiti upravni spor pred pristojnim sodiščem.

12. člen

Konec tekočega leta občinska uprava za župana in občinski svet pripravi pisno poročilo o dodelitvi sredstev enkratne denarne pomoči pri odpravi posledic naravnih in drugih nesreč iz sredstev proračuna Občine Dravograd.

13. člen

(1) Pri ravnanju z vlogami se upoštevajo določila zakona, ki ureja varstvo osebnih podatkov.

(2) Računovodski nadzor nad namensko porabo dodeljenih sredstev prejemnikom opravlja referat pristojen za finance in Nadzorni odbor Občine Dravograd.

(3) Če se ugotovi, da je prejemnik v vlogi navajal neresnične podatke, mora pridobljena sredstva, skupaj z zakonitimi zamudnimi obrestmi, vrniti.

VI. PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

14. člen

Postopek po tem Pravilniku se vodi skladno z zakonom, ki ureja področje splošnega upravnega postopka.

15. člen

Pravilnik začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 007-0004/2021

Dravograd, dne 27. maja 2021

Županja
Občine Dravograd
Marijana Cigala

1853. Sklep o odvzemu statusa grajenega javnega dobra lokalnega pomena

Na podlagi 16. člena Statuta Občine Dravograd (Uradni list RS, št. 8/20 – uradno prečiščeno besedilo – UPB-4) in 247. člena Zakona o urejanju prostora (ZUreP-2; Uradni list RS, št. 61/17) je Občinski svet Občine Dravograd na 17. redni seji dne 27. 5. 2021 sprejel naslednji

S K L E P

1. Nepremičnini:

– parc. št. 1176/22, k.o. 840 Otiški Vrh I

se odvzame status grajenega javnega dobra lokalnega pomena.

2. Po odvzemu statusa grajenega javnega dobra lokalnega pomena postane nepremičnina iz 1. točke tega sklepa last Občine Dravograd.

3. Občinska uprava Občine Dravograd izda odločbo o odvzemu statusa grajenega javnega dobra lokalnega pomena za nepremičnino, navedeno v 1. točki tega sklepa.

4. Ta sklep začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 478-0012/2012

Dravograd, dne 27. maja 2021

Županja
Občine Dravograd
Marijana Cigala

ILIRSKA BISTRICA

1854. Zaključni račun proračuna Občine Ilirska Bistrica za leto 2020

Na podlagi 98. člena Zakona o javnih financah (Uradni list RS, št. 11/11 – uradno prečiščeno besedilo, 14/13 – popr., 101/13, 55/15 – ZFisP, 96/15 – ZIPRS1617 in 13/18), 29. člena Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 94/07 – uradno prečiščeno besedilo, 76/08, 79/09, 51/10, 40/12 – ZUJF, 14/15 – ZUUJFO, 11/18 – ZSPDLSL-1 in 30/18), 14. člena Statuta Občine Ilirska Bistrica (Uradni list RS, št. 189/20) je Občinski

svet Občine Ilirska Bistrica na 17. redni seji dne 27. 5. 2021 sprejel

ZAKLJUČNI RAČUN proračuna Občine Ilirska Bistrica za leto 2020

I. člen

Sprejme se zaključni račun proračuna Občine Ilirska Bistrica za leto 2020.

II. člen

Zaključni račun proračuna Občine Ilirska Bistrica za leto 2020 sestavljata splošni in posebni del. V splošnem delu je podan podrobnejši prikaz predvidenih in realiziranih prihodkov in odhodkov oziroma prejemkov in izdatkov iz bilance prihodkov in odhodkov, računa finančnih terjatev in naložb ter računa financiranja, v posebnem delu pa prikaz predvidenih in realiziranih odhodkov in drugih izdatkov proračuna Občine Ilirska Bistrica za leto 2020. Sestavni del zaključnega računa je tudi načrt razvojnih programov, v katerem je podan prikaz podatkov o načrtovanih vrednostih posameznih projektov, njihovih spremembah tekom leta 2020 ter o njihovi realizaciji v tem letu.

Prihodki in drugi prejemki ter odhodki in drugi izdatki proračuna Občine Ilirska Bistrica so bili v letu 2020 realizirani v naslednjih zneskih:

	I. SKUPAJ PRIHODKI (70+71+72+73+74+78)	14.811.009,05
	TEKOČI PRIHODKI (70+71)	12.251.119,94
70	DAVČNI PRIHODKI (700+703+704+706)	11.131.175,85
	700 DAVKI NA DOHODEK IN DOBIČEK	9.773.645,00
	703 DAVKI NA PREMOŽENJE	1.068.109,56
	704 DOMAČI DAVKI NA BLAGO IN STORITVE	279.241,74
	706 DRUGI DAVKI IN PRISPEVKI	10.179,55
71	NEDAVČNI PRIHODKI (710+711+712+713+714)	1.119.944,09
	710 UDELEŽBA NA DOBIČKU IN DOHODKI OD PREMOŽENJA	705.193,57
	711 TAKSE IN PRISTOJBINE	10.594,16
	712 DENARNE KAZNI	12.196,07
	713 PRIHODKI OD PRODAJE BLAGA IN STORITEV	5.580,34
	714 DRUGI NEDAVČNI PRIHODKI	386.379,95
72	KAPITALSKI PRIHODKI (720+721+722)	571.434,75
	720 PRIHODKI OD PRODAJE OSNOVNIH SREDSTEV	29.601,00
	721 PRIHODKI OD PRODAJE ZALOG	0,00
	722 PRIHODKI OD PRODAJE ZEMLJIŠČ IN NEOPREDMETENIH SREDSTEV	541.833,75

73	PREJETE DONACIJE (730+731)	2.000,00
	730 PREJETE DONACIJE IZ DOMAČIH VIROV	2.000,00
	731 PREJETE DONACIJE IZ TUJINE	0,00
74	TRANSFERNI PRIHODKI (740+741)	1.986.454,36
	740 TRANSFERNI PRIHODKI IZ DRUGIH JAVNOFIN. INSTIT.	1.930.862,03
	741 PREJETA SREDSTVA IZ DRŽAVNEGA PRORAČUNA IZ SREDSTEV PRORAČUNA EVROPSKE UNIJE IN IZ DRUGIH DRŽAV	55.592,33
78	PREJETA SREDSTVA IZ EVROPSKE UNIJE IN IZ DRUGIH DRŽAV (786+787)	0,00
	786 OSTALA PREJETA SREDSTVA IZ PRORAČUNA EVROPSKE UNIJE	0,00
	787 PREJETA SREDSTVA OD DRUGIH EVROPSKIH INSTITUCIJ IN IZ DRUGIH DRŽAV	0,00
	II. SKUPAJ ODHODKI (40+41+42+43)	13.472.930,81
40	TEKOČI ODHODKI (400+401+402+403+409)	3.844.880,26
	400 PLAČE IN DRUGI IZDATKI ZAPOSLENIM	864.739,14
	401 PRISPEVKI DELODAJALCEV ZA SOCIALNO VARNOST	157.412,88
	402 IZDATKI ZA BLAGO IN STORITVE	2.698.979,38
	403 PLAČILA DOMAČIH OBRESTI	70.248,86
	409 REZERVE	53.500,00
41	TEKOČI TRANSFERI (410+411+412+413)	5.424.606,92
	410 SUBVENCije	630.509,53
	411 TRANSFERI POSAMEZNIKOM IN GOSPODINJSTVOM	2.941.159,02
	412 TRANSFERI NEPROFITNIM ORGANIZ. IN USTANOVAM	496.425,35
	413 DRUGI TEKOČI DOMAČI TRANSFERI	1.356.513,02
	414 TEKOČI TRANSFERI V TUJINO	0,00
42	INVESTICIJSKI ODHODKI (420)	3.819.292,74
	420 NAKUP IN GRADNJA OSNOVNIH SREDSTEV	3.819.292,74
43	INVESTICIJSKI TRANSFERI (431+432)	384.150,89
	431 INVESTIC. TRANSF. PRAVN. IN FIZ. OSEB., KI NISO PROR. UP	327.608,02
	432 INVESTICIJSKI TRANSFERI PRORAČ. UPORABNIKOM	56.542,87

	III. PRORAČUNSKI PRESEŽEK (PRIMANJKLJAJ) (I.–II.)	1.338.078,24
75	IV. PREJETA VRAČILA DANIH POSOJIL IN PRODAJA KAPITALSKIH DELEŽEV (750+751+752)	0,00
	750 PREJETA VRAČILA DANIH POSOJIL	0,00
	751 PRODAJA KAPITALSKIH DELEŽEV	0,00
	752 KUPNINE IZ NASLOVA PRIVATIZACIJE	0,00
44	V. DANA POSOJILA IN POVEČANJE KAPITALSKIH DELEŽEV (440+441)	0,00
	440 DANA POSOJILA	0,00
	441 POVEČANJE KAPITALSKIH DELEŽEV IN FINANČNIH NALOŽB	0,00
	VI. PREJETA MINUS DANA POSOJILA IN SPREMEMBE KAPITALSKIH DELEŽEV (IV.–V.)	0,00
50	VII. ZADOLŽEVANJE (500)	2.983.560,85
	500 DOMAČE ZADOLŽEVANJE	2.983.560,85
55	VIII. ODPLAČILA DOLGA (550)	982.506,94
	550 ODPLAČILA DOMAČEGA DOLGA	982.506,94
	IX. POVEČANJE (ZMANJŠANJE) SREDSTEV NA RAČUNIH (III.+VI.+X.) = (I.+IV.+VII.) – (II.+V.+VIII.)	3.339.132,15
	X. NETO ZADOLŽEVANJE (VII.–VIII.)	2.001.053,91
	XI. NETO FINANCIRANJE (VI.+X.–IX.)	–1.338.078,24
	STANJE SREDSTEV NA RAČUNIH OB KONCU PRETEKLEGA LETA	15.430,24
	– OD TEGA PRESEŽEK FINANČNE IZRAVNAVE IZ PRETEKLEGA LETA	–

III. člen

Zaključni račun proračuna Občine Ilirska Bistrica za leto 2020 se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Splošni in posebni del, poročilo o izvajanju načrta razvojnih programov ter dodatne obrazložitve s prilogami, se objavijo na spletnih straneh Občine Ilirska Bistrica <http://www.ilirska-bistrica.si>.

Št. 410-1/2021

Ilirska Bistrica, dne 27. maja 2021

Župan
Občine Ilirska Bistrica
Emil Rojc

REČICA OB SAVINJI

1855. Odlok o spremembah in dopolnitvah Odloka o proračunu Občine Rečica ob Savinji za leto 2021

Na podlagi 29. člena Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 94/07 – uradno prečiščeno besedi-

lo, 76/08, 79/09, 51/10, 40/12 – ZUJF, 14/15 – ZUUJFO, 11/18 – ZSPDSLS-1, 30/18, 61/20 – ZIUZEOP-A in 80/20 – ZIUOOPE), 29. člena Zakona o javnih financah (Uradni list RS, št. 11/11 – uradno prečiščeno besedilo, 14/13 – popr., 101/13, 55/15 – ZFisP, 71/17 – ZIPRS1819 in 13/18) ter 15. člena Statuta Občine Rečica ob Savinji (Uradni list RS, št. 36/16) je Občinski svet Občine Rečica ob Savinji na 16. redni seji dne 31. 5. 2021 sprejel

ODLOK

o spremembah in dopolnitvah Odloka o proračunu Občine Rečica ob Savinji za leto 2021

1. SPLOŠNA DOLOČBA

1. člen

V Odloku o proračunu Občine Rečica ob Savinji za leto 2020 (Uradni list RS, št. 194/20 z dne 23. 12. 2020) se spremeni 2. člen in se glasi:

»V splošnem delu proračuna so prikazani prejemki in izdatki po ekonomski klasifikaciji do ravni podkontov.

Splošni del proračuna se na ravni podskupin kontov do- loča v naslednjih zneskih:

1. A. BILANCA PRIHODKOV IN ODHODKOV			
I.		SKUPAJ PRIHODKI (70+71+72+73+74)	3.088.054
		TEKOČI PRIHODKI (70+71)	2.105.837
70		DAVČNI PRIHODKI (700+703+704+706)	1.816.967
	700	Davki na dohodek in dobiček	1.582.194
	703	Davki na premoženje	153.573
	704	Domači davki na blago in storitve	81.100
	706	Drugi davki	100
71		NEDAVČNI PRIHODKI (710+711+712+713+714)	288.870
	710	Udeležba na dobičku in dohodki od premoženja	159.570
	711	Takse in pristojbine	3.500
	712	Denarne kazni	4.500
	713	Prihodki od prodaje blaga in storitev	3.300
	714	Drugi nedavčni prihodki	118.000
72		KAPITALSKI PRIHODKI (720+721+722)	28.495
	720	Prihodki od prodaje osnovnih sredstev	0
	721	Prihodki od prodaje zalog	0
	722	Prihodki od prodaje zemljišč in nematerialnega premoženja	28.495
73		PREJETE DONACIJE (730+731)	0
	730	Prejete donacije iz domačih virov	0
	731	Prejete donacije iz tujine	0

74		TRANSFERNI PRIHODKI (740)	953.722
	740	Transferi prihodki iz drugih javnofinančnih institucij	637.528
	741	Prejeta sredstva iz državnega proračuna in iz sredstev EU	316.194
II.		SKUPAJ ODHODKI (40+41+42+43)	3.393.299
40		TEKOČI ODHODKI (400+401+402+403+409)	698.209
	400	Plače in drugi izdatki zaposlenim	178.317
	401	Prispevki delodajalcev za socialno varnost	28.421
	402	Izdatki za blago in storitve	458.374
	403	Plačila domačih obresti	3.964
	409	Rezerve	29.133
41		TEKOČI TRANSFERI (410+411+412+413+414)	735.469
	410	Subvencije	12.000
	411	Transferi posameznikom in gospodinjstvom	448.590
	412	Transferi neprofitnim organizacijam in ustanovam	69.363
	413	Drugi tekoči domači transferi	205.516
	414	Tekoči transferi v tujino	0
42		INVESTICIJSKI ODHODKI (420)	1.927.897
	420	Nakup in gradnja osnovnih sredstev	1.927.897
43		INVESTICIJSKI TRANSFERI (430+431+432)	31.724
	430	Investicijski transferi	0
	431	Investicijski transferi	11.500
	432	Investicijski transferi	20.224
III.		PRORAČUNSKI PRESEŽEK (PRIMANJKLJAJ) (I.-II.)	-305.245
B. RAČUN FINANČNIH TERJATEV IN NALOŽB			
IV.		PREJETA VRAČILA DANIH POSOJIL IN PRODAJA KAPIT. DELEŽEV (750+751+752)	0
	75	PREJETA VRAČILA DANIH POSOJIL	
	750	Prejeta vračila danih posojil	0
	751	Prodaja kapitalskih deležev	0
	752	Kupnine iz naslova privatizacije	0
V.		DANA POSOJILA IN POVEČANJE KAPITALSKIH DELEŽEV (440+441+442)	0
	44	DANA POSOJILA IN POVEČANJE KAPITALSKIH DELEŽEV	
	440	Dana posojila	0

	441	Povečanje kapitalskih deležev in naložb	0
	442	Poraba sredstev kupnin iz naslova privatizacije	0
	443	Povečanje namenskega premoženja v javnih skladih in osebah javnega prava, ki imajo premoženje v svoji lasti	
VI.		PREJETA – DANA POSOJILA IN SPREM. KAPITALSKIH DELEŽEV (IV.-V.)	0
C. RAČUN FINANCIRANJA			
VII.		ZADOLŽEVANJE (500)	249.000
	50	ZADOLŽEVANJE	249.000
	500	Domače zadolževanje	249.000
VIII.		ODPLAČILA DOLGA (550)	137.459
	55	ODPLAČILA DOLGA	137.459
	550	Odplačila domačega dolga	137.459
IX.		POVEČANJE (ZMANJŠANJE) SREDSTEV NA RAČUNIH (I.+IV.+VII.-II.-V.-VIII.)	-193.704
X.		NETO ZADOLŽEVANJE (VII.-VIII.)	111.541
XI.		NETO FINANCIRANJE (VI.+VII.-VIII.-IX.)	305.245
	9009	STANJE SREDSTEV NA RAČUNIH DNE 31. 12. PRETEKLEGA LETA	
		splošni sklad za drugo	193.704

Posebni del proračuna sestavljajo finančni načrti neposrednih uporabnikov, ki so razdeljeni na naslednje programske dele: področja proračunske porabe, glavne programe in podprograme, predpisane s programsko klasifikacijo izdatkov občinskih proračunov. Podprogram je razdeljen na proračunske postavke, te pa na podskupine kontov ter podkonte, določene s predpisanim končnim načrtom.

Posebni del proračuna do ravni proračunskih postavk – podkontov in načrt razvojnih programov sta prilogi k temu odloku in se objavita na spletni strani občine.«

2. člen

Spremeni se besedilo prvega odstavka 12. člena, ki se glasi:

»Za kritje presežkov odhodkov nad prihodki v bilanci prihodkov in odhodkov, presežkov izdatkov nad prejemki v računu finančnih terjatev in naložb ter odplačila dolgov v računu financiranja se občina v proračunskem letu 2021 lahko zadolži v višini 249.000 EUR.«

4. člen

Ta odlok začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 007-0001/2021-4

Rečica ob Savinji, dne 31. maja 2021

Po pooblastilu županje
Občine Rečica ob Savinji
Ivan Kramer
podžupan

1856. Zaključni račun proračuna Občine Rečica ob Savinji za leto 2020

Na podlagi 98. člena Zakona o javnih financah (Uradni list RS, št. 11/11 – UPB4, 14/13 – popr., 101/13, 55/15 – ZFisP, 96/15 – ZIPRS1617 in 13/18) in 15. člena Statuta Občine Rečica ob Savinji (Uradni list RS, št. 36/16) je občinski svet na 16. redni seji dne 31. 5. 2021 sprejel

ZAKLJUČNI RAČUN

proračuna Občine Rečica ob Savinji za leto 2020

1. člen

Sprejme se zaključni račun proračuna Občine Rečica ob Savinji za leto 2020.

2. člen

Zaključni račun proračuna Občine Rečica ob Savinji za leto 2020 sestavljajo splošni in posebni del. V splošnem delu je podan podrobnejši prikaz predvidenih in realiziranih prihodkov in odhodkov oziroma prejemkov in izdatkov iz bilance prihodkov in odhodkov, računa finančnih terjatev in naložb ter računa financiranja, v posebnem delu pa prikaz predvidenih in realiziranih odhodkov in drugih izdatkov proračuna Občine Rečica ob Savinji za leto 2020. Sestavni del zaključnega računa je tudi načrt razvojnih programov, v katerem je podan prikaz podatkov o načrtovanih vrednostih posameznih projektov, njihovih spremembah tekom leta 2020 ter o njihovi realizaciji v tem letu.

3. člen

Sprejme se zaključni račun proračuna Občine Rečica ob Savinji za leto 2020 z naslednjo vsebino:

v EUR

1. A. BILANCA PRIHODKOV IN ODHODKOV			
I.		SKUPAJ PRIHODKI (70+71+72+73+74)	2.318.360,00
		TEKOČI PRIHODKI (70+71)	1.891.041,01
70		DAVČNI PRIHODKI (700+703+704+706)	1.730.849,73
	700	Davki na dohodek in dobiček	1.585.283,00
	703	Davki na premoženje	95.791,53
	704	Domači davki na blago in storitve	49.584,87
	706	Drugi davki	190,33
71		NEDAVČNI PRIHODKI (710+711+712+713+714)	160.191,28
	710	Udeležba na dobičku in dohodki od premoženja	131.783,45
	711	Takse in pristojbine	2.608,22
	712	Globe in druge denarne kazni	3.563,20
	713	Prihodki od prodaje blaga in storitev	3.439,03
	714	Drugi nedavčni prihodki	18.797,38
72		KAPITALSKI PRIHODKI (720+721+722)	500,00
	720	Prihodki od prodaje osnovnih sredstev	0
	721	Prihodki od prodaje zalog	0
	722	Prihodki od prodaje zemljišč in nematerialnega premoženja	500,00

73		PREJETE DONACIJE (730+731)	0
	730	Prejete donacije iz domačih virov	0
	731	Prejete donacije iz tujine	0
74		TRANSFERNI PRIHODKI (740)	426.818,99
	740	Transforni prihodki iz drugih javnofinančnih institucij	426.818,99
	741	Prejeta sredstva iz državnega proračuna in iz sredstev EU	0
II.		SKUPAJ ODHODKI (40+41+42+43)	2.014.070,99
40		TEKOČI ODHODKI (400+401+402+403+409)	595.178,05
	400	Plače in drugi izdatki zaposlenim	184.279,32
	401	Prispevki delodajalcev za socialno varnost	30.553,88
	402	Izdatki za blago in storitve	353.456,94
	403	Plačila domačih obresti	2.908,11
	409	Rezerve	23.979,80
41		TEKOČI TRANSFERI (410+411+412+413+414)	684.560,38
	410	Subvencije	13.701,55
	411	Transferi posameznikom in gospodinjstvom	386.366,17
	412	Transferi neprofitnim organizacijam in ustanovam	65.081,17
	413	Drugi tekoči domači transferi	219.411,49
	414	Tekoči transferi v tujino	0
42		INVESTICIJSKI ODHODKI (420)	698.272,66
	420	Nakup in gradnja osnovnih sredstev	698.272,66
43		INVESTICIJSKI TRANSFERI (430)	36.059,90
	430	Investicijski transferi	0
	431	Investicijski transferi	13.135,90
	432	Investicijski transferi	22.924,00
III.		PRORAČUNSKI PRESEŽEK (PRIMANJKLJAJ) (I.-II.)	304.289,01
B. RAČUN FINANČNIH TERJATEV IN NALOŽB			
IV.		PREJETA VRAČILA DANIH POSOJIL IN PRODAJA KAPIT. DELEŽEV (750+751+752)	0
75		PREJETA VRAČILA DANIH POSOJIL	
	750	Prejeta vračila danih posojil	0
	751	Prodaja kapitalskih deležev	0
	752	Kupnine iz naslova privatizacije	0
V.		DANA POSOJILA IN POVEČANJE KAPITALSKIH DELEŽEV (440+441+442)	0
44		DANA POSOJILA IN POVEČANJE KAPITALSKIH DELEŽEV	
	440	Dana posojila	0
	441	Povečanje kapitalskih deležev in naložb	0
	442	Poraba sredstev kupnin iz naslova privatizacije	0

	443	Povečanje namenskega premoženja v javnih skladih in osebah javnega prava, ki imajo premoženje v svoji lasti	0
VI.		PREJETA – DANA POSOJILA IN SPREM. KAPITALSKIH DELEŽEV (IV.-V.)	0
C. RAČUN FINANCIRANJA			
VII.		ZADOLŽEVANJE (500)	24.380,49
50		ZADOLŽEVANJE	24.380,49
	500	Domače zadolževanje	24.380,49
VIII.		ODPLAČILA DOLGA (550)	136.917,51
55		ODPLAČILA DOLGA	136.917,51
	550	Odplačila domačega dolga	136.917,51
IX.		POVEČANJE (ZMANJŠANJE) SREDSTEV NA RAČUNIH (I.+IV.+VII.-II.-V.-VIII.)	191.751,99
X.		NETO ZADOLŽEVANJE (VII.-VIII.)	-112.537,02
XI.		NETO FINANCIRANJE (VI.+VII.-VIII.-IX.)	-304.289,01
	9009	STANJE SREDSTEV NA RAČUNIH DNE 31. 12. PRETEKLEGA LETA	
		splošni sklad za drugo	1.952,73

4. člen

Zaključni račun proračuna Občine Rečica ob Savinji za leto 2020 se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 007-0001/2021-3

Rečica ob Savinji, dne 31. maja 2021

Po pooblastilu županje
Občine Rečica ob Savinji
Ivan Kramer
podžupan

POPRAVKI**1857. Popravek Sprememb in dopolnitev Tarife o taksah in nadomestilih Agencije za trg vrednotnih papirjev**

Na podlagi drugega odstavka 11. člena Zakona o Uradnem listu Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 112/05 – uradno prečiščeno besedilo, 102/07, 109/09, 38/10 – ZUKN in 60/17 – ZPVPJN-B) dajem

POPRAVEK**Sprememb in dopolnitev Tarife o taksah in nadomestilih Agencije za trg vrednotnih papirjev**

V Spremembah in dopolnitvah Tarife o taksah in nadomestilih Agencije za trg vrednotnih papirjev, objavljenih v Uradnem listu RS, št. 86/21 z dne 28. 5. 2021, se v 8. členu besedilo v navednicah »Tarifna številka 1« pravilno glasi »Tarifna številka 31«.

Št. 00700-1/2021-9
Ljubljana, dne 31. maja 2021

Predsednica sveta
Agencije za trg vrednotnih papirjev
Anka Čadež

1858. Popravek Odloka o sofinanciranju izvajanja letnega programa športa v občini Krško

Na podlagi drugega odstavka 11. člena Zakona o Uradnem listu Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 112/05 – uradno prečiščeno besedilo, 102/07, 109/09, 38/10 – ZUKN, 60/17 – ZPVPJN-B), izdajam

POPRAVEK**Odloka o sofinanciranju izvajanja letnega programa športa v občini Krško**

Drugi odstavek 13. člena Odloka o sofinanciranju izvajanja letnega programa športa v občini Krško (Uradni list RS, št. 173/20, z dne 27. 11. 2020) pravilno glasi:

»(2) Dodelitev brezplačne uporabe športne infrastrukture na stadionu Matije Gubca v Krškem za izvajalce letnega programa športa in druge uporabnike ter delno sofinanciranje stroškov energentov bosta izvedena upoštevajoč priznane programe v pogodbi o sofinanciranju programov športa za leto 2021 in prednostni vrstni red, določen v 71. členu Zakona o športu.«

Št. 671-21/2020-O702
Krško, dne 31. maja 2021

Župan
Občine Krško
mag. Miran Stanko

VSEBINA

PRESEDNIK REPUBLIKE			
1836.	Ukaz o postavitvi izrednega in pooblaščenega veleposlanika Republike Slovenije v Švicarski konfederaciji	5129	
1837.	Ukaz o postavitvi izrednega in pooblaščenega veleposlanika Republike Slovenije na Madžarskem	5129	
VLADA			
1838.	Odlok o ustanovitvi, sestavi in načinu dela Medresorske komisije za kemijsko varnost	5130	
1839.	Odlok o spremembah Odloka o imenovanju državne komisije in regijskih komisij za ocenjevanje škode ob naravnih in drugih nesrečah	5130	
1840.	Sklep o umiku soglasja Vlade Republike Slovenije k odprtju konzulata Republike Belorusije v Republiki Sloveniji s sedežem v Ljubljani	5131	
USTAVNO SODIŠČE			
1841.	Odločba o odpravi Odloka o spremembah in dopolnitvah Odloka o imenovanju ulic, trgov in naselij v zdraviliškem kraju Radenci	5132	
1842.	Odločba o ugotovitvi, da sta 2. in 3. točka prvega odstavka 39. člena Zakona o nalezljivih boleznih v neskladju z Ustavo, ter o ugotovitvi, da so bili v neskladju z Ustavo: – Odlok o začasni splošni prepovedi gibanja in zbiranja ljudi na javnih mestih in površinah v Republiki Sloveniji; – Odlok o začasni splošni prepovedi gibanja in zbiranja ljudi na javnih mestih in površinah v Republiki Sloveniji ter prepovedi gibanja izven občin; – Odlok o začasni splošni prepovedi gibanja in zbiranja ljudi na javnih krajih, površinah in mestih v Republiki Sloveniji ter prepovedi gibanja izven občin; – Odlok o začasni splošni prepovedi gibanja in zbiranja ljudi na javnih krajih, površinah in mestih v Republiki Sloveniji in – Odlok o začasni splošni omejitvi zbiranja ljudi na javnih krajih in mestih v Republiki Sloveniji, v delu, v katerem so bili sprejeti na podlagi 2. in 3. točke prvega odstavka 39. člena Zakona o nalezljivih boleznih	5137	
DRUGI DRŽAVNI ORGANI IN ORGANIZACIJE			
1843.	Dogovor o odpravi varčevalnih ukrepov v zvezi s povračili stroškov in drugimi prejemki javnih uslužbencev, zamiku izplačilnega dneva plače pri proračunskih uporabnikih ter regresu za letni dopust za leto 2021	5152	
1844.	Aneks h Kolektivni pogodbi za kulturne dejavnosti v Republiki Sloveniji	5155	
1845.	Aneks h Kolektivni pogodbi za zaposlene v zdravstveni negi	5158	
1846.	Aneks h Kolektivni pogodbi za dejavnost zdravstva in socialnega varstva Slovenije	5161	
1847.	Aneks h Kolektivni pogodbi za zdravnike in zobozdravnike v Republiki Sloveniji	5164	
1848.	Aneks h Kolektivni pogodbi za raziskovalno dejavnost	5167	
1849.	Aneks h Kolektivni pogodbi za dejavnost vzgoje in izobraževanja v Republiki Sloveniji	5170	
1850.	Aneks h Kolektivni pogodbi za negospodarske dejavnosti v Republiki Sloveniji	5174	
DRUGI ORGANI			
1851.	Aneks št. 11 h Kolektivni pogodbi javnega zavoda RTV Slovenija	5179	
OBČINE			
DRAVOGRAD			
1852.	Pravilnik o dodeljevanju enkratne denarne pomoči pri odpravi posledic naravnih in drugih nesreč iz sredstev proračuna Občine Dravograd	5180	
1853.	Sklep o odvzemu statusa grajenega javnega dobra lokalnega pomena	5181	
ILIRSKA BISTRICA			
1854.	Zaključni račun proračuna Občine Ilirska Bistrica za leto 2020	5181	
REČICA OB SAVINJI			
1856.	Zaključni račun proračuna Občine Rečica ob Savinji za leto 2020	5185	
1855.	Odlok o spremembah in dopolnitvah Odloka o proračunu Občine Rečica ob Savinji za leto 2021	5183	
POPRAVKI			
1857.	Popravek Sprememb in dopolnitev Tarife o taksah in nadomestilih Agencije za trg vrednotnih papirjev	5187	
1858.	Popravek Odloka o sofinanciranju izvajanja letnega programa športa v občini Krško	5187	
Uradni list RS – Mednarodne pogodbe, št. 7/21			
VSEBINA			
15.	Uredba o ratifikaciji Sporazuma o sodelovanju med Vlado Republike Slovenije in Svetom ministrov Republike Albanije o »Postavitvi modularne stavbe za izobraževalne namene – donacija Republike Slovenije Republiki Albaniji po potresu novembra 2019«		39
<i>Obvestila o začetku oziroma prenehanju veljavnosti mednarodnih pogodb</i>			
16.	Obvestilo o začetku veljavnosti Evro-sredozemskega letalskega sporazuma med Evropsko unijo in njenimi državami članicami na eni strani in Državo Izrael na drugi strani		42

